264
Eugenia Riley
NOAPTEA PASIUNII DEZLĂNȚUITE

COLECȚIA ROMANTIC

Eugenia Riley

264

NOAPTEA PASIUNII DEZLĂNȚUITE

editura alcris

EUGENIA RILEY

NOAPTEA PASIUNII DEZLĂNȚUITE

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

© by Eugenia Riley, 1989
THE NIGHT IT RAINED
Traducere şi adaptare de Silvia Mădălina Iovan
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin
editurii ALCRIS

ISBN 973-9405-03-7

Colecţia „ROMANTIC“

Cu un strigăt înăbuşit, se îndepărtă de el.

El îi venise de hac... şi încă cum! Ea nu-i răspunse, nu-i putea răspunde, lacrimile orbind-o şi străduindu-se din răsputeri să nu mai plângă.

Apoi, degetele lui puternice îi cuprinseră bărbia, întorcându-i faţa spre el, nelăsând-o să scape din strânsoare. Chipul ei se reflecta în ochii lui întrebători, sclipind de pasiune înflăcărată.

„Când l-am făcut, Kris?", întrebă el cu blândeţe. „În noaptea aceea furtunoasă?"

Noaptea aceea furtunoasă! Noaptea când ea a devenit femeie – femeia lui – pe scaunul îngust de pe veranda ferită de razele lunii, sub perdeaua stropilor reci de ploaie, acoperită de fiinţa lui...

Ea nicicând nu va uita acea noapte.

CAPITOLUL I

„VINO ȘI AI GRIJĂ DE MINE!" În timp ce Kristen își conducea mica, hodorogita și prăfuita Toyotă pe străzile însorite ale Galveston-ului, la radio se auzea vechiul cântec al formației Supremes. O briză sărată intră pe geamul deschis al mașinii, iar Kristen îi întâmpină binevenita și reconfortanta prospețime, după multe zile de mers de-a lungul Vestului torid.

Trecuseră zece luni de când Kristen fusese în Galveston, cele mai deprimante luni din întreaga sa viață. La numai douăzeci de ani, se simțea ca și cum și-ar fi trăit toată viața, ceea ce de fapt se și întâmplase. Se maturizase mult în acest timp – forțată de împrejurări. Totuși, știa că încă mai are cale lungă de bătut!

„Vino și ai grijă de mine!" Kristen zâmbi cu regret la auzul cântecului nostalgic, conducându-și mașina spre Broadway și privind lung la scaunul de lângă ea înainte de a accelera motorul hârâit. *„O, Dumnezeule, nu mă lăsa chiar acum"*. Dar Kristen știa că obosita Toyotă rezistase chiar prea mult în cele zece luni de mers prin țară și nu o dezamăgise încă.

Se întorcea acasă? se întrebă ea. Simți cum lăcrimează la acest gând. Ea nu mai știa ce înseamnă *acasă*. Nu mai știa nici dacă mai are o casă unde să se întoarcă. Știa doar că se întorcea, că urma să facă față unei probleme de onoare și să dea cu ochii de el. Ciudat era că acum un an exista doar un bărbat în viața ei, un străin distant. Astăzi, sunt trei bărbați în viața ei, și într-o anumită măsură, toți sunt niște străini.

Impresionantele vile de pe Broadway îi fermecau acum ochii obosiți în timp ce trecea cu mașina pe lângă grandioasa Ashton Villa, cu grilajul ei de fier care amintea de New Orleans, în drum spre impozantul Bishop's Palace, unde un

grup de turişti aştepta pe veranda întunecoasă plimbarea de după-amiază.

Coborând o pantă prin dreptul uriaşului castel victorian, Kristen se apropie încet-încet de o curbă foarte cunoscută ei.

Pe la ce casă să treacă mai întâi? se întrebă pe sine. Pe la casa lui, presupuse ea. Oricum, nu putea vizita casa de pe Seventeenth Street – nu deocamdată. N-ar putea face faţă chinului care-i tortura sufletul de atâta timp. Aşa că se îndreptă spre casa lui. E posibil ca el să nu fi ajuns încă acasă şi să fie încă la biroul său din centrul oraşului. Asta era în favoarea ei, mai ales că avea nevoie de timp pentru a se pregăti de întâlnirea cu el: În drum spre casă, se rugă ca el să nu fi schimbat încuietorile şi ca să poată intra.

Într-o anumită măsură, se aştepta la orice din partea lui, chiar dacă sosise mai devreme decât gândea el. După ce-l părăsise cu zece luni în urmă, şi când o chemase, supărat fiind, în Las Vegas, hotărâseră împreună să stea despărţiţi un an de zile. El îi promisese că n-o va căuta în tot acest timp, numai dacă ea va accepta să nu divorţeze. O dată anul încheiat, ei s-ar întâlni să vadă cum stau lucrurile înainte ca ea să înainteze divorţul.

Oh, era deştept. Joshua era un bărbat deştept, autoritar, puternic... calităţi pe care ea nu le poseda. De-a lungul nesfârşitului drum prin deşert, Kristen meditase dacă va rezista la vederea lui. Ce se va întâmpla dacă o va atinge? Dar trebuia să facă faţă oricărei situaţii!

Vieţile lor erau profund implicate acum, şi el nici măcar nu ştia asta.

Kristen îşi întoarse maşina pe strada lui – o stradă mărginită de stejari uriaşi şi evocând amintiri dulci-amărui – iar inima ei începu să bată cu putere. Trecu pe lângă trei case, după care se trezi în faţa casei lui. Îşi ţinu respiraţia când frână maşina şi băgă de seamă că maşina lui nu se afla acolo. Uşurarea o inundă pe moment, dar realiză că era doar o chestiune de timp. Îşi opri maşina, coborî din ea şi apoi rezemată cu coatele de portieră privi grav spre casă. Era frumoasă, ca întotdeauna, o casă în stil victorian, zugrăvită în culori vii, pe care singur o restaurase. Faţada casei era străbătută de un balcon. Coşuleţe cu irişi,

begonii și plante cățărătoare erau atârnate de streașină. Panseluțe trandafiri și gălbenele împrejmuiau fiecare copac umbros din curte. Pajiștea era de un verde închis luxuriant. Așa arăta casa lui Joshua.

Își aminti când, pentru prima dată, văzuse casa și pe *el*. Acum doi ani, după terminarea liceului în Las Vegas, Kristen se hotărâse să străbată țara pentru a ajunge pe această insulă pentru a-și afla originile. Însă această călătorie presupunea din partea ei o mare obligație, astfel că timp de șase luni de zile, lucrase ca ospătăriță pentru a-și putea cumpăra o mașină și pentru a-și economisi banii trebuincioși. Apoi, o dată ajunsă în Galveston, îi mersese mai bine, deoarece își găsise de lucru la *Galveston Gazette*. Cu salariul modest pe care-l primea, reușise să-și închirieze un apartament decent într-o casă destul de veche, în imediata vecinătate a casei lui Joshua. Începuse să facă lungi plimbări pentru a observa casa de pe Seventeenth Street, încercând întotdeauna să-și facă curaj pentru a bate la impunătoarea ușă, dar de fiecare dată fără succes. Apoi, inevitabil, drumul o purtase pe lângă frumoasa casă a lui Joshua.

Era într-o după-amiază de sâmbătă, în miezul verii, o zi ca cea de azi, când se întâmplase neprevăzutul. Kristen o pornise în josul aleii, îmbrăcată în pantaloni scurti, tricou și tenișI, când zărise un bărbat chipeș, cu spatele gol, nivelând gazonul de un verde pal cu o cositoare electrică.

Luni în șir după aceea, Kristen s-a tot întrebat ce o țintuise locului privind cu atâta îndrăzneală la acel bărbat necunoscut, dar atât de atrăgător. Bineînțeles, era frumos și sexy în blugii lui strâmți și decolorați care-i scoteau în evidență niște picioare lungi și musculoase, apoi pieptul lui era lat și bronzat străbătut de un labirint de păr blond, asemeni buclelor lui. Dar ceea ce o atrăsese la el nu era doar magnetismul animalic, ci caracterul puternic întipărit pe fața lui – forță, o privire concentrată, o discreție calmă. Deodată, pur și simplu știuse că el era la fel de singur ca și ea, cu toate că părea stăpân pe sine. Și cu cât încerca să-l cunoască, cu atât o fascina și mai mult.

Stătuse prea mult țintuită locului. El trebuie să-i fi simțit privirea insistentă, deoarece se oprise din lucru și își ridicase privirea spre ea.

– Bună ziua, frumoaso, i se adresase el necunoscutei. Primele lui cuvinte către ea. Ar fi putut să se retragă, dar nu a făcut-o. În schimb, simțise cum roșeața îi invadează obrajii, ca la o adolescentă, ceea ce de fapt era.

El își lăsase cositoarea lângă un copac și se îndreptase spre ea. Ea simțise cum o domină cu privirea-i albastră, incredibil de convingătoare. Era mai mare decât ea cu vreo șase, șapte ani, iar maturitatea lui o copleșea cu un și mai mare val de emoție. Kristen era naivă și fără experiență cu bărbații adevărați, și având toată atenția lui se simțea extraordinar de stârnită. În cele din urmă, reușise să murmure:

– Grădină ta e minunată.

– Mulțumesc. Așa și încerc să o țin, spusese el cu modestie. O măsura din cap până-n picioare, făcând-o să roșească intens. El observase că era îmbrăcată ca o școlăriță, având părul negru prins în coadă la spate.

– Mă străduiesc..., continuase el, umezindu-și buza de jos și zâmbindu-i galeș.

– P... pariez că soția ta este mulțumită, se bâlbâise ea, șocându-se pe sine cu impertinența ei.

– Mulțumită de ce? o întrebase chicotind.

– Mulțumită de grădină, spusese ea, descurajată fiind de râsul lui.

– Nu sunt însurat, replicase el în cele din urmă, iar pulsul ei începuse să bată nebunește. Apropiindu-se mai mult de ea, el remarcase:

– Trebuie să fii nouă pe aici.

– Da, așa este.

– Părinților tăi le plac împrejurimile?

Simțise cum i se taie respirația. O credea copil!

– Îmi plac împrejurimile, îl informase cam arogant. Am un apartament pe Stealy.

El avusese delicatețea să pară surprins.

– Chiar așa? Îmi pare rău, dar pari atât de tânără. Ochii lui se micșoraseră și se încruntase ușor, părându-i ei chiar mai frumos cu sprânceana arcuită, exprimând astfel un aer meditativ.

– Vrei să spui că locuiești singură?

Se ridicase țanțoș pentru a-i arăta înălțimea ei de un metru și șaptezeci și doi centimetri.'

– Am nouăsprezece ani.

– Glumești! Ești doar o pitică, o necăjise el, făcându-i cu ochiul.

– Iar tu nu ești altceva decât un grădinar cu gura mare, replicase ea prietenos, și amândoi se puseseră pe râs.

– Și iată-te aici dè una singură, în vâltoarea vieții, murmurase el, dând din cap și privind-o contemplativ.

– Lucrez la ziar, îi spusese mândră. Privirea îi căzuse pe părul auriu de pe pieptul lui, dar și-o mutase repede.

– Chiar așa? Râsul lui calm îi spunea că-i prinsese privirea obraznică. Știi ceva? Nu pari a fi de prin locurile astea.

– Sunt din Nevada.

– Și ce te-a adus aici? Ai familie în Galveston?

Întrebarea lui firească o înfiorase, și simțise cum sângele i se scurgea din obraji.

– Te-am reținut prea mult din treabă, spusese ea înțepată, întorcându-se să plece.

– Nu, așteaptă te rog, spusese el, mâna atingându-i brațul, și țintuind-o locului cu o forță electrizantă.

Ochii ei se ridicaseră să-i întâlnească pe ai lui, și apoi el îi zâmbise în felul lui nestăpânit, iar ea gândise că-i va cădea în brațe.

– Nu-ți cunosc nici măcar numele și doar suntem vecini de acum încolo, nu? reușise el s-o convingă să mai rămână.

Ea nu-și mai putuse reține un zâmbet, iar respirația îi creștea simțindu-i atingerea caldă pe mână. Aflată atât de aproape de el, găsise că parfumul lui de mascul era provocator, iar ochii îi erau deosebit de încântători, adânciți în orbite, de un albastru tare, mărginiți de gene aurii.

– Cred că suntem vecini, se trezise vorbind. Sunt Kristen Morgan, se prezentase ea, întinzându-i mâna.

– Joshua Brady, spusese el la rândul lui, strângându-i puternic mâna delicată.

În timp ce stăteau acolo față în față, Kristen se gândise, ca o școlăriță, că nu-și va spăla niciodată mâna atinsă de el.

Apoi, Joshua continuase.

– Acum că ne cunoaştem, ar fi nepoliticos din partea mea să nu-mi invit noul vecin la cină. Aşadar, accepti propunerea mea?

Pulsul lui Kristen o luase razna la auzul invitaţiei frumosului bărbat. Să vină la cină în casa lui! Mama ei niciodată n-ar fi lăsat-o să dea curs unei astfel de invitaţii venite din partea unui bărbat mult prea în vârstă pentru ea. Dar tocmai gândul ăsta îi mărea curiozitatea, şi astfel că se trezise întrebându-l:

– Ştii să găteşti?

– O, fetiţo – râsul lui îi încântase urechile – ştiu să fac multe lucruri...

Şi astfel începuse totul.

Un zgomot slab făcut de o maşină o trezi din visare. Îşi făcu curaj în faţa amintirilor înduioşătoare, se aplecă să desfacă centurile ce ţineau căruciorul portabil al copilului încă adormit, şi se îndreptă spre casă. Cheia ei se potrivi perfect la uşa casei, intră, lăsă copilul într-unul din dormitoare şi trecu prin holul rece unde se auzea doar ceasul de perete al bunicului şi inima ei bătând cu putere.

*
* *

Joshua era antreprenor specializat în restaurarea caselor vechi şi îşi deschisese un birou în centrul oraşului, pe Market Street. El îşi începea ziua de lucru dis-de-dimineaţă, şi acum era timpul când trebuia să sosească acasă.

Casa rămăsese exact cum şi-o amintea ea – mare, cu camere ferite de strălucirea soarelui: camera de zi, sufrageria şi bucătăria aşezate într-o parte a casei, iar două dormitoare mari, cu o baie între ele, în cealaltă parte. Bucurându-se de atmosfera proaspătă şi răcoroasă din casă după căldura din maşină, suportată atâta drum, Kristen înşfăcă o sticlă de Coca-Cola din frigider şi hoinări prin camerele cunoscute, ale căror podele scârţâiau sub tenişii ei. Cuprinse cu privirea bine cunoscutele canapele şi covoraşe împletite din camera de zi, uriaşa masă din lemn de pin şi scaunele din sufragerie.

Joshua era un individ bine organizat, iar casa lui era bine îngrijită, ca întotdeauna, această ordine dându-i un sentiment de stânjeneală gândindu-se la prezenţa ei aici. Va avea timp să se

schimbe înainte de întoarcerea lui? Ce s-ar întâmpla dacă ar găsi-o dezbrăcată într-unul din dormitoare?

Mai bine n-ar risca, dar ar trebui măcar să se răcorească puțin. Își luă poșeta și intră în baie, oftând când își văzu expresia răvășită în oglindă. Dar ea nu venise aici pentru a-l ispiti... asta era sigur. Se întorsese pentru a pune la punct lucrurile, pentru a aranja un... ceva... echitabil.

Kristen își desfăcu părul negru, își scoase peria din geantă, îl pieptănă cu putere, luptându-se cu amintirile devastatoare din timpul acelei nopți ploioase, când Joshua își plimbase degetele calde prin părul ei și când o sărutase intens, când o gustase atât de pătimaș...

„Nu, Kristen!", spuse ea propriei reflecții. Își privi fața, o privire plină de furie, spaimă, singurătate și extenuare.

Fața ei era ovală, cu un nas cârn, gură plină, ochi căprui, strălucitori. O față mereu plăcută de cei din jur. Și Joshua o găsise frumoasă.

Ea suferi la gândul ăsta și, în grabă, își prinse părul la spate.

Nu putea să-i facă față lui Joshua cu părul rebel căzându-i pe umeri.

Se simți mai bine după ce-și spălă fața și-și aplică pudră și ruj. Apoi, își privi cu dezgust bluza șifonată de vară și blugii decolorați. Totuși, nu se întorsese aici să fie o regină a modei, își aminti ea cu severitate. Se întorsese pentru a se împăca cu viața ei. Avea doar douăzeci de ani acum și presupunea că este un adult matur. Ea l-ar fi așteptat pe Joshua, ar fi vorbit cu el și ar fi terminat.

Deodată, ușa din față se deschise atât de violent încât ea se sperie. Automat, Kristen sări în sus la vocea tensionată care o striga din capătul celălalt al casei. El trebuia să-i fi recunoscut mașina – Dumnezeule, nu era pregătită pentru întâlnirea asta! Niciodată n-ar fi fost! Vocea lui tuna insistent.

Tremurând, străduindu-se să-și rețină emoțiile, Kristen se repezi afară din baie, o luă pe hol și ajunse în sufragerie, unde dădu cu ochii de el.

Inima ei bătea nebunește. ÎI găsi pe Joshua cu respirația greoaie, cu ochii lui albaștri strălucitori, dar teribil de neîncre-

zători, arătând extraordinar de bine în blugii lui decoloraţi şi strâmţi şi în tricou.

– Kristen, Dumnezeule, eşti aici!

El înaintă spre ea cu îndrăzneală, cuprinzând-o cu braţele lui puternice. Totuşi, ea se dădu înapoi, şovăind. El se opri, încruntându-se la retragerea ei, privind-o lung cu ochii lui strălucitori şi îndureraţi. Tensiunea în cameră deveni de nesuportat – inima lui Kristen tuna sălbatic în timp ce-l privea, ţinându-şi pumnii strânşi pe lângă corp, mergând cu spatele până când simţi peretele care-i opri retragerea.

În cele din urmă, Joshua spuse:

– Te-ai întors mai devreme.

– Da. Vocea ei suna gutural.

– Hotărâserăm un an, continuă el.

– Ştiu. Făcu un pas spre ea.

– De ce te-ai întors mai devreme?

Nu-i putu răspunde, frica oprind-o.

– Te simţi bine, Kris? Privirea lui insistentă îi cerceta îngrijorat faţa.

– Da, b... bine, se bâlbâie ea.

– Atunci, de ce te-ai întors mai devreme?

Înghiţi în sec şi tot nu putu răspunde.

Gândul bun îi lumină faţa şi el se apropie mai mult de ea, sperând să nu o sperie.

– E vreo schimbare în inima ta? Eşti pregătită să-mi fii de data asta soţie, draga mea?

Alintul era ca un cuţit în inima ei, făcând-o să se simtă ca un trădător. Vinovăţia urla în sufletul ei, iar lacrimile îi umplură ochii. Ura de pe chipul ei înăbuşi speranţa de pe faţa lui, dar privirea lui calmă o făcu să fie sinceră.

– Nu.

Răsunându-i refuzul în urechi, Joshua clipi repede, iar ochii i se umbriră de durere. Vocea îi era chinuită când îi vorbi:

– Atunci de ce eşti aici? De ce atâta deranj pentru nimic?

Toată puterea lui Kristen dispăru, simţind cum simpla lui atingere o făcea să-i cadă la picioare. Tensiunea degetelor lui,

ținându-le strâns pe ale ei, era electrizantă, ca întotdeauna, și ea trebui să se rupă de privirea lui pentru a reuși să-și adune toată energia pentru a-l conduce afară din cameră, pe hol spre dormitor. Ajunsă în fața dormitorului, Kristen deschise ușa, și amândoi priviră lung și fermecați la copilul așezat în căruciorul portabil. Stând lângă ea, Joshua simți cum i se taie respirația ca și cum ar fi fost lovit.

Lacrimile se revărsară din ochii ei în timp ce se întorsese spre soțul ei.

– Din cauza lui m-am întors!

CAPITOLUL II

Timp de-o clipă, o tăcere tensionată se instală în cameră. În cele din urmă, Joshua își ridică privirea sălbatică spre Kristen.

– Un copil?

– Da.

El gâfâi de data asta, ca și cum n-ar mai fi putut respira.

– E al...?

– E al nostru, spuse ea simplu.

– Oh, Dumnezeule... Căzu în genunchi lângă cărucior și ea i se alătură. Un copil... Apoi se întoarse spre ea, furia licărind în ochii lui albaștri. De ce nu mi-ai spus?

– M-ai fi făcut să mă întorc.

– La dracu', asta e!

Emoțiile ei explodară în acel moment.

– Joshua, nu puteam să-ți spun despre sarcina mea. Mi-a trebuit timp – să fiu departe de tine, să mă gândesc. Dar după ce l-am avut pe el...

– Pe el? o întrerupse furios.

– Fiul tău!

Privi din nou la copilașul din cărucior, care dormea liniștit. Își duse mâna la ochi și ea se întreba dacă nu cumva el vărsa o lacrimă. Cu blândețe, ea își continuă pledoaria:

– După ce l-am avut, am știut că trebuie să mă întorc... De câte ori îl priveam, te vedeam pe tine – de aceea a trebuit să știi. Era singurul lucru corect pe care puteam să-l fac. Așadar, trebuie să găsim o soluție.

– Poftim?

În privirea lui, Kristen putea vedea atât dragoste cât și durere, în timp ce-o privea, apoi își îndreptă privirea spre copilul cu părul blond care îi semăna perfect. Expresia lui părea a se topi în fața acestei imagini.

– Este atât de mic, șopti Joshua, furia dispărând pentru moment privindu-și fiul care dormea sub o păturică albastră cu mielușei albi pe ea.

– Are șase săptămâni, îi spuse ea stângaci.

– Întotdeauna doarme în felul ăsta? o întrebă el.

– Mult timp. Zgomotul mașinii pare să-l fi liniștit.

Cu blândețe, Joshua atinse capul fiului său, mângâindu-l și studiindu-i cu atenție fața micuță și angelică.

– E frumos, și să cred că e al meu, al nostru... Apoi, se întoarseră unul către altul, ca doi străini dezorientați privindu-și propriul copil.

– De ce te-ai întors? întrebă din nou.

Simți cum i se pune un nod în gât, amenințând-o s-o înece, totuși înghiți și reuși să spună bâlbâit:

– Ți-am spus, ca să rezol... ca să găsim o soluție în favoarea lui.

Inima ei bătea cu o furie nestăvilită în acele momente, încât simți că leșină, dar își adună puterile pentru a-i spune motivul pentru care s-a întors.

– Vreau să divorțăm, Joshua.

El țâșni în picioare.

– Ce dracu vrei să spui?

Bebelușul dădea semne de nemulțumire, se încruntă, începu să dea din mânuțe, iar fața îi era puțin congestionată.

Kristen, încercă să-i vorbească, pe un ton răgușit:

– Joshua, te rog, îl vei trezi. N-am putea vorbi în...?

Fără nici un cuvânt, el o smulse afară din cameră, trecură prin hol și apoi din sufragerie în camera de zi.

– Acum poți să-mi spui ce ai de gând să faci! îi ceru el, privind-o furios. Vii aici, îmi arunci sub nas un fiu de care nu știam, apoi spui cu calm că vrei divorțul. Ți-ai pierdut mințile?

Ea își frângea mâinile, tremurând la vederea feței lui congestionate.

– Joshua, nu, ai înțeles greșit, eu tocmai...

– Da? își pierdu el răbdarea.

– M-am întors cu gândul de a găsi o soluție pentru fiul nostru.

– Nu şi pentru noi?

– Ba da, adică nu, nu şi pentru noi, şopti ea, coborându-şi privirea în podea.

Se apropie de ea, îi prinse umerii şi o forţă să-i vadă durerea reflectată în privirea lui.

– De ce, Kristen... de ce? De ce ne faci una ca asta? Ţi-am făcut viaţa atât de mizeră?

– Nu, Joshua. Am putea să ne aşezăm?

– Desigur, răspunse el greoi.

Luară amândoi loc, el pe canapea, iar ea pe scaunul ei preferat şi se priviră insistent pentru o clipă, despărţiţi doar de covoraşul brodat de pe podea. Uitându-se la el, Kristen îşi dădu seama că uitase cât de frumos era. Faţa supărată îi scotea în evidenţă puterea dăltuită parcă în maxilarul pătrat, nasul drept şi ochii adânciţi în orbite. Muşchii braţelor lui bronzate trădau o încordare stăpânită în timp ce le sprijinea de genunchi. Întregul lui corp părea încordat, gata de acţiune. Dar cel mai devastator pentru ea era părul lui blond, cârlionţat. Joshua iubea plaja, îşi aminti ea într-un moment de slăbiciune.

Kristen înghiţi în sec, încercând să-şi alunge aceste imagini din minte în timp ce el o privea sarcastic, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Kristen îşi avea discursul pregătit, dar nimic nu era uşor, nimic nu mergea conform planului. Sperase să-l manipuleze pe Joshua ferm, dar cu blândeţe. În schimb, emoţia momentului pusese stăpânire pe amândoi. În cele din urmă, prinse curaj şi i se adresă pe un ton calm, dar şovăielnic:

– Joshua, am avut destul timp să mă gândesc de când am plecat...

– De când ai fugit, o corectă el răspicat.

– Fie cum spui tu... dar acum aş vrea să mă asculţi.

Îşi împreună mâinile la piept şi i se putea vedea încordarea pe faţă.

– Te ascult.

Kristen trase aer în piept, ceea ce nu o ajută cu nimic, şi continuă:

– Aveam doar douăzeci de ani când te-am întâlnit pentru prima dată. Tu aveai douăzeci şi cinci. Tu îţi doreai o soţie,

doreai să ai o familie, iar eu nu eram pregătită pentru asta. Totuși, m-ai împins să fac pasul ăsta... erai prea puternic pentru a mă lupta cu tine, Joshua. Îl privi îngrijorată. Așadar, prostește, m-am căsătorit cu tine, când ar fi trebuit să te refuz. Și de atunci... îmi pare rău, dar nimic nu s-a schimbat. Sunt tot nepregătită pentru asta.

– Înseamnă că nu mă iubești.

– N-am spus asta! strigă ea. Apoi, puțin mai calmă, adăugă: Te rog, nu mă întreba de iubire, Joshua. Nu sunt sigură dacă știu ce înseamnă cu adevărat.

El zâmbi cu amărăciune.

– Să nu te întreb de dragoste? Nu crezi că este cel mai important lucru de care ar trebui să discutăm acum? Cu o voce chinuită, el continuă:

– Cum dracu crezi că l-am făcut pe el?

Ea își aplecă ochii, acoperindu-și fața cu mâinile.

– Am venit aici ca să-ți vorbesc despre el.

– Fiul de care nu mi-ai amintit niciodată.

– Așa este.

– Spune-mi, știai că ești însărcinată cu fiul nostru, când te-am chemat să ne întâlnim în Las Vegas, toamna trecută?

Ea neagă din cap, îndrăznind să-l privească în ochi.

– Am aflat curând după aceea.

– Și nu mi-ai spus nici măcar atunci.

– Joshua, abia ți-am explicat. Credeam că...

– Ai dreptate. Credeai că te-aș face să te întorci înapoi. Și aveai întru totul dreptate, Kristen.

Ea gesticulă neputincios.

– Uite, ne vom gândi la o soluție – nu voi permite ca fiul nostru să crească fără tine. Voi obține o slujbă, vom avea un divorț liniștit și vom stabili custodia.

– Vom avea pe dracu'! El se ridică în picioare, cu privirea arzând de furie.

Se ridică și ea, pierzându-și răbdarea.

– Uite, Joshua, m-am întors, și ți-am adus fiul ca să facă parte și din viața ta. Aș fi putut dispărea din viața ta pentru

totdeauna, dar nu am făcut-o. Am vrut să fac lucrurile corect față de amândoi. Acum, dacă intenționezi să te folosești de fiul nostru ca să mă ții lângă tine, să te aștepți la consecințe.

El făcu câțiva pași spre ea amenințător, ținând pumnii strânși pe lângă corp. Apoi, deodată, se opri în loc, ca și când și-ar fi dat seama de situația în sine.

– Dar l-ai păstrat, nu-i așa? o întrebă el.

– Păi, da...bineînțeles... Schimbarea tacticii o surprinse pe Kristen și nu știa la ce să se mai aștepte din partea lui.

– Nu vorbești serios, Kristen, spuse el, iar ochii îi străluceau de triumf. Tocmai mi-ai spus că nu erai pregătită de a-mi fi soție, să trăiești aici cu mine. Apropiindu-se și mai mult, el o întrebă: Atunci, dacă însemn atât de puțin pentru tine, de ce dracu l-ai mai născut?

Sângele pulsa în urechile lui Kristen la auzul vorbelor lui Joshua, aruncate la întâmplare. Pentru o clipă, îl privi fără să poată vorbi și fără să se poată gândi la un răspuns, tensiunea crescând exploziv între ei în liniștea camerei.

El se apropie și mai mult de ea și repetă insistent:

– De ce l-ai mai păstrat? Nu-mi spune că nu poți fi soție, dar mamă poți fi. Nu ține, Kristen.

Kristen încă nu putea să vorbească. Mama ei îi pusese toate aceste întrebări acum nouă luni de zile, în Las Vegas. „De ce treci prin asta?" Insistase fără încetare. „Știi doar că nu vei sta căsătorită cu el... Voi, femeile din ziua de azi, puteți alege, spre deosebire de cele de pe vremea mea..."

Acesta era momentul când Stella Morgan o plesnise peste gură, dându-și seama, totuși, de greșeală, însă prea târziu. Cu toate strigătele mamei sale, Kristen fugise din cameră, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Plângând pe perna sa, Kristen se hotărâse: va avea acest copil. Niciodată, el nu va ști cum este să te simți nedorit, respins. Mai mult decât atât, Kristen știa în adâncul inimii ei că niciodată n-ar fi în stare să distrugă ceva ce pentru ea simboliza tot ce era mai prețios între ea și Joshua.

– Așadar, Kristen?

Vocea încordată a lui Joshua o trezi din amintirile dureroase care-i întunecau viața, pretinzând încă un răspuns de la ea.

Apoi, deodată, se făcu auzit plânsul copilului, din camera de oaspeți, salvând-o astfel pe Kristen din situația tensionată în care se afla.

– E Teddy! strigă ea îngrijorată, dezmeticindu-se din visare.

– Teddy? repetă el nedumerit.

– Ăsta e numele lui... Și sfioasă, adăugă: Theodore Joshua.

Joshua privi stupefiat.

– Dumnezeule mare, numele meu, numele lui... și eu nici măcar nu am întrebat. Propriul meu fiu... asta-i curată nebunie!

– Este dificil să afli totul dintr-o dată, încuviință ea.

Acoperind vocile lor, țipătul lui Teddy se intensifică simțitor.

– De ce plânge? întrebă Joshua.

– A dormit mult. Sunt sigură că acum îi e foame. Mă voi duce să-l alăptez.

Se îndreptă spre ușă, dar când Joshua o urmă, adăugă ferm: Nu, te rog așteaptă aici.

El se opri și se încruntă văzând-o ieșind grăbită din cameră.

Kristen, o dată ajunsă în dormitor, îl ridică pe micuțul Teddy, îl luă cu ea în pat, îi îndepărtă scutecul în timp ce gângurea și se mișca în bluzița lui albastră. Teddy era un copil deosebit de sensibil, gândi ea cu mândrie.

Kristen îl pudră și-i schimbă scutecul, când auzi o voce amenințătoare în spatele ei.

– De ce nu te pot privi alăptându-l?

Kristen ridică copilul în brațe și se întoarse spre Joshua, roșeața invadându-i obrajii.

– Joshua... te rog...

– Nu mi-ai spus că ai un copil, zise Joshua, apropiindu-se de ea și privind-o fix. Nu am putut să simt noua viață pulsând în pântecul tău, nu l-am văzut când l-ai adus pe lume... Acum nu poți să nu mă lași măcar să te privesc cum îl alăptezi! Ea își plecă privirea, prea afectată de chinul din vorbele lui:

– Te rog, Joshua, îl alăptez.

Buzele lui tremurau auzind refuzul ei, dar își păstră calmul.

– De ce nu pot rămâne, Kris? E fiul meu.

– Devin nervoasă, și n-o să-l mai pot hrăni.

– Bine, oftă el încet, întorcându-se să plece.

Kristen își mușcă buza; îi înțelegea foarte bine dezamăgirea ce o simțea în adâncul sufletului.

– Dacă totuși asta înseamnă atât de mult pentru tine...

El se întoarse repede în loc, parcă fiindu-i teamă ca ea să nu se răzgândească.

– Înseamnă foarte mult. Emoția din privirea lui nu lăsa nici o îndoială.

În timpul acesta, copilul începu să scâncească pe umărul lui Kristen. Se așeză pe pat, își descheie nasturii bluzei, și apoi își desfăcu clapa sutienului.

Sânii lui Kristen păreau opăriți și nu îndrăzni să-l privească pe Joshua când micuțul lor fiu se agăță flămând de sfârcul mamei lui.

Totuși, îi putea auzi respirația, așezat pe un scaun foarte aproape de ea, parcă nevrând să piardă nimic din minunatul ritual. În cele din urmă, ea își ridică privirea spre el.

– Este încântător! șopti el! Kristen își întoarse privirea de la el imediat, căci văzuse în ochii lui nu supărare sau dorință, așa cum se așteptase, ci doar uimire și dragoste.

Pentru câteva momente tăcerea puse stăpânire pe ei, în timp ce bebelușul se înfrupta din sânul mamei cu lăcomie. Teddy protestă când Kristen îl puse la celălalt sân, dar apoi totul reintră în normal.

– Ești o mama bună, îi spuse Joshua, spre surprinderea ei.

– Mulțumesc, îi răspunse timid, mângâindu-l pe Teddy.

– Kristen, de ce ai venit aici? o întrebă din nou, dar mai calm de data asta.

Ea oftă înfiorându-se, încă absorbită de căldura privirii lui asupra copilului, asupra sânilor ei plini.

– Credeam că ți-am explicat...

– Am vrut să spun, de ce ai venit aici, în această casă?

Fu cuprinsă de confuzie auzind întrebarea lui directă. Ce-i putea spune? Cum putea să-i spună că era pe punctul de a nu-și putea crește singură copilul, fără mijloace financiare? Cum putea să-i spună că avea numai douăzeci de ani și că nu mai știa nici măcar unde este casa ei? În cele din urmă, îi răspunse bâlbâit:

– Cred că venirea mea aici a fost primul pas logic pe care trebuia să-l fac: Am vrut să știi că suntem în oraș. Dar, mai târziu, vom merge la un hotel, bineînțeles.

„Nici o șansă, din păcate", își spuse cu tristețe, zâmbind în sinea ei de grozăvia pe care tocmai o spusese. Ea abia avea bani pentru scutecele lui Teddy.

– Nici gând, voi doi veți rămâne aici, îi spuse Joshua. Poți sta în camera de oaspeți până ne rezolvăm problemele.

Kristen își mușcă buza. Oferta lui era tentantă, dar să stea aici cu el...

– Joshua, crezi că este înțelept?

– De ce? Nu te simți în siguranță aici, Kristen? Sau poate eu sunt un pervers sau un monstru, sau cine știe ce altceva?

– Nu, bineînțeles că nu. Numai că tu...

– Eu, ce?

– Destule mi-ai impus până acum, murmură ea în cele din urmă. Asta îl făcu să se oprească. Dar reluă cu calm discuția:

– Nu cred că am făcut așa ceva.

– Ba da. Ai încercat s-o faci. Erai prea puternic pentru mine.

– Atunci, de ce nu ești și tu puternică, femeie, ca să faci față lucrurilor care te deranjează?

Ea îl privi consternată.

– Pur și simplu nu pot.

– Asta înseamnă că ești lașă, o acuză el.

– E posibil.

– Tu nici măcar nu vrei să încerci să meargă bine lucrurile între noi.

– Nu crezi că am încercat?

– Nu. Ai ales să mă părăsești.

O tăcere apăsătoare se așternu între ei. Joshua se ridică primul și se așeză lângă soția lui.

– Vreau ca voi doi să rămâneți aici pentru moment. Nu te voi forța, Kristen. Niciodată n-am făcut-o și tu știi asta foarte bine.

– Ca și cum ar fi trebuit s-o faci! adăugă ea ca pentru sine. Joshua, nu sunt chiar sigură...

– Dacă rămâi aici, voi merge eu la hotel.

– Nu te pot goni din propria ta casă!

– Din casa noastră! o corectă el.

Își privi fiul și expresia lui deveni mai tandră.

– A terminat de supt?

Ea nici măcar nu băgase de seamă că, între timp, Teddy adormise la sânul ei, mulțumit.

– Da.

– Îl voi așeza la loc, se oferi Joshua. Aplecându-se spre ea, adăugă zâmbind: Ai avut dreptate. Tot ce face este să mănânce și să doarmă.

Încet, Joshua veni și aproape de ea, până când Kristen îi simți pe față respirația precipitată. Își întinse degetele ca să poată mângâia obrazul fin al băiețelului, și se apropie de sânul ei rozaliu, încât Kristen simți că-și pierde răsuflarea.

– Este atât de delicat, șopti Joshua.

Ridică copilul, ținându-i cu grijă capul, iar Kristen îi aranjă hăinuțele șifonate, în timp ce își privea soțul ținându-și fiul în brațe pentru prima dată. Atâta dragoste. Era atâta dragoste și tandrețe în privirea lui Joshua. „Dacă n-ar fi atât de autoritar și de pretențios!"

Cu blândețe, așeză copilul în pătuțul lui improvizat și-l acoperi cu o pătură.

În picioare, o privi pe Kristen și-i spuse cu emoție în glas:

– Sunt fericit că l-ai adus pe lume Kris. Știu că trebuie să fi fost un mare sacrificiu.

Păși spre ea și privirea lui pasionată se întâlni cu a ei.

– Spune-mi ceva.

– Ce?

– Când l-am conceput?

Cu un strigăt înăbușit, se îndepărtă de el.

El îi venise de hac... şi încă cum! Ea nu-i răspunse, nu-i putea răspunde, lacrimile orbind-o şi străduindu-se din răsputeri să nu mai plângă. Îl auzi traversând camera şi simți cum patul se lasă sub greutatea lui. Îi dăduse răgazul să-şi revină.

Apoi, degetele lui puternice îi cuprinseră bărbia, întorcându-i fața spre el, nelăsând-o să scape din strânsoare. Chipul ei se reflecta în ochii lui întrebători, sclipind de pasiune înflăcărată.

– Când l-am conceput, Kris? întrebă el cu blândețe. A fost în noaptea când a plouat?

CAPITOLUL III

Noaptea când a plouat! Noaptea când ea a devenit femeie – femeia lui – pe scaunul îngust de pe veranda ferită de razele lunii, sub perdeaua stropilor reci de ploaie, acoperită de ființa lui...

Ea nicicând nu va uita acea noapte. A doua zi a trebuit să-l părăsească.

O mie de imagini i se învârteau în cap – imagini de dragoste, de neuitat – și i se păru o eternitate înainte ca el să înceapă să vorbească, deși totul se petrecuse în câteva secunde.

- A fost noaptea când a plouat? o întrebă din nou.

– Da! strigă ea, sărind în picioare și alergând afară din cameră, clătinându-se, orbită de lacrimile ce i se prelingeau pe obraji.

El o urmă și prinzând-o pe holul întunecos și răcoros, o țintui de perete. Sărutul lui era sălbatic, hămesit și udat de lacrimile lor fierbinți. Limba lui intră în gura ei, încercând parcă s-o simtă cu toată ființa lui, cuvintele neavând nici o putere în astfel de clipe. O mână nerăbdătoare făcu doi nasturi de la bluza ei de vară să zboare, iar degetele se mișcau pe carnea fierbinte.

Sălbatici fiori de dorință o cuprinseră pe neașteptate, în timp ce atingerea lui îndrăzneață îi chinuiau sfârcul încordat prin materialul de mătase al sutienului.

Senzații de care ei îi fusese teamă că le va ceda, îi pulsau acum în vine; amenințând s-o posede ca o febră, s-o copleșească.

În cele din urmă, reuși să-și recapete prezența de spirit pentru a-l împinge deoparte, însă el o prinse din nou, fără s-o sărute de data asta, și o înghesui cu și mai multă pasiune în colțul rece, cu tot corpul excitat.

– Nu, Kristen, nu te voi lăsa să-mi faci una ca asta. Cu agresivitate, îi cuprinse fața în palmele lui puternice. Spune-mi, de ce ai plecat? Cum ai fost în stare să faci una ca asta căsătoriei noastre, după tot ce se întâmplase în acea noapte?

Ea se zbătu în brațele lui, pierzându-și răbdarea.

– A trebuit s-o fac, Joshua. Nu eram pregătită să port grija a doi bărbați – abia reușeam să am grijă de mine.

– Prostii. Nu așta îmi spusese corpul tău în acea noapte. Și încă mă mai dorești, Kristen – simt și acum cum răspunzi atingerilor mele. Dacă te-aș lua acum în brațe și te-aș duce în patul meu, mi-ai da tot ce mi-ai oferit atunci și chiar mai mult!

– Știu, știu! țipă ea, prea nefericită pentru a putea să se apere în fața lui. Dar tot nu este destul.

În momentul acela Joshua se îndepărtă fără vlagă, simțindu-se respins, trecându-și inconștient mâna prin păr.

Coridorul lung și întunecat vibra de sunetul respirațiilor lor chinuite.

După un moment, el blestemă încet și se îndreptă spre camera de zi. Amorțită și neputincioasă, Kristen îl urmă.

Se așezară ca doi străini, departe unul de altul, în uriașa cameră.

– Deci, ce mai este de făcut? o întrebă el în cele din urmă,

– Mă voi muta la un hotel.

– Categoric nu.

– Mai poți spune asta după tot ce s-a întâmplat?

– Nu se va mai întâmpla.

– Ești sigur?

Joshua își îndreptă spatele.

– Da.

Ea dădu din cap, neîncrezătoare.

– Nu va merge. Voi...

– Fiul meu va rămâne aici! tună el deodată.

– Joshua, trebuie să-l alăptez, nu putem sta despărțiți!

– În concluzie, rămâi și tu.

– Nu este corect.

– Știi ce se spune despre dragoste și război. Cuvintele lui erau laconice, fără umor.

– Vom ajunge la o înțelegere.

– L-ai avut pe Teddy nouă luni de zile și șase săptămâni. Acum este rândul meu.

Îl privi lung, uluită, realizând că el era hotărât.

– Și pentru cât timp crezi că o vom continua în ritmul ăsta?

– Mi-ai promis un an, spuse el sumbru.

– Deci?

– Un an înainte ca tu să te pronunți pentru divorțul nostru. Și după socotelile mele, au mai rămas șase săptămâni.

– Te aștepți să stau în casa ta încă șase săptămâni?

– El va sta oricum, și pare a fi un fel de contract, nu-i așa?

Kristen era năucită, dar realiză repede că poate beneficia de pe urma planului lui. Dacă ar rămâne aici, ar putea obține o slujbă, și astfel ar reuși să se întrețină pe sine și pe Teddy.

– Care vor fi regulile jocului?

– Nu va fi nici o regulă.

– Dar este absurd, Joshua.

– Deloc, este al dracului de logic, o corectă el furios. Aplecându-se puțin înainte, o anunță: Intenționez să te recâștig!

O tăcere tensionată, plină de sensuri, se așternu între ei, dar în cele, din urmă Kristen spuse:

– Înțeleg, dar nu vei reuși, Joshua!

– Mai vedem noi.

Kristen își mușcă buza. Trebuia să-și dea seama de înțelesul vorbelor lui. Îngrijorată, adăugă:

– Ce ai spus înainte, Joshua – nu vei încerca să mă forțezi cu ceva, nu-i așa?

- Am făcut-o vreodată? Cred că vei reuși să-ți găsești singură drumul de întoarcere spre dormitorul meu.

– Pot acum? strigă ea, zbârlindu-se la auzul vorbelor lui arogante.

– Nu... acum vino și așează-te lânga mine, îi spuse el, netezind locul de lângă el.

– În nici un caz.

Ochii lui sclipiră amenințător, privire bine cunoscută de ea.

– Vei veni singură, sau voi veni eu să te iau.

Ea refuși să se mențină pe poziție.

– Nu.

– Kristen, cred că ești de acord cu mine că avem de discutat. Și nu am de gând să țip la tine în blestemata asta de cameră.

– Țipi la mine când te afli lângă mine, îi spuse încet.

Spre surprinderea ei, el îi zâmbi:

– Nu și de data asta. Acum, vino lângă mine.

Într-o doară, Kristen se ridică și traversă camera, apoi se așeză cât de departe posibil de el, pe canapea. Nu făcuse bine. El se întinse spre ea și o trase lângă sine, punându-și brațul puternic în jurul ei când simți că vrea să-i scape din nou. Pentru o clipă, domni tăcerea și ea putu auzi doar răsuflarea lor chinuită, bătăile inimilor lor, ticăitul ceasului. În cele din urmă, el spuse:

– Mi-ai lipsit, fetițo.

Privirea ei se încețoșă.

El se jucă cu cârlionțul de lângă urechea ei și-i spuse:

– Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna. Nu, chiar mai frumoasă.

Ea gemu.

– Încetează, te rog.

El o ignoră, continuând să se joace cu șuvița ei, torturându-i lobul urechii cu mângâierea rapidă a degetelor lui. Îi privi mâna stângă.

– Încă mai porți verigheta.

Stânjenită, încercă să se apere, cu o minciună.

– Nu am putut-o scoate. A devenit prea strâmtă.

– Sunt fericit că încă o porți. Respiră adânc, apoi o întrebă:

– Ți-a fost greu în Las Vegas, cu copilul și toate celelalte?

Ea încuviință și izbucni în lacrimi. Era imposibil să-și țină sub control emoțiile, având-l pe el atât de aproape și când ființa lui o ispitea ca un drog perfid.

– A fost... groaznic. N-ai idee cât de greu mi-a fost acolo. Mă simțeam atât de singură, iar mama a murit acum patru luni. Oftă.

– Oh, draga mea. O luă în brațe și ea nu rezistă. De ce nu m-ai chemat?

Am vrut să te chem. Aproape am și făcut-o. Dar eram prea vulnerabilă în perioada aceea. M-ai fi adus înapoi... mi-ai fi luat totul înapoi.

Cu voce tare, evitând întrebarea, îi spuse:

– Toți acești ani mi-am implorat mama să renunțe la fumat – în special după ce i se găsise boala de inimă. Dar, nu

s-a lăsat convinsă. După patru luni, ea a murit fără să-şi vadă nepoţelul...

El îi mângâie părul negru.

– Ce rău îmi pare, dragostea mea.

Ea se trase înapoi, zăpăcită că găsise puţină alinare în braţele lui. El se încruntă, simţindu-i încordarea, dar nu încercă s-o reţină. După o clipă, o întrebă:

– Deci, ţi-ai înmormântat mama, apoi ai născut

Da, Joshua... şi când l-au scos din mine şi mi l-au pus pe pântec, am strigat numele tău...

– Da.

– Apoi, te-ai pregătit de drum şi-ai venit aici singură?

– Da.

– Dar, Dumnezeule mare, ar fi trebuit să mă chemi. Cum te-ai descurcat cu toate cheltuielile?

Kristen ar fi obiectat la această întrebare, totuşi ştia că el era îngrijorat cu adevărat.

– Mama a avut o poliţă de asigurare destul de modestă, care m-a ajutat să-i fac o înmormântare decentă şi apoi să-mi acopăr costul îngrijirilor medicale. Am vândut mobila din apartamentul nostru – şi m-am descurcat, încheie ea, nedorind ca el să ştie cât de disperată fusese de fapt şi nedorind să-i dea lui putere asupra ei din nou.

El oftă şi se apropie de ea.

– Îmi retrag cuvintele. Nu eşti de loc slabă, eşti chiar extraordinar de puternică. De ajuns de puternică ca să faci să meargă şi căsătoria noastră, nu crezi?

Ea se retrase din strânsoarea lui şi se ridică în picioare.

– Nu.

Se ridică şi el, gesticulând exasperat.

- Atunci ce vrei?

– Să fiu pe propriile mele picioare, Joshua, încearcă să vezi asta din perspectiva mea. De la mama am venit la tine. Tu ai hotărât totul de la început, pentru amândoi: când să ne căsătorim, unde să locuim, totul. Iar eu niciodată nu am avut personalitatea mea. Niciodată nu am fost eu însumi!

– Nu crezi că ai o personalitate?

– Nu... nu cum ai tu! strigă ea, încercând să se calmeze. Tu ai fost stăpân pe viața ta mult timp, pe când eu niciodată. Mama întotdeauna decidea pentru mine, apoi tu i-ai luat locul.

– Dar eu nu sunt mama ta, iubito, mormăi el.

– Dar ai hotărât pentru mine, la fel cum obișnuia și ea să facă...

– Dacă a fost așa, înseamnă că aveai nevoie să te maturizezi!

– Corect! răspunse ea prompt. Chiar așa, Joshua. Ai pus punctul pe i. Trebuie să mă maturizez; iar tu nu mi-ai dat niciodată șansa asta.

El își întinse brațele spre ea rugător.

– Iubito, nu putem să ne maturizăm împreună?

– Se pare că asta trebuie să facem fiecare de unul singur, spuse ea cu tristețe. Nu o poți face în locul meu, Joshua.

– Atunci ce intenționezi să faci? întrebă el.

– Nu știu sigur, răspunse ea. Când lucram la *Galveston Gazette,* doamna Snyder, șefa mea, mi-a spus că am îndemânare la scris. O dată, chiar am scris un mic articol despre Biserica Episcopală Sfânta Treime.

– Îmi amintesc, îi spuse el, șocând-o.

– Apoi, poți să-ți mai amintești că ziarul mi-a publicat articolul. Doamna Snyder a spus că articolul promite mult și mi-a sugerat să urmez niște cursuri de jurnalistică.

– Niciodată nu ai făcut referire la asta.

Kristen își desfăcu larg mâinile.

– Cum aș fi putut să-ți spun? Oricum respingeai ideea ca eu să am un serviciu.

Ar trebui să-ți amintești că ai vrut să demisionez.

– Kristen, eram proaspăt căsătoriți, spuse el răbdător. Era chiar o crimă să te am numai pentru mine o vreme? Oricum, nu eram de acord cu programul lung și cu salariul mic pe care ți-l dădeau cei de la ziar. Sperasem că atunci când vei porni pe drumul ales, va fi ceva care să merite.

– Cum ți s-a întâmplat ție, nu?

El oftă din tot sufletul.

– Pur și simplu, nu am vrut să fii dezamăgită de la început. Erai prea tânără și nu voiam să fii folosită.

Kristen își luă o poziție înțepată.

– Nu am fost și nici nu voi fi niciodată folosită. Îți place sau nu, Joshua, voi încerca să-mi recapăt slujba de la ziar și poate o să urmez niște cursuri de jurnalistică, seara.

– Ai de gând să faci toate astea și-n plus să mai crești și un copil?

– Încă te mai gândești că ar trebui să stau acasă și să fiu doar o bună gospodină?

– Ei bine, da! Cel puțin pentru moment.

– Știam că nu vei înțelege, spuse ea, scrâșnind din dinți.

– Nu-i asta problema. Dar niciodată nu mi-ai spus că ai fi interesată de jurnalistică. Mă refer doar la faptul că este o responsabilitate în plus pentru tine în acest moment.

– Dar vei fi aici lângă mine și mă vei ajuta să-l cresc pe Teddy, spuse ea cu curaj.

– Deci ăsta este motivul pentru care te-ai întors? o întrebă puțin răutăcios. Să fiu baby-sitter?

Ea se înfurie.

– Joshua, nu este corect!

Inconștient, Joshua își trecu mâna prin părul blond.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Se apropie de ea privind-o îndurerat.

Poate că nici nu pot să fiu corect din moment ce-mi amintesc cât de mult mi-ai lipsit și cât de goală a fost viața mea fără tine. Înșfăcând-o de braț, adăugă pe un ton mai aspru:

– Tot ce vreau este să fac iar dragoste cu tine, până simți că te topești...

Ea se înfioră, dar se smulse din strânsoarea lui și-i spuse:

– Ai putea s-o faci, Joshua, dar asta n-ar schimba cu nimic situația.

– La naiba!

– Cred că ar fi mai bine să-l iau pe Teddy și să plecăm chiar acum.

– Credeam că am stabilit asta deja.

– Dar n-am spus că rămân.

– Dar nici că pleci. Cuvintele lui aveau un dublu înțeles, și amândoi știau asta.

Ea șovăi sub privirea lui arzătoare, fără să știe ce să mai spună, dar în următoarea clipă, Joshua o trase cu putere în brațele lui.

– Vorbesc serios, Kristen. Vei rămâne aici și vom rezolva situația. Nu te mai las să fugi.

– De ce să fug?

– De ceea ce te ascunzi.

– Nu mă ascund de nimic.

– Chiar așa? Joshua avea o licărire foarte rece în privire: Atunci, spune-mi de ce dracu' te tot duci la blestemata aia de casă de pe Seventeenth Street, doar să stai în fața ei și să te holbești la ea ca și cum ai fi în transă?

Întrebarea o lovi pe Kristen ca o săgeată. Clătinându-se, ea se smulse de lângă el, privirea devenindu-i sălbatică.

– Cum de-ai aflat de casa asta?

– Obișnuiai să te duci des pe acolo, chiar înainte de a mă părăsi. Stăteai pur și simplu în fața ei și...

– M-ai urmărit?

– Bineînțeles că te-am urmărit. Trebuia să fac ceva. Erai distantă de dimineață și până seara, secretoasă...

– Nu eram secretoasă!

– Te poți auzi, Kristen?

– Nu eram deloc secretoasă! urlă ea, pierzându-și cu desăvârșire calmul în timp ce-i lovi pieptul cu pumnul. Și să nu mai îndrăznești niciodată să mă întrebi de casa aceea, niciodată! Acum am plecat!

– Peste cadavrul meu!

Chiar dacă se întorsese să plece, Joshua o apucă de braț, o trase spre el, îi zdrobi trupul de al lui și o sărută disperat, ținându-i ceafa cu putere. Kristen se zbătu în brațele lui, lovindu-l cu pumnii, dar el părea de neînvins, continuând s-o sărute sălbatic, profund, până când toată împotrivirea ei se stinse și trebui să se agațe de gâtul lui ca să nu se prăbușească. Apoi, deveni neputincioasă la pieptul lui, suspinând, eliberându-și emoțiile, chiar în momentul când tensiunea supărătoare din corpul ei se domolise.

– Oh, Kris!

O aşează pe balansoar, ascunzându-i capul sub bărbia lui, sărutându-i părul şi mângâind-o ca pe un copil. Ea se agăţă de el şi toată împotrivirea ei pieri în urma săruturilor lui pasionate.

– Iubito, îmi pare atât de rău, îi spuse el cu blândeţe. Mi-a fost al naibii de greu!

– Ştiu.

Fraiera de ea, se gândise că totul va fi foarte simplu. S-ar fi întâlnit cu el, ar fi stabilit custodia pentru Teddy, ar fi divorţat civilizat şi astfel se termina totul în linişte şi repede.

Fraiera de ea, se afla aici, acum, agăţându-se de el, de speranţa unei vieţi adevărate şi fericite. Şi nimic nu putea fi mai complicat decât să rupă legătura imposibilă şi fără scăpare dintre ei.

– Oh, Joshua, oftă ea. Ce vom face?

– Vom sta împreună şase săptămâni.

– Şase săptămâni, repetă ea.

– Mai târziu, Kristen se ridică. Cum stătea acolo, dominând-o ca întotdeauna şi privind-o enigmatic, ea realiză că era complet extenuată fizic şi mental.

– Joshua, te-ar deranja dacă m-aş odihni puţin? Am plecat din Wichita Falls la cinci dimineaţa.

– La cinci dimineaţa! Dar de ce aşa devreme?

– Instalaţia de aer condiţionat din maşina mea nu mai funcţionează, iar la ora aceea matinală este răcoare, explică ea obosită.

– Vrei să spui că ai străbătut deşertul cu copilul, într-o maşină fără aer condiţionat? ţipă el.

– Joshua, ştiu că este vară, dar mergeam cu maşina în fiecare zi până începea dogoarea după-amiezii. Ea realiză că este sfârşită, iar izbucnirea lui furioasă era mai mult decât putea ea suporta.

– Te rog, Joshua, n-am putea vorbi mai târziu? Sunt frântă de oboseală.

– Sigur, spuse el în cele din urmă. Du-te şi odihneşte-te. Mai ai nevoie de ceva?

– Bagajul meu, pătuţul şi căruciorul lui Teddy se află în maşină. Nu am vrut să-l las singur şi deci nu m-am mai dus să le iau.

– O să le aduc eu, o liniști Joshua.

El părăsi camera cu cheile ei, iar ea se întoarse în camera de oaspeți. Teddy dormea liniștit și ea observă cu mândrie că gurița dulce a fiului ei sugea un degețel. După un moment, Joshua intră în cameră, îi puse deoparte bagajele în liniște, apoi montă pătuțul. Schimbară un zâmbet timid în timp ce el îl așeza cu blândețe pe micuțul Teddy în pătuțul lui.

După ce Joshua părăsi camera, Kristen își scoase bluza, sutienul și blugii și se vârî în cearșafurile răcoroase, lăsându-și pe ea doar desuurile de dantelă.

Se obișnuise, în sfârșit, cu suplețea pântecului ei.

Totuși, îl născuse pe Teddy de șase săptămâni și încă obosea ușor, mai ales după o zi întreagă de condus. Acum știa că ar fi trebuit să facă o baie și să se spele pe dinți, dar oboseala o împiedica să se mai miște.

Totuși, mintea îi era stăpânită de Joshua. Era la fel de chipeș ca întotdeauna, și nu-l putea învinovăți că este surprins și rănit de situația lor. El încă o dorea înapoi, iar ea știa că el va avea un loc aparte în inima ei, orice s-ar întâmpla. Fusese singurul ei iubit, pe care-l cunoscuse în cei douăzeci de ani ai ei. Primul... și ultimul?

Inconștient, gândurile i se îndreptară spre momentele când au făcut dragoste pentru prima oară. Trecuseră treisprezece luni de atunci.

*
* *

Parcaseră pe plajă. În miezul nopții, înotară împreună în oceanul răcoros, și naivă cum era, nu înțelesese efectul pe care bikinii ei l-ar fi putut avea asupra lui, în special după ce consumase câteva beri și după o zbenguială nebună în valurile reci. Corpurile lor senzuale, aproape goale, se atingeau și se mișcau în același ritm.

Joshua fusese mistuit de pasiune, iar sărutările lui îndrăznețe și fierbinți îi luaseră tot suflul. Înainte de a-și da seama ce se întâmplă cu ea, totul scăpase de sub control pentru amândoi. Deveni încordată când își dădu seama că el nu se va opri, dar

era prea târziu. Fusese a lui în noaptea aceea, în Bronco, cu totul a lui, printr-un ritual primitiv, inițial dureros, dar foarte relevant.

– Ne căsătorim, i-a spus el a doua zi. Dacă ești însărcinată?

Gândul acesta părea aproape că-l bucură, dar pe ea o speria. Apoi o luă cu blândețe în brațe.

– Kristen, draga mea, cred că te-am căutat toată viața. Ești așa de frumoasă, singura femeie pentru mine. Te rog, vreau să am grijă de tine.

Ce fată de nouăsprezece ani ar putea rezista la atâta romantism?

Până să afle că de fapt nu rămăsese însărcinată în acea noapte, se căsătoriseră deja.

Încă de la început au existat ciocniri între ei. Deși Kristen era îndrăgostită de Joshua, se simțea sufocată de intimitatea căsătoriei. Era obișnuită să fie singură, să gândească pentru ea, și nu se obișnuise încă să se împartă cu altcineva, la un nivel emoțional atât de intens. Iar Joshua a încercat să se ocupe de toate.

Realitatea îi înșelase așteptările și inevitabil, urmă dezastrul.

Fuseseră împreună doar trei luni, când...

*
* *

Kristen se rupse din amintirile sale dulci-amărui. Un singur lucru conta acum, și anume să aibă grijă de Teddy, să-i asigure un viitor.

Întoarcerea sa fusese o mișcare periculoasă; putea fi ușor prinsă în plasa sentimentelor înșelătoare pe care încă le mai nutrea pentru Joshua. Sărutările lui fierbinți îi demonstraseră asta. Totuși, reîntoarcerea a fost cel mai bun lucru pentru Teddy. Părinții lui Kristen divorțaseră când ea era încă mică, crescând astfel fără protecția și dragostea unui tată. Știa cum este să te simți respins toată viața și nu va permite ca fiul ei să devină victima aceleiași sorți.

De altfel, Joshua trebuia s-o ajute, nu numai ca tată al lui Teddy, dar și pentru că era cap de familie.

Era oare o obrăznicie din partea ei să stea în casa lui, acceptându-i astfel generozitatea când știa foarte bine că nu va mai accepta să-i fie soție?

Ea aruncă o privire spre pătuțul unde dormea fiul ei.

„Nu, nu era obrăznicie, și nici nepoliticos. Era necesar."

De altfel, ar putea să-i plătească pentru cameră și pentru întreținere, de îndată ce va fi pe propriile ei picioare.

*
* *

– Kristen.

Kristen se uită somnoroasă, frecându-se la ochi, și îl văzu pe Joshua stând lângă pat. Camera era întunecată. Probabil că dormise câteva ore bune.

– Kristen, n-am vrut să te trezesc, dar am auzit copilul scâncind, continuă încet Joshua.

Parcă întărind spusele tatălui său, Teddy scoase un strigăt supărat din pătuțul lui. Kristen era șocată că nu auzise copilul plângând, fusese într-adevăr ca moartă.

– Trebuie să-i fie foame, îi spuse lui Joshua, în timp ce acesta aprindea lumina.

Rămase cu ochii pironiți la ea pentru câteva momente și ea realiză că era învelită doar cu un cearșaf subțire, având părul negru împrăștiat pe pernă. Și mai rău, sânii ei începuseră să se umfle la auzul chemării copilului, sfârcurile o furnicau și simți picături de lapte curgând pe așternut, ca rezultat al instinctului ei matern.

Joshua observă pentru un moment fascinat și înghiți în sec.

Apoi, el se întoarse roșind.

– Ți-l aduc eu. Cu blândețe, Joshua își luă fiul din pătuț și îl duse mamei lui.

– Mă tem că este ud, spuse el, făcând o grimasă. Chiar și cămășuța este udă.

Kristen se aplecă spre copil, lăsând să se vadă, fără să vrea, scobitura dintre sâni.

– Îi voi schimba scutecul.

Ciudat de posesiv, Joshua se retrase cu copilul.

– Nu, eu îl voi schimba. Tu ești obosită.

Kristen se culcă pe pat, se acoperi bine şi-l privi pe Joshua cu interes.

Acesta îi dădu jos scutecul ud, pudră copilul, îl puse pe cel nou, totul cu o repeziciune şi o îndemânare care o surprinse pe Kristen... mai ales că el nu avea experienţă. Apoi, îi puse copilul în braţe lui Kristen şi se miră la cât de timizi deveniseră unul cu celălalt.

Dădu la a parte cearşaful, convinsă că el va insista s-o privească în timp ce alăptează, dar spre mirarea ei, o întrebă dacă vrea să cineze mai târziu.

Ea îl strânse aproape pe Teddy, bucurându-se de atingerea lui fină, de mirosul proaspăt de pudră în timp ce el se prinse de umerii ei.

– Dacă nu te superi, Joshua, cred că mă voi culca după ce-l voi alăpta pe Teddy.

Joshua îi dădu o pătură curată şi se încruntă când o văzu că înfăşoară copilul cu ea.

– Nu crezi că ar trebui să ai mai multă grijă de tine?

Kristen trebui să recunoască, el avea dreptate.

– Dacă-mi vei aduce un pahar cu lapte, îl voi bea după ce termin.

Apoi, el zâmbi.

– Bine, şi părăsi camera în grabă.

Kristen micşoră intensitatea luminii, îl aşeză pe Teddy în mijlocul patului, îl întoarse spre ea şi-şi descoperi sânul pentru a-l alăpta.

De data asta, Joshua nu putuse sta s-o privească cum îl alăptează şi ea ştia că nu rezistase din cauza emoţiei. Reuşise să-l stârnească exact cum îi făcuse şi el cu sărutăile lui provocatoare. Amintindu-şi de răspunsul ei nesincer, era fericită că de data asta nu-i cedase.

Puţin mai târziu, Kristen auzi paşii înceţi ai soţului ei reintrând în cameră.

– Laptele tău este pe noptieră.

– Mulţumesc, Joshua.

Timp de o clipă, rămase în umbră, ascultând sunetul scos de fiul lui în timp ce sugea. În cele din urmă, întrebă:

– De ce l-ai numit Teddy?

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Kristen. Se temea că motivul ei ar suna prostesc, pueril, dar îi datora o explicație. Spuse cu blândețe:

– Obișnuiam să dorm cu ursulețul meu, Teddy. Acum dorm cu el.

– Iar eu nu am nici un loc aici?

Nu-i putu răspunde, dar simți o urmă de compasiune pentru el. Se întoarse în pat și-i văzu silueta schițată de lumina aurie ce pătrundea de pe hol. El merita mai mult decât atât, pe cineva care să-l iubească. Nu era vina lui că o dorise și că ea nu fusese pregătită. Dar nu era nici vina ei!

El stătu în ușă un timp, după care părăsi camera așa cum venise, cu pași înceți și siguri.

CAPITOLUL IV

Dimineaţa veni, iar Kristen se trezi şi-l găsi pe Teddy sugând la sânul ei. Îi zâmbi somnoros, admirându-şi fiul luminat de razele de soare care-i mângâiau gingaş cârlionţii blonzi şi îi conturau trupul mic. Cu mirare, Kristen studie picioruşul mic, atingând moliciunea lui cu degetul ei mare. Teddy era atât de mic, atât de delicat, iar pielea lui era atât de fină ca de mătase. totuşi, Kristen ştia că avea un băieţel puternic. Îşi aduse aminte cât fusese de şocată când, pentru prima oară, îşi alăptase bebeluşul şi cât de puternică îi simţea gurita când îi sugea sânul plin de lapte.

Acum,.aceeaşi guriţă îi sugea laptele matern, ţinând-o strâns de piept. Privind energia fiului ei, tânăra mămică zâmbi din nou.

Între timp, Kristen nici nu băgă de seamă când adormi cu Teddy la sân. Nu se întâmplase nimic, dar trebuia să fie mai atentă pe viitor, cel puţin până când Teddy ar creşte mai mare, astfel încât să se poată da jos singurel de la sânul mamei.

Trăgând aer în piept, Kristen inhală aromă de şuncă prăjită şi-şi dădu seama că Joshua trebuie să-i fi pregătit micul dejun. „Drăguţ din partea lui", gândi ea, şi sentimente chinuitoare se treziră în sufletul ei. Joshua continua să fie extrem de grijuliu şi de bun cu ea.

In cele zece luni ce trecuseră, ea se amăgise pe sine că nu-l mai iubeşte, că nu-l mai doreşte. Dar ieri, iluziile ei se spulberaseră.

Totuşi, ea continua să se agaţe de hotărârea luată. Îşi aminti de avertismentul mamei sale.

– Ți-am spus, Kristen, că dacă ai încredere în bărbați, ești o proastă. Te-ai măritat cu acel bărbat și uite cu ce te-ai ales de la el: singurătate și suferință.

Iar când Kristen încercase să-l apere, subliniind că de fapt ea fugise de el și-l părăsise, mama ei nu se lăsase convinsă.

– Această căsătorie nu ar fi mers niciodată, insistase Stella Morgan.

Cu tristețe, Kristen nu se putea gândi să dea înapoi.

Acum era cât se poate de hotărâtă să-și rezolve singură situația. Dar amintirea intensă a relației explozive dintre ei și sentimentele profunde pe care cei doi încă le mai simțeau unul pentru celălalt făceau lucrurile mult mai dificile.

– Bună dimineața, auzi o voce caldă lângă ea. Kristen respiră grăbită, întorcându-și capul spre ușă în timp ce își aranja cu grijă cearșaful pe ea și pe Teddy, încercând să arate cât mai decent. Joshua stătea în ușă, îmbrăcat cu un tricou albastru ce-i scotea în evidență musculatura puternică și pielea bronzată a brațelor. La vederea lui, Kristen înghiți în sec, incapabilă de a-și dezlipi ochii de el. Continua să stea pironit în tocul ușii, iar poziția lui făcea ca pantalonii strâmți să-i apese senzual șoldurile. Avea picioare lungi, sexi, musculoase și acoperite cu păr creț și blond. Apoi, ochii ei îi întâlniră pe ai lui și nu-și putu ascunde un mic zâmbet vinovat.

– Bună dimineața, îi răspunse ea șoptit, în cele din urmă.

Dacă Joshua i-ar fi citit gândurile, n-ar fi comentat, deși privirea lui părea mai întunecată decât de obicei și un mic mușchi de pe față se zbătea puternic în timp ce îi studia în parte: copilul și apoi pe ea.

După o clipă, el arătă spre copil și spuse:

– N-am vrut să deranjez, dar găsind ușa întredeschisă, am vrut să știi că micul dejun este gata.

– Mulțumesc, Joshua. Miroase foarte bine.

– Atunci, când ești gata...

– Tocmai am terminat să-l alăptez.

– E-n regulă.

El se întoarse să plece și ea își mușcă buza trăgând cu ochiul la fesele lui musculoase, în timp ce ieșea în hol. Ca de obicei,

mesajul senzual al corpului lui era devastator pentru simţurile ei. Ameţită de dorinţă, ea se îngrozi de propria-i slăbiciune. Atracţia era încă acolo, iar Joshua n-o ajuta deloc, apărând în faţa ei îmbrăcat ca Tom Selleck! Cum se aştepta el ca ea să nu...

Pur şi simplu nu putea, asta-i tot! Kristen îşi îndreptă atenţia către copil şi zâmbi uşurată când observă că Teddy adormise din nou la sânul ei.

*
* *

În timp ce Kristen se îmbrăca pentru micul dejun, Joshua, întorcându-se în sufragerie, se mustră pe sine. Studie cu atenţie masa pusă de el – faţa de masă albă, tacâmurile, farfuriile. Totul părea în regulă. Ciudat însă că nu începuse să le arunce!

Ultimele douăzeci şi patru de ore îi provocaseră cel mai mare şoc emoţional pe care Joshua Brady îl cunoscuse vreodată. Mai întâi, Kristen reapăruse în viaţa lui într-un mod miraculos. Apoi, ea i-l arătase pe frumosul lui fiu de care habar nu avusese. Şi apoi, în ciuda speranţei lui de a se împăca cu Kristen, ea îl informase liniştită că vrea să divorţeze!

De ce? De ce a trebuit să plece de lângă el? De ce s-a întors acum, şi de ce nu le acordă o a doua şansă? Acum erau o familie adevărată, în toate sensurile cuvântului. Iar dragostea şi atracţia dintre ei încă mai existau. De fapt, acum era mai intensă ca niciodată.

Ieri, el simţise pasiunea vibrând în ea când o ţintuise la perete, îi văzuse dorinţa renăscută în ochii căprui, strălucitori, când îi aruncase o privire îndrăzneaţă, ca şi acum de altfel.

Dorul de ea fusese un adevărat iad, iar acum iubirea pentru ea era o adevărată tortură. Vederea ei ţinându-i fiul la sân azi-dimineaţă trezise în el sentimente tot mai puternice.

Ar fi vrut doar să se bage în pat lângă ei, să-i ţină în braţe şi să-şi împartă viaţa şi fericirea cu ei. Ar fi vrut să stea acolo cu Kristen, până când distanţa dintre ei ar fi dispărut în cele din urmă, până când s-ar fi vindecat prin ei înşişi.

Totuşi, ea rămăsese de neabordat, de neatins. Se simţea atât de dat la o parte, al naibii de părăsit!

Câteva minute mai târziu, Kristen intră în sufragerie, purtând aceleași haine șifonate de ieri. Părul îi era strâns în coadă la spate, se spălase pe dinți și-și aplicase pudră proaspătă pe față, totuși nu putuse încă să aibă parte de o binemeritată baie, să-și spele părul și să se simtă ca nouă, aseară fiind prea obosită.

Îl găsise pe Joshua stând în picioare lângă masă, cu o figură încruntată și privind la mâncarea ce o pregătise singur.

– Arată bine, comentă ea, forțându-se să pară bine dispusă.

El îi zâmbi în timp ce trase un scaun pentru a se așeza.

– Atunci ia loc.

Se aplecă spre ea să-i așeze scaunul și izbită de mirosul after-shave-ului lui, încercă să se abțină să nu tremure de dorință.

Se așeză lângă ea. În timp ce-i umplea farfuria cu șuncă, ouă și pâine prăjită, o întrebă:

– Cum ai dormit?

– Cum am dormit?

Kristen aproape că se înecă cu sucul de portocale, amintindu-și cum stătuse întinsă pe pat, goală, și se gândise la primele lor clipe de dragoste...

Joshua îi întinse farfuria plină.

– Ai dormit bine, deci?

– Da, răspunse ea ușurată. Și zâmbind timid, adăugă:

– De fapt, amândoi am dormit atât de bine, încât dimineața, doar după ce m-am trezit mi-am dat seama că Teddy este cu mine în pat.

– Isteț copil, comentă Joshua în timp ce-și ungea cu unt o felie de pâine. Privind-o pasionat și puțin iritat, îi spuse:

– El știe unde să stea: acolo unde îi este mai cald și unde se simte iubit.

Ochii lor se întâlniră peste masă, iar Kristen își simți inima bătând sălbatic. Joshua o încolțise încă o dată – atacând-o și dominându-i emoțiile fără scrupule. Nu era pregătită pentru a-i face față în dimineața asta.

– Joshua... începu ea rugător. Chiar trebuie să...?

– Nu ai de gând să mă întrebi cum mi-am petrecut *eu* noaptea? schimbă el tonul, provocând-o cu ochii lui albaştri, strălucitori.

– Joshua, ce ai de gând...?

– A fost o noapte a dracului de lungă, precum au fost toate din cele zece luni petrecute de unul singur... fără tine.

Se lăsă cu scaunul pe spate, clipind nervos în timp ce se ţinea cu degetele de masă. Deodată, privind-o în ochi, o întrebă:

– Kristen, ai idee cât m-a durut plecarea ta?

– Eu... eu... Deodată, gâtul i se uscă, nemaiputându-i răspunde.

Şoptind îndurerat, Joshua îi spuse:

– Într-o zi ai fost aici, iubindu-mă ca şi cum niciodată nu m-ai fi lăsat să plec, apoi, în ziua următoare, tu ai fost cea care a plecat. Pur şi simplu, ai plecat şi n-ai lăsat nimic în urma ta... nici măcar un bilet.

– Eu ... nu ştiam ce să-ţi spun, încercă ea să se apere.

Râsul lui răsună fără veselie.

– Aşa că ai plecat fără nici un cuvânt. Oare te-ai gândit vreodată la agonia prin care am trecut, întrebându-mă neîncetat unde eşti, unde ai plecat, dacă eşti în siguranţă?

Kristen fu cuprinsă de ruşine.

– Cred... că nu m-am gândit...

– Te-ai gândit numai la tine, nu-i aşa, Kristen?

Ea încuviinţă fără să scoată un cuvânt.

– Ai dreptate, m-am purtat egoist şi... îmi cer scuze. Ar fi trebuit cel puţin să-ţi las un bilețel... sau ceva. Dar, Joshua, înţelege... mă simţeam sufocată.

– De ce, Kris? Ea îşi învârtea şervețelul în mâinile transpirate şi privirea-i vinovată refuza să i-o întâlnească pe a lui, dar continuă:

– Aveam motive pentru care trebuia să plec. Nu doar tu erai, ci şi altele.

– Atunci, spune-mi-le.

– Pur şi simplu nu pot.

– Era un alt bărbat, Kris? o întrebă pe nerăsuflate.

Îl privi, nevenindu-i să creadă.

– Nu, niciodată! Cum poți să te gândești la așa ceva?

– Atunci de ce nu poți să-mi spui adevăratele motive?

– Nu ai înțelege.

El își trecu mâna prin păr inconștient.

– Crede-mă, voi încerca să înțeleg. Asta tot fac de zece luni încoace.

O tăcere încordată, de nesuportat se așternu între ei, apoi Joshua oftă și-i spuse:

– Uite, Kris, oricare ar fi fost motivele pentru care m-ai părăsit, noi tot căsătoriți suntem, iar acum, în plus, avem și un copil la care trebuie să ne gândim.

– Știu asta, spuse ea nefericită.

Joshua se aplecă spre ea și o privi fix în ochi.

– Crezi că este cel mai bun lucru pentru Teddy ca părinții lui să fie despărțiți? Întrebarea tăioasă o lăsă fără replică.

– Teddy va avea o mamă și un tată, spuse ea cu o voce tremurândă. O grămadă de copii s-au acomodat foarte bine situațiilor de genul ăsta.

– Te minți singură, Kristen, scrâșni Joshua din dinți. Și mă minți și pe mine.

În timp ce-și privea soțul, trăsăturile ei păliră, și el râse cu amărăciune.

– Da, adăugă el batjocoritor. Am văzut cum mă priveai în dormitor. Încă mai există între noi dorința pe care vrei s-o îndepărtezi – și chiar mai mult. Poți nega asta, Kristen?

Bineînțeles că nu putea. Era greu în acel moment și să evite privirea lui provocatoare, plină de pasiune. Chiar dacă încercă să-și mute privirea pe masa îmbelșugată numai pentru a-și ascunde stânjeneala, știa că roșeața din obraji o dădea de gol.

După ce terminară micul dejun, Kristen se oferi să spele vasele, mulțumindu-i încă o dată pentru delicioasa masă.

– Nu trebuie să mergi la birou? îl întrebă ea în timp ce-l ajuta să ducă farfuriile la bucătărie.

– E duminică, Kris.

– Oh!

Ea începu să râdă stângaci în timp ce puneau vasele în chiuvetă. Joshua va fi cu ea toată ziua – tot sfârşitul de săptămână. Cu voce tare, îi spuse:

– Înseamnă că mă pot odihni toată ziua. Călătoria a fost lungă şi obositoare.

– Cred că da. Dacă mă scuzi, Kris... Vocea lui se pierdu în depărtare în timp ce părăsi camera.

Aplecându-se pe chiuvetă, Kristen încercă să-şi revină după momentul critic pe care tocmai îl trăise. Ea putea să-i înţeleagă sentimentul de trădare şi accesele de furie şi tocmai acum începu să realizeze cât de profund îl rănise plecarea ei.

O parte din ea voia să facă tot posibilul să-i vindece rana sufletească şi să-i câştige iertarea, iar cealaltă parte voia să-i dezvăluie tot ce avea pe suflet, să-l facă să-i înţeleagă motivele care au determinat-o să-l părăsească.

Totuşi, cu ce preţ îşi va şterge vinovăţia? Nu trebuia să uite că el practic o forţase să se căsătorească cu el, că-i condusese viaţa după bunul lui plac. Niciodată Joshua nu luase în seamă sentimentele, visele şi ambiţiile ei.

Spălând vasele, Kristen putu auzi vocea estompată a lui Joshua şi presupuse că vorbea la telefon. Ştergea ultimul vas când Joshua reveni în bucătărie.

– Vom lua cina la părinţii mei în seara asta, o anunţă el.

Pe moment, se simţi scârbită, privindu-l cu nişte ochi sfidători.

– *Vom lua?*

– Nu crezi că au şi ei dreptul să-şi cunoască nepotul, Kris?

Îşi muşcă buza. Bineînţeles că voia ca părinţii lui Joshua să-şi cunoască nepotul, dar o supăra la culme aroganţa lui.

– Ar fi trebuit să mă întrebi şi pe mine, Joshua, îi spuse cu o voce tremurândă.

Joshua îşi încrucişă braţele la piept.

– Poate ăsta este un subiect pe care nu vreau să-l discut. Kristen voia să-i răspundă, dar în ultimul moment se abţinu.

Îi întoarse spatele şi începu să pună în bufet vasele curate.

După un moment de tăcere, Kristen putu auzi în spatele ei vocea tensionată a lui Joshua:

– Nu ești curioasă să știi reacția părinților mei la vestea că au un nepot?

Văzând că nu are de gând să-i răspundă, continuă pe un ton mai aspru:

– Tata a fost prea șocat ca să mai poată spune ceva, iar mama a izbucnit în plâns. Ești mândră de tine, Kristen?

Kristen se întoarse spre el.

– La naiba, Joshua, m-am întors la tine. Ți l-am adus pe Teddy. Ce vrei mai mult de la mine?

Apoi, ea văzu că Joshua avea lacrimi în ochi, ceea ce nu suporta. Se apropie de el și îi atinse brațul:

– Joshua... îmi pare rău.

El își retrase mâna.

– Teddy va merge cu mine în seara asta, îi spuse el vehement. În schimb, tu poți să faci ce vrei.

Apoi plecă din cameră, trântind ușa în urma lui.

Kristen îl privi cum pleacă și se prinse de chiuvetă ca să nu se prăbușească.

*
* *

Joshua nu era nici pe departe mulțumit de sine, de felul cum se purtase, de cum începuse ziua cu Kristen, și realiză că apropierea de ea încă îl mai înnebunea.

Negăsindu-și locul, Joshua făcu o plimbare până la micul adăpost de lemn așezat la umbra uriașului stejar din curtea din spate.

Deschise ușa, care scârțâia ascuțit, străpunse cu privirea întunericul din interior, căutându-și cutia cu scule printre tuburi, unelte de grădinărit și îngrășăminte. În cele din urmă, găsi cutia și o scoase afară. Ar încerca să repare instalația de aer condiționat din mașina lui Kristen. Poate, astfel, și-ar găsi liniștea sufletească.

Ridică cutia cu ambele mâini și o duse până aproape de casă, întrebându-se dacă Kristen nu era atât de furioasă încât să

țipe la el. Dacă s-ar fi întâmplat asta, el n-ar putea s-o învinovățească.

Fusese foarte supărat când și-a auzit mama plângând în hohote la telefon, dar nu a fost corect din partea lui s-o învinovățească pe Kristen din cauza asta.

Va avea grijă să-și repare imprudența față de ea. Ea fugise de el atunci, nu?

Felul în care a acționat poate o făcea pe Kristen să-l mai părăsească o dată, chiar înainte de a se termina ziua.

CAPITOLUL V

Kristen se simți mai bine după ce-și spălă părul și se schimbă într-o pereche de blugi confortabili și o bluză din bumbac. Între timp, se trezi și Teddy. Kristen îl alăptă și-l îmbăie, apoi se hotărî să-l scoată la plimbare cu cărucior. Simțea nevoia să iasă puțin din casa lui Joshua. Părăsi casa prin ușa de la bucătărie. Ajunsă pe verandă, se opri și-și îndreptă privirea spre șezlongul din colțul întunecat. Studiind scheletul de aluminiu al scaunului acoperit cu o saltea de plastic, mâinile lui Kristen începură să-i tremure pe cărucior. Acesta era scaunul pe care, în timpul unei nopți ploioase de vară, cu zece luni în urmă, Teddy fusese conceput.

Amintirea amenința s-o copleșească. Își aduse aminte cum își pierduse controlul în acea noapte; sufletul îi plângea de durere și mânie.

*
* *

Joshua o găsise pe verandă – avea o privire sălbatică, corpul ud leoarcă, iar părul îi era încurcat de vânt și ploaie. Se certaseră; el îi spusese să intre în casă, iar ea îi strigase că se săturase să-i asculte ordinele. „Te părăsesc!" îi strigase ea. „Mâine te voi părăsi!" Joshua o implorase să rămână, având o voce ca a unui om care era gata să se înece. „Nu! În seara asta îmi vei demonstra că-mi ești soție!"

Atunci, o apucase strâns de umeri și o sărutase, iar ea se zbătuse în brațele lui ca o pisică sălbatică până când o pusese pe șezlong și o potolise cu sărutările lui pătimașe.

Kristen se simțise înfrântă; se încolăcise de gâtul lui cu mâinile și suspinase de durere. „Oh! Dumnezeule, Kris... îmi

pare atât de rău!" spusese el răguşit. Apoi, îi înăbuşise durerea cu propriile ei sărutări, implorându-l să o posede.

Văzând că Joshua ezita, Kristen îl sărutase cu toată dorinţa arzătoare pe care o simţea înlăuntrul ei, vârându-şi limba în gura lui caldă. El îi răspunsese cu lăcomie.

Nu existase nici o piedică între ei în acea noapte; fără ruşine şi cu înverşunare, îşi satisfăcuseră orice capriciu.

Capitularea ei însetată îl adusese în pragul nebuniei, iar când o pătrunsese în timp ce gura lui înfometată o devora pe a ei, lacrimi calde i se prelingeau pe obraji. Pentru prima oară în viaţa ei, uitase de gustul amar al singurătăţii.

Cu toate acestea, îl părăsise în ziua următoare, încercând cu disperare să se rupă de el, neştiind că era deja legată de el prin noua viaţă care o plantase în pântecul ei.

*
* *

Kristen se trezi din amintirile ei dulci-amărui şi deschise uşa cu mâna tremurândă. Coborî cu grijă căruciorul două trepte, apoi îl împinse spre ieşire.

În drumul ei, trecu pe lângă umbra unui stejar uriaş şi-l văzu pe Joshua lucrând la maşina ei. Capota era deschisă, iar el privea urât la motorul micii ei Toyote, ţinând în mână o cheie franceză. Dând cu ochii de el, Kristen începu să tremure. Era îmbrăcat în nişte pantaloni scurţi şi strâmţi pe şolduri şi îşi etala spatele bronzat şi musculos, făcând-o astfel să-i revină în minte clipele fierbinţi, pline de pasiune, din noaptea trecută.

Cu toate acestea, ea realiză că trebuia să treacă pe lângă el ca să ajungă pe cealaltă parte a drumului. Aşa că îşi făcu curaj, trecu pe lângă el şi îi spuse mândră „Bună dimineaţa".

El se întoarse spre ea privind-o cum se apropia de el. Spre surprinderea ei, Joshua îi zâmbi timid. Cu ochii lui albaştri îşi privi fiul cu dragoste, instalat bine în cărucior şi îmbrăcat într-un costumaş galben. Apoi, privirea lui galeşă se ridică spre ea observându-i blugii strâmţi care-i scoteau în evidenţă şoldurile feminine, bluza conturându-i pieptul plin şi pletele negre curate şi strălucitoare prinse în coadă pe spate.

– Bună, îi răspunse el în cele din urmă, lăsând jos cheia și scuturându-și mâinile de praf. Mergeți la plimbare?

– Da. Forțându-se să zâmbească, Kristen încercă să-l necăjească, spunându-i: Încerci să-mi cârpești mașina?

Joshua chicoti, iar Kristen se simți pe moment ușurată că el îi acceptase înțepătura de dragul amuzamentului.

Ștergându-și sudoarea de pe sprânceană, el rânji și-i spuse:

– De fapt, încerc să-ți repar instalația de aer condiționat.

– Nemaipomenit. Drăguț din partea ta, Joshua, îi spuse ea cu sinceritate.

O tăcere penibilă se strecură între ei și pentru un moment privirile lor se întâlniră, durerea prea multor cuvinte nerostite apărând în ochii lor.

În cele din urmă, Joshua spuse încet.

– Kristen...

– Nu trebuie să spui nimic.

– Ba da.

Făcu un pas spre ea, privind-o căit. Îi atinse brațul gol și ea se luptă cu sine să nu-și retragă mâna, ca să nu înrăutățească și mai mult situația.

– M-am purtat ca un ticălos în dimineața asta, recunoscu Joshua. Numai că atunci când v-am văzut pe amândoi în pat și m-ai privit într-un fel... Vocea lui răgușită o făcu să roșească până în creștet.

– Așa e. M-am înșelat, se trezi ea vorbind. Dar încercă să-i explice: Numai pentru faptul că nu putem trăi împreună, nu înseamnă că nu mai există anumite sentimente de...

– Corect, spuse el. Se apropie de ea, iar ea îi putu simți răsuflarea chinuită, umplându-i plămânii cu parfumul lui masculin. Degetele lui îi strângeau brațul și-i fixa privirea îndrăzneț, apoi îi spuse: Dar nu mă mai privi în felul ăsta, Kristen, dacă nu vrei să merg mai departe.

Ai înțeles?

– Am înțeles, șopti ea, neputând să-și rețină tremurul la vederea mesajului din ochii lui.

Joshua zâmbi, îi eliberă brațul și se aplecă să-și sărute fiul.

– Vrei să vă însoțesc în plimbarea voastră? o întrebă în timp ce se îndrepta de spate. Kristen era tentată mai mult ca niciodată să accepte.

– Joshua, nu cred că...

– Poate ai dreptate, întotdeauna ți-a plăcut să te plimbi de una singură, nu-i așa, Kris? o întrebă el cu o neașteptată amărăciune în voce. Când ea încercă să deschidă gura și să protesteze, Joshua ridică mâna s-o oprească și continuă: E-n regulă... să nu începem din nou. Ai grijă de fiul meu, da?

– Bineînțeles, răspunse ea zâmbind cu mândrie.

Se întoarse să plece, când Joshua adăugă:

– Kristen, va însemna foarte mult pentru mine, dacă mă vei însoți la părinții mei în seara asta. Vrei să vii?

Ea se întoarse spre el simțindu-se mai bine acum că o întreba și pe ea.

– Sigur. Aș fi fericită, Joshua.

– Mulțumesc, Kris.

El se întoarse la mașină, iar ea nu se putu abține să nu-i mai privească încă o dată corpul bronzat, dezbrăcat pe jumătate, aplecat peste mașină.

Felul în care pantalonii scurți îi strângeau fesele, felul în care mușchii i se ondulau în timp ce lucra, acel păr blond, ciufulit, de pe cap... Dumnezeule, uitase cât de frumos era! Fiecare mușchi de pe corpul ei părea că se zbate dureros trezindu-i dorința care nu se stinsese încă. Reținându-și un oftat de frustrare, Kristen întoarse cărucIorul și o porni pe trotuar.

*
* *

Plimbarea îl încântă pe Teddy, care gânguri și zâmbi tot drumul în timp ce ochii lui micuți albaștri căutau în jur curioși, bucurându-se de aerul proaspăt de vară.

Casa lui Joshua se afla chiar în mijlocul cartierului Galveston's East End Historical District, iar Kristen și Teddy se plimbară pe lângă încântătoarele case în stil victorian care se iveau în toată splendoarea lor. Fiecare casă era unică în felul ei: verande spiralate, turnulețe încântătoare și acoperișuri ascuțite. Orașul își păstrase bine patrimoniul, iar Kristen știa că aura

istorică a fermecătorului Galveston era unul din aspectele care o atrăseseră.

Joshua o atrăsese și mai mult, iar după ce-l revăzuse putea înțelege ușor de ce. Nu era doar un bărbat nemaipomenit; deseori, putea fi fermecător și foarte prietenos. „Nu orice bărbat pregătește micul dejun pentru soția lui sau îi repară mașina", cugetă ea, „iar dragostea pentru fiul său era cu adevărat de lăudat".

Totuși, Joshua poseda admirabile calități, de aceea se și îndrăgostise de el din prima clipă.

Kristen știa că n-ar trebui să uite că acest bărbat chipeș îi condusese viața într-un mod tenace luni în șir. El îi încredințase rolul de soție și-i zădărnicise orice încercare de independență. Și o va mai face, dacă-i va da iar mână liberă.

Joshua Brady ar fi un adversar formidabil, iar ea nu era nici pe departe imună la magnetismul lui pasional.

Întoarcerea la serviciu ar putea s-o ajute să se țină departe de orice tentație, se gândi în cele din urmă. Deci, primul lucru luni dimineața, o va suna pe doamna Snyder, la ziarul local, *Galveston Gazette,* și va vedea dacă putea să-și recapete slujba înapoi. Știa că este posibil ca doamna Snyder s-o fi înlocuit, dar era de datoria ei să încerce. Dacă nu mai era nici o slujbă pentru ea la ziar, va apela la agențiile locale de plasament, va urmări anunțurile din ziar, va găsi într-un fel sau altul ceva de lucru. Era imperativ să-și câștige independența financiară, dacă nu reușea însemna că va deveni cu siguranță dependentă de Joshua.

Dând colțul străzii, Kristen se opri să privească în jur și observă că ajunsese pe Seventeenth Street.

Zâmbi întristată – strada asta mereu o atrăsese ca o lumină călăuzitoare. Împinse căruciorul pe trotuar spre casa bine cunoscută, casă ce o determinase să vină la Galveston. Cu fiecare pas, inima îi pulsa tot mai puternic. În cele din urmă, ajunse în fața ei – nr. 501 – casa familiei Richards.

Era o casă cu două etaje, în stil victorian, cu verande închise la ambele etaje.

Acoperișul era din plăci de ardezie, obloanele vopsite verde închis, lemnul cu un alb strălucitor, iar balcoanele cu un

albastru plăcut. Nu era nimeni prin preajmă, astăzi, observă ea ușurată, dar și dezamăgită un pic.

O singură dată, Kristen îndrăznise să urce treptele spre verandă, să bată în impunătoarea ușă din sticlă. Se întâmplase cu zece luni în urmă, înaintea furtunoasei întâlniri cu Joshua în acea noapte ploioasă.

Momentul când bătuse la acea ușă fusese punctul culminant al anilor de durere, de luptă cu propria-i persoană. I se răspunsese imediat și o dată cu deschiderea ușii, toate speranțele și visele ei fuseseră sfărâmate. Ea tremură la amintirea femeii bătrâne care se ivise atunci pe verandă și strigase la ea cuprinsă de furie:

– Pleacă! Nu te vrem aici!

Amintirile o hăituiseră timp de zece luni de zile; nu-i dăduseră pace deloc.

„Pleacă... pleacă!... Nu te vrem!"

Chiar și noaptea, când dormea, auzea acea, voce aspră. Amintirea o făcu să tremure doar la simpla vedere a casei. Nu era dorită acolo... niciodată nu fusese.

Totuși, de ce singurul lucru pe care-l știa, avea puterea s-o distrugă și s-o facă să sufere cel mai mult?

„Celălalt motiv este în această casă, Joshua", se trezi ea șoptind, iar ochii îi străluceau cu amărăciune. Iar motivele erau prea dureroase pentru ea pentru a i le împărtăși lui Joshua.

După un moment, țipătul supărat al lui Teddy o trezi pe Kristen din visare. Întoarse repede căruciorul, își îndreptă umerii și o porni spre casă.

Trecu pe lângă o casă asemănătoare cu a lui Joshua, un bungalov victorian, zugrăvit în culori de alb și maro, pe bulevardul Winnie. Văzu o femeie în vârstă în fața casei, udând niște panseluțe din jurul unui stejar. Kristen nu se putu abține, se opri și i se adresă femeii:

– Frumoase flori!

Femeia se întoarse și-i zâmbi lui Kristen și copilului. Era subțire, cu trăsături ascuțite dar plăcute, și păr cărunt, ondulat, purtând o rochie înflorată și ochelari cu ramă argintie.

– Mulțumesc, drăguțo. Cu greu mă obișnuiesc să locuiesc în casa asta și-n orașul ăsta.

– Să locuiți aici? întrebă Kristen puțin confuză.

– De fel sunt din Wyoming, explică bătrânica.

Puse deoparte furtunul și se apropie de Kristen.

– Acum șapte luni, când mi-a murit soțul, fiica mea a insistat să mă mut aici, cu ea și soțul ei.

– Îmi pare rău... de soțul dumneavoastră, îi spuse Kristen cu sinceritate. Și eu mi-am pierdut mama de curând.

– Ce păcat! Și ești atât de tânără!

Femeia deschise poarta din fier forjat și i se alătură lui Kristen pe trotuar. Îi zâmbi lui Teddy.

– Ai un băiețel tare drăgălaș – trebuie să fie o mângâiere pentru tine!

– Așa este, recunoscu entuziasmată tânăra mămică.

– Locuiești pe aproape?

– Da. Casa mea... a soțului meu se află în apropiere.

– Înțeleg că suntem vecini. Apropo, eu sunt Ida Madison, spuse femeia întinzându-i mâna.

– Kristen Brady, răspunse Kristen, strângându-i cu putere mâna slăbuță. Înseamnă că ne vom mai întâlni, când vom mai ieși la plimbare.

– Aștept cu nerăbdare. Iar dacă vreodată vei avea nevoie de o baby-sitter, consideră că o ai deja.

Kristen se simți foarte emoționată la auzul ofertei.

– Chiar ați fi interesată?

Femeia zâmbi și-i făcu cu ochiul micului Teddy care gângurea fericit în cărucior.

– Scumpa mea, fiica mea, Jennifer, e unicul meu copil. Din păcate, nu vrea să aibă copii. Ce-i drept, amândoi lucrează de dimineață până seara și sincer să-ți spun, mă simt foarte singură în ditamai casa. Nimic nu mi-ar face plăcere mai mare decât să stau cu fiul tău.

– Cred că m-ați ajuta foarte mult cu asta, pentru că intenționez să-mi găsesc ceva de lucru.

– Atunci, hotărâște doar data, îi spuse Ida Madison.

– Doar că nu vă pot plăti cu prea mult, recunoscu Kristen stânjenită.

– Dulceață, nu trebuie să mă plătești deloc!

– Oh, asta nu! Nici nu mă gândesc! Ida Madison ridică din umeri.

– Vom găsi noi o soluție. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în fiecare dimineață în grădină, iar în rest, sunt în casă, așa că îndrăznește și bate la ușă.

– Mulțumesc. Așa voi face, o asigură Kristen.

Cele două femei își luară la revedere, iar Kristen se întoarse acasă entuziasmată. Bineînțeles că va trebui să afle mai multe despre Ida Madison, înainte de a-și încredința fiul în grija ei. Totuși, prima impresie fusese destul de bună.

În drum spre casă, se hotărî să nu-i spună nimic lui Joshua, cel puțin până când nu-l convinge că ea trebuie să se întoarcă la lucru.

Cel mai bine era ca ea să-și rezolve tot ce și-a propus și apoi să-l pună la curent cu toate.

Kristen își petrecu ziua având grijă de Teddy și despachetându-și bagajele. Pe la ora cinci și jumătate, amândoi erau îmbrăcați pentru vizita la părinții lui Joshua. Kristen presimțea ceva rău legat de această întâlnire. Cu toate că erau niște oameni cumsecade, îi punea într-o situație neplăcută.

Încercă să-și lase la o parte neliniștea în momentul când intră în camera de zi.

Joshua stătea pe canapea, dar când îi văzu, se ridică grăbit.

– Arătați foarte bine.

Ochii albaștri ai lui Joshua îi străfulgerară pe ai ei. Îi admiră rochia roșie, copilul în costumașul lui marinăresc, alb cu dungi roșii.

Înaintă spre ea și-i luă căruciorul portabil din mână.

– Vă potriviți de minune, îi zâmbi el, făcându-i cu ochiul lui Teddy.

– Și tu arăți la fel de bine, îi spuse Kristen.

Și chiar arăta bine, într-o pereche de pantaloni gri și o cămașă albastră, care-i reliefa pieptul musculos și-i făcea ochii mai strălucitori.

În timp ce o luă de braț conducând-o spre ieșire, în mod inexplicabil, lui Kristen îi trecu prin minte că, în acel moment, amândoi se gândeau la același lucru: erau o familie perfectă.

Călătoria spre Brazoria de Vest, micul orășel în care locuiau părinții lui Joshua, dură aproape o oră. Amândoi au rămas tăcuți în timpul drumului, iar Teddy pe bancheta din spate a mașinii. Kristen observă ușoara încruntare a lui Joshua în timp ce-și conducea mașina, întrebându-se dacă și el se temea de întâlnirea cu părinții lui. Ea nu îndrăzni să aducă în discuție acest subiect, dar totuși abordă o problemă care o neliniștea.

– Joshua, a fost un gest nobil din partea ta să ne lași să stăm în casa ta. El nu-i răspunse, spre surprinderea ei. Dar apoi se întoarse spre ea și-i zâmbi trist în timp ce-i mângâie obrazul delicat cu blândețe.

– Kristen, nu sunt chiar atât de nobil pe cât crezi tu. Ea își reținu un tremur.

Cuvintele lui fuseseră blânde, însă, tonul ascundea un avertisment.

Câteva momente mai târziu, intrară în Brazoria de Vest, orașul natal al lui Joshua.

Tatăl lui fusese geolog la Philips Petroleum, iar mama lui predase la o școală din localitate. Kristen mai știa că educația lui Joshua fusese sub semnul dragostei, fiind mereu înconjurat de familie și prieteni... atât de diferită de existența ei izolată. Curând, își întoarse mașina pe o stradă umbroasă.

Casa părinților lui era o casă cu un etaj, din cărămidă albă, așezată pe un domeniu imens, înconjurat de stejari noduroși.

Joshua parcă mașina la umbră și apoi porniră spre casă. Cu grijă, îl puse pe Teddy în brațele mamei lui, îi luă căruciorul de pe bancheta din spate și apoi închise mașina. Kristen îl strânse pe Teddy la piept în timp ce se apropiau.

După ce Joshua bătu la ușă, părinții lui își făcură apariția, întâmpinându-i cu brațele deschise.

Jim Brady era o versiune mai în vârstă a lui Joshua, doar părul cărunt și fața îmbătrânită de vreme îl deosebea de fiul lui.

Ellen Brady era o femeie minionă și brunetă; deși își purta părul mai scurt decât Kristen, exista o asemănare între ele.

– Oh, Kristen, suntem atât de fericiți că te-ai întors! spuse Ellen în timp ce-și îmbrățișa nora și nepotul. Iar el e atât de drăgălaș! adăugă ea, întorcându-se să-l studieze mai de aproape

pe Teddy, care acum se trezize şi îi privea solemn pe adulţi cu ochişorii lui albaştri.

– Aş putea să-mi iau în braţe nepoţelul, Kristen?

– Bineînţeles că da, spuse Kristen cu zâmbetul pe buze în timp ce-l aşeză cu grijă în braţele bunicii lui.

Jim Brady se apropie de soţia sa şi-şi studie cu atenţie nepoţelul.

– Imagine vie a ta, fiule, i se adresă el lui Joshua. Îi făcu cu ochiul soţiei sale. Cum te simţi ca bunică?

– Splendid! exclamă Ellen Brady şi toată lumea se puse pe râs.

*
* *

Seara împreună cu părinţii lui Joshua se desfăşură plăcut, în special când Teddy se afla în centrul atenţiei.

Jim Brady, de obicei un bărbat tăcut şi mândru, reuşi s-o şocheze pe Kristen văzându-l cum se juca cu Teddy, cum îi zdrăngănea jucărioarele, făcându-l să gângurească plin de încântare.

Înainte de cină, Kristen se scuză şi merse într-o cameră, condusă de soacra ei, să-l alăpteze pe Teddy. După ce îl hrăni, Teddy adormi imediat, iar Kristen îl culcă pe o salteluţă aşezată într-un colţ din sufragerie, pentru a se afla sub ochii atenţi ai celor patru adulţi.

Se simţea recunoscătoare deoarece familia Brady nu o chestionase cu privire la absenţa ei destul de lungă. Ba mai mult, o acceptaseră ca membru al familiei lor cu multă bunăvoinţă. Îşi exprimară regretul pentru pierderea mamei ei şi nu amintiră deloc de cele zece luni cât a stat singură în Las Vegas. Cu toate acestea, o linişte apăsătoare se instală între ei când începu cina.

Jim Brady sparse această tăcere, spunând:

– Bunule Dumnezeu, îţi mulţumim că fiul nostru, Joshua, şi iubita lui soţie, Kristen, sunt acum împreună. Şi-ţi mulţumim şi pentru preţiosul cadou – nepotul nostru.

Kristen nu comentă, dar nu se putu abţine să nu-i arunce o privire furioasă lui Joshua înainte de a mânca. El îi zâmbi

rușinat și apoi se întoarse să-i răspundă tatălui său care tocmai îl întrebase cum îi mai mergeau afacerile.

Kristen o ajută pe Ellen să strângă masa, lăsându-i pe cei doi bărbați să savureze al doilea rând de cafea.

– Ne bucurăm tare mult că te-ai întors, i se adresă Ellen.

Kristen își mușcă buza.

– Ellen, îmi pare rău... Vreau să spun că totul trebuie să fi fost un șoc pentru voi.

– Draga mea, totul a fost o neașteptată și plăcută surpriză, o asigură Ellen.

– Dar Joshua mi-a spus că ai izbucnit în lacrimi la telefon, când ți-a povestit astăzi.

Ellen se întoarse spre tânăra femeie și-i zâmbi cu blândețe în timp ce-i atinse brațul.

– Kristen... am plâns de fericire. După cum știi, Joshua este unicul nostru fiu. După ce-ai plecat... știi... Joshua te iubește foarte mult, Kristen. Știam că nu va mai exista nimeni pentru el, în afară de tine, și eram nefericită la gândul că nu va mai avea niciodată o familie a lui, nu va avea niciodată propriii lui copii. Iar acum, când am aflat că te-ai întors, tu și copilul... este mai presus de cele mai optimiste vise ale noastre.

Kristen se simți vinovată, mișcată de cuvintele sensibile și mângâietoare „Joshua te iubește atât de mult, Kristen", îi spusese Ellen. Kristen căzuse pe gânduri când mama lui adăugă:

– Acum aveți nevoie doar de timp. Vei vedea, draga mea. Se va rezolva totul, continuă Ellen încrezătoare.

Apoi, privindu-l pe Joshua intrând în cameră cu ceștile de cafea goale, Ellen le spuse amândurora cu sinceritate:

– Dacă vă gândiți la un sfârșit de săptămână să vi-l petreceți singuri, eu și Jim vom sta cu Teddy.

Obrajii lui Kristen se înroșiră când Joshua traversă camera și-i dădu ceștile, zâmbindu-i timid.

– Drăguț din partea mamei, nu-i așa, Kris? o întrebă stângaci.

Kristen era năucită, dar reuși să-și controleze emoțiile.

– Da... a fost drăguț, iar spre mama lui Joshua: Mulțumim pentru ofertă, Ellen, dar eu încă îl alăptez pe Teddy.

– Oh, aşa e. Cum am putut uita? zâmbi Ellen. Dar oricum, oferta rămâne valabilă şi după ce îl vei înţărca pe Teddy, sau când vă hotărâţi voi.

– Mulţumim, Ellen, spuse Kristen, forţându-se să zâmbească.

– Vom ţine minte, mamă, adăugă şi Joshua.

Kristen reuşi să-şi ţină cumpătul tot restul serii, dar în sinea ei spumega de furie, simţindu-se din nou, manipulată de Joshua. Dar imediat ce ieşiră din casă, îl chestionă nervoasă:

– De ce i-ai lăsat să creadă că noi ne-am împăcat?

El tăcu mai mult timp, iar ea nu-i putu citi expresia feţei din cauza întunericului din maşină. În cele din urmă, i se adresă trist:

– Ce ar fi trebuit să le spun? Că tu şi cu mine ne vom întoarce acasă, vom pune la cale un divorţ echitabil pentru amândoi şi ne vom înţelege asupra custodiei lui Teddy?

Din nou, Kristen se simţi ruşinată, înţelegându-i perfect durerea.

– Îmi pare rău, Joshua... nu meriţi asta, îi spuse cu sinceritate.

– Ştiu, îi răspunse el încet.

Ajunşi acasă, Kristen îl alăptă pe Teddy, îl culcă în pătuţul lui, apoi se făcu şi ea comodă, fiind extenuată după o seară atât de tensionată. Aproape adormise când îl auzi pe Joshua păşind în camera întunecată.

– Ce este? suspină ea, ridicându-se în capul oaselor şi încercând să se acopere cu pătura.

El aprinse lampa de pe masa de toaletă şi îngenunche lângă pătuţul lui Teddy.

– Ce se întâmplă cu Teddy? întrebă Joshua

– Cu Teddy? replică ea. Joshua stătea în genunchi lângă picioruşele fiului său.

O privire îngrijorată şi posomorâtă îi tulbura chipul frumos , iar părul blond strălucea în lumina lămpii.

– Tocmai ieşeam din baie când am auzit toate aceste zgomote ciudate, continuă Joshua, ţintuindu-şi privirea îngrijorată asupra copilului.

Kristen nu se putu abține să chicotească la imaginea plină de dragoste a lui Joshua în ipostaza de tată protector.

– Bebelușii scot zgomote ciudate, încercă ea să-l liniștească.

O privi în grabă.

– Da?

Îl privi înduioșată de expresia blândă și îngrijorată din ochii lui, încercând cu greu să evite să-i privească pieptul gol – mușchii acoperiți de părul cârlionțat.

– Da, copiii scot zgomote ciudate. Crede-mă, când l-am adus acasă de la spital, săream la fiecare sunet scos de el. Dar, curând după aceea, am aflat diferența între zgomotele normale și cele provocate de oboseală sau durere.

– Atunci, Teddy este bine? o întrebă el mai liniștit.

– Este bine.

Joshua se întinse spre pătuț, atinse obrăjorul delicat al bebelușului, cu multă dragoste, iar afecțiunea gestului lui îi înmuie inima lui Kristen. După un moment, se ridică în picioare și privirile lor se întâlniră, amândoi conștienți de intimitatea tocmai creată.

El înaintă un pas, ochii lui învăluind-o cu durere și dorință:

– Kris...

Ea își trase învelitoarea până sub bărbie.

– Cred că ar fi mai bine să pleci acum, Joshua.

El dădu din cap nemulțumit.

– Trebuie să vorbim.

– Despre ce? întrebă ea cu o voce ascuțită.

Joshua își mută privirea de la ea spre copil, apoi iar spre ea, ochii lui arzând-o de dorință.

– Nu cred c-aș putea trăi departe de el, Kris.

– Nici nu va trebui, i se adresă ea nervoasă. Vom găsi noi o soluție.

Mai făcu un pas spre ea, continuând să dea din cap dezaprobator.

– Nu cred c-aș putea trăi fără el nici măcar o noapte. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu se simțea bine și nu eram aici, lângă el?

– Aș fi fost eu, Joshua.

– Nu e același lucru. Are nevoie și de mine și niciodată n-ar înțelege de ce nu am fost atunci lângă el.

O privi într-o tăcere încărcată de emoție și nu mai știu ce să spună. Apoi, se duse la masa de toaletă și când vorbi, vocea i se auzi înceată și răgușită.

– Nu cred c-aș putea trăi nici fără tine, Kris nici măcar pentru o noapte.

– Joshua...

Înainte ca ea să mai poată spune ceva, Joshua se și băgase în pat.

– Joshua... te rog... îl imploră ea, încercând să-l îndepărteze și simțind că inima îi pulsa într-un ritm alert la apropierea lui senzuală.

El îi puse o mână pe după umeri și o apropie, nelăsând-o să-i scape.

– Te rog, Kristen. Lasă-mă doar să stau lângă tine și să-ți vorbesc. Nu voi încerca nimic altceva.

Kristen nu-și putu reține un râs slab și amar în timp ce continua să se înece în mirosul lui, în căldura lui care i se infiltra în sânge.

– De ce oare nu te cred?

– Poate nu ai destulă încredere în tine când suntem atât de aproape.

Ea tăcu. Trebuia să recunoască, Joshua tocmai pusese degetul pe rană.

– Kristen? îndrăzni el după un timp.

– Poftim.

– Mi-am făcut griji pentru tine.

Kristen se întoarse spre el și-i observă cu ușurință trăsăturile în lumina lunii care pătrundea în camera semiîntunecată, prin perdelele diafane.

– Pentru mine? repetă ea pe nerăsuflate.

El întinse mâna și-i atinse obrazul cu degetele, iar ea se luptă să nu tremure.

– Arăți obosită, spuse el.

– Poate de aceea sunt în pat, comentă cu răceală.

El chicoti și continuă serios:

– Nu cred că ai avut prea mare grijă de tine.

– Iar tu crezi că poți s-o faci mai bine, nu-i așa? spuse ea neputându-se abține de a fi sarcastică.

– Așa cred. În timp ce oftă, el continuă: Ai mai fost la doctor după ce l-ai născut pe Teddy?

Era gata-gata să-i spună că nu-l privea pe el, dar apropierea lui blândă o înmuiase și știa că era cu adevărat îngrijorat din pricina ei.

– Am fost chiar înainte de a mă întoarce la tine.

– Și ce-a spus? Ești bine?

Kristen ezită un moment, apoi spuse:

– Doctorul meu lipsea atunci. Era la maternitate și asista la o naștere. Așa că m-a consultat colegul lui. Totul a fost bine și mi-a spus că aș putea să... Deodată se opri. „De ce să-i spună lui Joshua toate aceste lucruri?"

– Ce ai putea, Kris?

Îl privi pătrunzător pentru o clipă, apoi se dădu de gol.

– Doctorul care m-a consultat nu-mi cunoștea situația. Așa că mi-a spus că pot relua relațiile sexuale cu soțul meu. Iar eu i-am spus...

– Ce i-ai spus, Kris?

Inima ei tuna acum, iar vocea-i tremura.

– I-am spus că niciodată nu voi mai avea relații sexuale cu nimeni.

El tăcu pentru mult timp, iar ea îi putea auzi prelungul oftat. În cele din urmă, o întrebă:

– De ce simți asta, Kris?

– O simt, pur și simplu, se încăpățână ea.

– Nu-i deloc bine. Joshua își retrase mâna de pe umerii ei și-i prinse obrajii cu putere, forțând-o să-l privească în ochi: De ce, iubito?

Când încercă să-i răspundă, Joshua îi astupă gura cu a lui. Sărutul lui a fost fierbinte, disperat, limba lui adâncindu-se în gura ei în timp ce se freca de trupul ei delicat. Kristen înțepeni, iar șocul instantaneu înlocuit de dorință. Ea își pierdu suflul în timp ce sânii ei erau stârniți de căldura pieptului lui gol, prin pânza subțire a cămășii de noapte. Palmele lui îi pipăiau spatele, făcând-o să tresară de dorință și surpriză. Apoi, degetele îi frământară fesele, făcând-o să simtă dorința crescând.

– Porți cămașa asta albăstruie ca de păpușă, nu-i așa, Kris? o întrebă el răgușit.

– D... da, îi răspunse ea, îngrozindu-se de slăbiciunea ei. Era incapabilă să se lupte cu el.

– Știi că te visez în ipostaza asta? o întrebă Joshua cuibărindu-și buzele pe gâtul ei lung și delicat. Tu, cu sânii învăluiți într-un voal diafan, iar eu pătrunzând în tine...

– Nu... nu, gemu ea, ruşinându-se la vorbele lui prea tulburătoare.

Degetele lui alunecară de pe talie spre desuurile ei fine.

– Nu? gemu el. Corpul tău spune da, Kris. Pot simți căldura respirației tale, știu că mă vrei chiar acum. De ce mintea ta se împotrivește?

– Nu pot...

– De ce, Kris?

O rostogoli sub el. Ochii lui o priveau intens în timp ce degetele lui încercau să-i scoată desuurile. Ce-ar fi dacă ți le-aș scoate și aș intra adânc în tine? Ce-ar fi dacă aș face dragoste cu tine toată noaptea? Apoi, ai fi sinceră cu mine? Ai împărți cu mine tot ce simți?

Kristen simțea că-și pierde capul și era gata să cedeze dorinței de necontrolat.

– Nu, Joshua... mă sperii!

Pe neașteptate, o eliberă de greutatea trupului lui. Stând pe pat, dezorientat, își trecu mâna prin păr.

– Îmi pare rău, iubito. Știi că niciodată nu te-aș forța.

Și adăugă cu o voce chinuită: Vreau doar să fim din nou apropiați.

– Știu, spuse ea tristă. Cât de mult voia și ea să fie din nou aproape de el și toate problemele să se rezolve ca prin minune! Ea respiră adânc.

– Tu vrei ceva imposibil

– Încep să-mi dau seama de asta, spuse Joshua. Se ridică în picioare și o privi de sus: Dar orice ai spune, nu voi renunța.

– Nici nu mă aștept să te dai bătut atât de ușor!

Se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse brusc spre ea.

– Ce te-a făcut să te hotărăști să nu mai faci dragoste niciodată, Kris? Dumnezeule mare, ai doar douăzeci de ani! Chiar așa de mult te-am rănit?

Ea simți un val de compasiune pentru el și-i înțelese nemulțumirea și durerea. Cu toate acestea, nu-i putea spune ce pretindea el să știe, nu în intimitatea copleșitoare din această noapte, când atingerea lui a lăsat-o atât de vulnerabilă, iar cuvintele ei, cu siguranță, l-ar face să se grăbească din nou în brațele ei.

– Joshua... te rog, poate într-o zi vei afla motivele mele, îl imploră ea. Dar acum... ai dreptate... sunt foarte obosită.

– Îmi pare rău. Vise plăcute, îngeraș!

După ce ieși din cameră, Kristen își mușcă buza, luptându-se să-și țină lacrimile în frâu. O durea să-i spună cât de rănită se simțea, cât de multă nevoie avea de el ca s-o vindece.

Ea începu să suspine încet, să suspine după singurul lucru după care tânjea să i-l mărturisească cel mai mult – acela că, dacă vreodată va mai face dragoste, va fi cu el. Numai cu el.

CAPITOLUL VI

Următoarea dimineață, Joshua o surprinse pe Kristen cu propunerea de a merge împreună la biserică.

Familia lui era credincioasă, iar Joshua și Kristen obișnuiau, înainte, să asiste la slujbă, din când în când. De fapt, mersul la biserică era o ocazie pentru Kristen de a scrie un articol despre istoria bisericii pentru ediția de duminică a revistei *Galveston Gazette.*

Kristen realiză că propunerea lui Joshua era una din încercările lui subtile în vederea întăririi relației lor. Mai întâi, cinaseră cu părinții lui. Acum, urmau să asiste împreună la slujba de duminică, lăsând lumea întreagă să înțeleagă că ei se împăcaseră și că din mariajul lor rezultase un copil.

Totul făcea parte dintr-un plan de a crea între ei o legătură greu de rupt. Dându-și seama de asta, Kristen protestă la propunerea lui Joshua după micul dejun.

– Joshua, Teddy a trecut deja prin prea multe schimbări – prima a fost călătoria, apoi aseară când a stat treaz până târziu, la părinții tăi.

– Nu crezi că de dragul lui Teddy ar trebui să mergem împreună la biserică? ripostă Joshua.

Kristen oftă. Joshua atinsese un punct sensibil, iar ei nu-i rămăsese decât să se supună. Se aranjă, îl îmbrăcă pe Teddy și plecară împreună cu Joshua la biserică.

Surprinzător, lui Kristen îi plăcu slujba în vechiul, dar plăcutul sanctuar cu vitraliile lui deosebite și tavanul înalt. În timpul slujbei, Teddy dormi liniștit în brațele mamei sale. După slujbă, câțiva credincioși întâmpinară tânărul cuplu cu căldură și admirară copilașul. Joshua, cu îndrăzneală, jucă rolul mândrului tată și chiar stabili cu preotul botezul lui Teddy pentru

duminica următoare. Preotul zâmbi tânărului cuplu, le spuse că sunt o familie potrivită, însă nefericirea lui Kristen era completă, mai ales văzând că Joshua nu ușura cu nimic situația.

Plecară de la biserică și se opriră să mănânce la Hill's Family Restaurant de pe bulevardul Seawall, apoi se întoarseră acasă. Joshua alese drumul de pe lângă faleză, iar Kristen privi cu admirație la golful înspumat și cenușiu, apoi la cei de pe plajă, la înotători și surferi care se distrau fericiți pe o astfel de zi caldă de iulie.

– Îți amintești când obișnuiam să venim pe plajă, Kris? întrebă el calm. Inima ei tresări și-și întoarse privirea spre el. Arăta chipeș și simți cum o intimida văzându-l în jacheta sport, și pantalonii închiși la culoare, iar mesajul din ochii lui strălucitori o făceau să nu-l poată ignora.

Oh, da, cât de bine își amintea de excursiile lor pe plajă – felul în care o atingea Joshua, cum o făcea să simtă...

– S-a întâmplat demult, reuși ea să spună întorcându-și privirea spre golf.

– Nu chiar așa de demult, Kristen, am putea merge pe plajă și în după-amiaza asta. Voi închiria o umbrelă și vom...

– Nu, Joshua, i-o tăie scurt Kristen.

– Și de ce nu?

– Trebuie să-l culc pe Teddy.

– Și de ce n-ar putea dormi sub umbrelă?

– Pentru că nu poate, spuse ea. Ești hotărât să faci totul dificil pentru mine, nu-i așa, Joshua?

– Iar tu ești hotărâtă să-mi ascunzi ce simți pentru mine, Kristen, nu-i așa? Toate acele ore singuri, împreună, toate amintirile...

– Poți, te rog, să mă duci acasă? îl întrebă cu asprime.

El oftă și manevră mașina pe altă alee.

O dată ajunși acasă, Kristen își alăptă fiul și-l culcă, apoi îl întrebă pe Joshua dacă-l deranjează să-l supravegheze în timp ce ea va ieși puțin să se plimbe. El fu de acord, dar exista în ochii lui o scânteie de resentiment și de necaz când ea ieși din casă.

Kristen se plimba pe străzile Galveston-ului respirând adânc și ușurată pentru prima dată după multe ore. Imagini ale

intimității ei cu Joshua, noaptea trecută, se perindară prin mintea ei toată ziua, iar mersul la biserică împreună nu o ajută deloc să-și aline sentimentul de vină că nu-i putea oferi ceea ce el își dorea. Propunerea lui de a merge împreună pe plajă fusese ultima picătură care umpluse paharul. Ea știa că nu trebuie să piardă nici o clipă în planul ei de a rupe orice legătură emoțională care încă o mai lega de soțul ei.

Se hotărî s-o viziteze pe Ida Madison, ca să discute despre angajarea ei ca baby-sitter, pentru Teddy. Nu era nimeni în grădina vechii case în stil victorian și pe moment Kristen își făcu curaj să bată la ușă. O femeie drăguță, brunetă, îi răspunse.

– Bună, o salută Kristen. Ida Madison este acasă?

– Tu trebuie să fii tânăra femeie de care mi-a povestit mama!

– Cred că da. Sunt Kristen Brady.

Femeia îi întinse mâna.

– Sunt Jennifer Anderson, fiica Idei. Te rog, intră și te voi conduce la mama. Kristen o plăcu imediat pe Jennifer. Înaltă și plăcută, părând a avea în jur de treizeci de ani, o conduse pe Kristen într-o bucătărie zugrăvită în nuanțe de galben și alb, unde soțul ei, Frank, și Ida Madison își beau tihnit cafeaua, alături de o prăjitură, la o masă așezată la fereastră.

Amândoi o întâmpinară cu căldură pe Kristen și astfel petrecură cam o oră împreună, împărțind desertul.

Kristen află că Ida lucrase ca profesoară la o școală elementară, dar acum era pensionară, că Jennifer lucra ca avocat specializat în dreptul familiei, iar Frank era director general la o companie navală din Galveston.

Kristen le povesti puțin despre căsătoria ei cu Joshua, despre moartea recentă a mamei sale, dar nu aminti nimic de despărțirea de Joshua și de înstrăinarea lor actuală. O durea să-i vadă pe cei doi schimbând ocazional zâmbete calde; „ei nu vor copii", gândi Kristen dar era atât de evident că acest cuplu împărtășea ceva foarte special, înțelegere și acceptare, pe care ea și Joshua nu le vor avea niciodată.

– Mama ne-a spus că ai avea nevoie de ea, ca baby-sitter, remarcă Jennifer după un timp. Și ne-a mai spus că bebelușul tău e un drăguț.

– Așa este, accentuă Ida și toată lumea râse.

– Da, sunt chiar fericită că mama ta este interesată să-l îngrijească pe Teddy, îi spuse ea lui Jennifer aruncându-i un zâmbet Idei.

– Va fi bine pentru el, mama e nemaipomenită cu copiii, o asigură Jennifer.

– Și astă o spune propria mea fiică, declară Ida chicotind.

– Sunt sigură că așa este.

Înainte de a pleca, Kristen stabili ca a doua zi dimineața Ida să aibă, grijă de Teddy în timp ce ea va merge la doamna Snyder, fosta ei șefă de la *Galveston Gazette.*

Apoi, Jennifer o conduse pe Kristen la ușă.

– Mi-a făcut o deosebită plăcere să te cunosc, Kristen, îi spuse cu sinceritate. De când te-a întâlnit, mama mi-a vorbit de tine și de fiul tău foarte mult. Nu pot să-ți spun cât de mulțumiți suntem că mama și-a găsit ceva în care să se implice și să se facă utilă. Mulțumesc, Kristen.

– Eu sunt cea care trebuie să vă mulțumesc.

Totuși își mușcă buza când ieși pe ușă. Nu nega urma de invidie față de apropierea atât de vizibilă între Jennifer și Ida. Kristen și mama ei nu prea fuseseră apropiate și sincere una cu alta. Singurul lucru pe care mama ei îl împărtise cu ea fusese furia. Apoi mama ei murise, iar lui Kristen îi fusese dor chiar și de acea furie...

Înainte de a se întoarce acasă, nu putu rezista tentației de a trece pe lângă casa de pe Seventeenth Street. Ca de obicei, nu era nimeni pe acolo. Aruncă o privire fugară casei și apoi se grăbi să ajungă acasă.

O dată ajunsă, Kristen îl găsi pe Joshua în sufragerie, adâncit în niște planuri de arhitectură cu un creion în mână. Își scosese jacheta și cravata și-și desfăcuse nasturele de sus al cămășii, iar părul blond de pe piept parcă o atrăgea. O privi cu reproș când se apropia de el.

– Ai lipsit mult, Kristen.

Kristen îl privi aspru simțindu-i tonul acuzator și se strădui să rămână calmă.

– Am vizitat niște vecini.

Joshua puse jos creionul, lăsându-se pe speteaza scaunului și-și încrucișă mâinile la piept.

– Oh? Cineva cunoscut?

Kristen se enervă, dar știa că nu merită. Ea va avea nevoie de ajutorul lui cât de curând.

– Nu cred că-i cunoști, îi răspunse. Am fost la familia Anderson – Jennifer și Frank. Locuiesc pe lângă noi.

El încuviință dând din cap.

– L-am văzut pe Frank în port de câteva ori. Ca și mine, s-a oferit să ajute la reconstrucția vaporului „Elissa". Ochii lui Joshua se micșorară de o umbră de suspiciune.

– Soția lui Frank e avocat și se ocupă de divorțuri.

– Specializată în dreptul familiei, îl corectă Kristen.

Joshua își ridică o sprânceană.

– Oh! Știi deja atât de multe despre studiile ei? Bine lucrat, Kristen.

Kristen înmărmuri și își îndreptă umerii.

– De asta crezi că le-am făcut o vizită? Pentru că Jennifer este avocat?

– Nu acesta a fost motivul?

Ignorându-i ironia, Kristen continuă:

– Mama lui Jennifer locuiește acum cu ei, pur și simplu i-am găsit niște oameni interesanți, asta-i tot.

– Mult mai interesanți decât mine, bănuiesc.

Și cu remarca asta, Joshua își luă creionul și continuă să-și cerceteze schițele.

Kristen scrâșni din dinți privindu-și soțul muncind și îi observa maxilarul care se zbătea, privirea lui glacială.

– Teddy este bine?, îl întrebă în cele din urmă.

– A dormit tot timpul.

– Atunci cred că voi trage și eu un pui de somn.

– Bine.

Kristen reuși să-i facă față lui Joshua în acea după-amiază. Nu i-a mai făcut nici un avans, dar pe undeva detașarea lui rece o puse în dificultate mai mult decât izbucnirile pasionale. Știa că-l rănise spunându-i de Jennifer Anderson și tânjea să-i mărturisească motivul pentru care îi vizitase, acela că angajase o baby-sitter pentru Teddy și nicidecum un avocat.

Totuși, știa că Joshua ar putea să dezaprobe mai târziu tot ceea ce ea făcuse, așa că se decise să nu-i dezvăluie nimic din planul ei până când nu se va aranja totul.

De altfel, va trebui să ceară sfatul unui avocat mai devreme sau mai târziu, nu-i așa? Oricum, nu-l putea feri de lucrul ăsta pentru totdeauna.

În sfârșit sosi și ziua de luni dimineață și Joshua plecă la serviciu înainte de a se trezi Kristen. După ce se dădu jos din pat, îl alăptă pe Teddy și-l îmbăie. Apoi, în timp ce fiul ei adormi la loc, luă micul dejun și se îmbrăcă cu o. fustă albastră și cu o bluză de vară din bumbac . Își prinse părul în coadă la spate, se pudră și se rujă. Apoi, se hotărî să-l ducă pe Teddy la Ida Madison.

Îi era recunoscătoare că o sunase în acea dimineață s-o anunțe că Jennifer împrumutase un leagăn pentru el.

Kristen gândea că va lipsi doar vreo două ore, dar, cu puțin noroc, Teddy ar putea dormi până se va întoarce ea acasă.

După ce-și lăsă fiul la Ida, Kristen se întoarse la mașină și o porni spre sediul *Galveston Gazette,* care se afla în centrul orașului. O dată ajunsă acolo, inhală aerul sărat și cald și își încântă ochii privind structurile ciudate ale vechii străzi. Câteva din clădirile din cărămidă roșie, cu uși impunătoare, ferestre înguste, datau de la mijlocul secolului XIX.

Sediul redacției era în partea estică a străzii, nu departe de faimoasa casă a lui William Hendly.

Înăuntrul biroului din față, Kristen recunoscu un reporter pe care-l cunoscuse înainte, Janet Dawson.

Janet era o fată drăguță, roșcată, și o dată chiar luaseră prânzul împreună.

– Bună, Janet! îi strigă Kristen.

Janet își ridică ochii de pe calculator și o privi pe Kristen foarte surprinsă.

– Kristen Brady! Cred că am vedenii! Unde, Doamne iartă-mă, ai fost, fetițo?

Kristen se apropie de biroul ei, zâmbind încurcată.

– E-o poveste lungă, dar pentru moment... am puțin timp la dispoziție. Aș avea nevoie să o văd pe doamna Snyder. E ocupată?

– Ești norocoasă, copilă. Chiar am văzut-o intrând în biroul ei cu o ceașcă de cafea, și te-aș sfătui să te duci chiar acum s-o vezi.

– Aşa şi voi face. Mulţumesc, Janet.

Doamna Snyder era o femeie de vreo cincizeci de ani, cu păr cărunt, iar azi arăta foarte profesional în costumul ei de gabardină şi bluza de mătase. Kristen îşi făcu curaj, apoi ciocăni în uşa întredeschisă, înghiţind în sec. Doamna Snyder o întâmpină cu o privire surprinsă, uitându-se pe deasupra ochelarilor.

– Kristen Brady! Chiar că este o surpriză neaşteptată... intră şi ia loc!

Kristen înaintă cu timiditate zâmbind şi femeia se ridică de la biroul ei pentru a o îmbrăţişa prietenește.

– Sunteţi sigură că nu vă deranjez? o întrebă Kristen.

Doamna Snyder râse scurt.

– De fapt, m-ai salvat de la citirea unui articol despre procese şi necazuri ale sistemului de colectare a apelor reziduale din Galveston.

– Sună fascinant! i-o întoarse Kristen cu un râs sec.

Aşteptă să se aşeze editoarea şi apoi se aşeză şi ea.

– Kristen, trebuie să-ţi spun cât de fericită sunt că te revăd, spuse doamna Snyder cu încântare. Nici nu ştii cât de îngrijorată am fost pentru tine lunile trecute, chiar din clipa când m-ai informat că intenţionezi să părăseşti oraşul.

– Vreau să-mi cer scuze pentru asta, spuse Kristen cu sinceritate. N-a fost corect din partea mea să-mi las slujba.

– Pot să-ţi spun că după tonul vocii tale când m-ai sunat în octombrie trecut, mi s-a părut că eşti foarte supărată, îi mărturisi doamna Snyder. Crede-mă, Kristen, îngrijorarea mea a fost pentru tine, nu că mă lăsai descoperită la ziar.

– E foarte generos din partea dumneavoastră, zâmbi Kristen.

– Ştii că-mi place să mă gândesc la noi, cei din redacţie, ca la o familie.

Kristen încuviinţă. Ştia că Virginia Snyder deţinuse un post important la un ziar de mare tiraj din Texas. Deziluzionată de luptele interdepartamentale, invidii şi atmosfera încordată, Snyder îşi depusese demisia şi acceptase poziţia de editor executiv la *Galveston Gazette*. Conducea *Gazette* cu o mână de fier, dar insista pe onestitate, adevăr şi ajutor reciproc între angajaţi.

– Nu știți cât de mult apreciez atitudinea dumneavoastră, îi spuse Kristen fostei sale șefe. E minunat să fii primit înapoi în felul ăsta.

– Plăcerea e de partea mea, Kristen. După care, o întrebă pe un ton serios:

– Ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat, draga mea?

Kristen încuviință și-și făcu curaj, trăgând adânc aer în piept. Se aruncă în vâltoarea povestirii, spunându-i doamnei Snyder adevărul gol-goluț, cum fugise de problemele ei cu Joshua în urmă cu zece luni, cum descoperise, ulterior, că era însărcinată, cum murise mama ei...

Ajunsă la acest punct al destăinuirii, doamna Snyder o întrerupse cu un oftat:

– Draga mea... binecuvântată să-ți fie inima! Îmi pare foarte rău pentru mama ta. Dar, ce s-a întâmplat cu copilul?

– El e bine, o asigură repede. Un băiețel de șase săptămâni. Iar în dimineața asta, l-am lăsat în grija unei doamne drăguțe care s-a oferit să stea cu el.

– Oh, felicitări! Abia aștept să întâlnesc acest tânăr domn. Așadar, te-ai întors...?

– ...Să găsesc o soluție la problemele noastre, cu tatăl copilului meu – cu soțul meu, spuse Kristen nervoasă.

– Vrei să spui că te gândești la o împăcare? o întrebă doamna Snyder, cu speranță.

Kristen dădu din cap.

– Nu... mă tem că încă mă gândesc că suntem prea diferiți pentru a merge împreună pe același drum. De fapt, dacă soțul meu ar ști că eu mă aflu aici, ar sări în sus ca ars. Ea râse și continuă: În orice caz, motivul pentru care m-am întors... nu cred că e cinstit să-mi cresc copilul fără tatăl lui. Deci, m-am întors să-i cer divorțul și să ne înțelegem asupra custodiei.

– Înțeleg, murmură editoarea gânditoare. Îmi pare rău că mariajul tău nu merge bine. Îmi amintesc că l-am întâlnit pe Joshua de câteva ori și mi s-a părut a fi un om cumsecade.

– Așa și este, îmi pare rău. Dar cred că sunt prea tânără și independentă, iar el e prea de neclintit de pe drumul lui. Doamnă Snyder, ca să-mi ating țelurile, prima dată ar trebui să

fiu pe picioarele mele, financiar vorbind. Aşa că mă întreb dacă...?

– Dacă-ţi poţi recăpăta slujba?

Kristen încuviinţă, iar inima o simţea pulsându-i în gât.

– Să fiu sinceră, nici nu te-am înlocuit cu altcineva, spuse doamna Snyder cu zâmbetul pe buze. Putem chiar aranja şi o mică creştere de salariu. Îmi pare rău că nu e mai mare, dar bugetul nostru, după cum bine ştii, e limitat.

– Credeţi-mă... sunt foarte încântată! exclamă Kristen. Chiar speram că poate mai e o şansă şi pentru mine.

Doamna Snyder îi făcu cu ochiul.

– Am o presimţire că ar trebui să te întorci.

– Atunci când aş putea să încep?

– Oricând vrei. Când ar fi convenabil pentru tine?

– Mâine, spuse Kristen nerăbdătoare.

Doamna Snyder chicoti.

– Întotdeauna ai fost grăbită. Atunci rămâne pe mâine. Toată conducerea va fi mulţumită să afle de întoarcerea ta.

Ea ezită un moment, apoi continuă:

– Kristen...

– Da?

– Ţi-am mai spus şi înainte, dar merită să repet. Scrii foarte bine, draga mea. Ştiu că va fi dificil... cu un copil mic şi toate celelalte, dar dacă vrei să lucrezi ca reporter, ai nevoie să urmezi mai multe cursuri de specialitate. Poate seara, la Universitatea Houston din Clear Lake...

– Voi încerca, doamna Snyder, promise Kristen.

– Iar eu voi face tot posibilul să te ajut să obţii burse de merit şi, de asemenea, voi vorbi cu patronul despre posibilitatea de rambursare a taxei.

– E foarte generos din partea dumneavoastră... şi a ziarului!

– Să ştii că vorbesc foarte serios în privinţa pregătirii tale, a reuşitei la colegiu.

– Mulţumesc încă o dată, doamna Snyder.

Cele două femei îşi strânseră mâinile, iar Kristen încercă să-şi ascundă lacrimile de recunoştinţă care-i înceţoşau privirea.

Pe drumul de întoarcere, Kristen se simţea extaziată. Lucrurile ieşiseră mai bine decât se aşteptase.

Doamna Snyder era o persoană minunată, un adevărat mentor, în toate sensurile cuvântului. Kristen reflectă asupra propunerii doamnei Snyder de a urma niște cursuri de jurnalistică. Ideea de a urma un colegiu o încânta.

Își aminti că începuse să țină un jurnal ca să-și umple orele lungi pe care le petrecea în singurătate, în apartamentul din Las Vegas, în timp ce mama ei, Stella Morgan, muncea ca dealer la un casinou din localitate. De asemenea, Kristen fusese interesată de acest domeniu încă din școală, când participa la toate orele de engleză, concentrându-se asupra scrisului și lucrând la ziarul școlii.

Acum interesul ei ajunsese să fie plătit. Într-o zi, va fi capabilă să se întrețină, pe ea și pe Teddy, cugetă ea cu satisfacție.

*
* *

Kristen se opri la familia Anderson ca să-l ia pe Teddy care încă mai dormea. Ida Madison fu încântată să audă de slujba lui Kristen și acceptă să înceapă să se ocupe de copil chiar de dimineața următoare. Plata zilnică pe care femeia o ceru pentru serviciul ei îi sună lui Kristen mult prea modest, dar Ida refuză să crească onorariul.

Discuția dintre cele două femei a fost întreruptă de țipătul lui Teddy care, cu siguranță, era flămând. Ida îi sugeră lui Kristen să-și alăpteze fiul înainte de a se întoarce acasă, iar tânăra mămică se supuse.

Douăzeci de minute mai târziu, Kristen intră în camera de zi, ținându-și copilul somnoros în brațe, întâlnind privirea încruntată a lui Joshua care stătea pe canapea și care, când o văzu sări în picioare.

– Unde dracu' ai fost?

Tonul lui acuzator o făcu să-și piardă controlul.

– Mă urmărești, nu-i așa, Joshua? Știi ceva? Viața mea nu te privește!

– Dar fiul meu mă privește! strigă la ea, făcând un pas înainte. Și s-a întâmplat că l-ai luat cu tine. Deci, unde ai fost?

Kristen scrâșni din dinți, se încruntă la el, și încercă să nu-și sperie copilul.

Joshua părea o forță de care trebuia să țină seama. Kristen putu observa cum mușchii strânși de pantalonii închiși la culoare i se încordară. Brațele îi căzură înțepenite pe lângă corp, iar bărbia puternică, proeminentă, sugera că nu e bine să-l supere. Avea alura unui bărbat aspru. În tot acest timp, Joshua îi scrută ochii.

Kristen se luptă cu un val de slăbiciune din cauza prezenței fizice copleșitoare a soțului ei. Putea să-i mărturisească totul, gândi ea. Oricum va afla mâine dimineață.

– Joshua, am reușit să-mi recapăt slujba de la ziar, îl informă cu mândrie. Iar mama lui Jennifer Anderson a fost de acord să aibă grijă de Teddy cât timp eu sunt la birou.

– Ce? o întrebă el sălbatic.

– Nu m-ai auzit? îl întrebă cu o răbdare forțată. Am spus că mi-am recăpătat slujba înapoi...

– Te-am auzit.

Se apropie de ea cu pumnii încleștați.

– Te întorci la muncă, pur și simplu, fără să mă fi consultat și pe mine, mai întâi?

– Este viața mea, Joshua.

– Dar ce spui despre viața fiului nostru? Kristen, are doar șase săptămâni.

Kristen fierbea auzindu-l cum rage ca leul în cușcă și se simți jignită că Joshua o considera o mamă iresponsabilă.

– Va fi pe mâini bune, afirmă ea, în cele din urmă.

– Kristen, acea slujbă e aproape neplătită.

– Deci, ne întoarcem de unde am plecat, nu? Doamna Snyder mi-a acordat și o creștere de salariu în dimineața asta... dar asta nu te interesează deloc, nu, Joshua? Cred că te gândești că ar trebui să stau acasă și să fiu o gospodină exemplară.

– Cel puțin pentru moment, recunoscu el neînduplecat.

– Asta s-ar potrivi scopului tău foarte bine, nu?

– Teddy este încă mic, se menținu Joshua pe poziție. Are nevoie de mama lui toată ziua.

– Dar tu? Și tu muncești toată ziua.

– Asta e cu totul altceva.

– Oh! se aprinse Kristen. Ce tipic, ce misogin...

– Nu vreau să-mi lași copilul pe mâini străine!

Acum Teddy îi surprinse cu un țipăt, iar Kristen îl strânse la piept mângâindu-l și vorbindu-i șoptit.

– Ida Madison nu e străină! A fost profesoară, acum e pensionată și este una din cele mai drăguțe persoane pe care le-am întâlnit. Iar Teddy va sta cu ea începând de mâine... am încheiat discuția! Dacă nu, vei sta *tu* acasă cu Teddy!

Privirea lui Joshua se întunecă și spuse încordat:

– Știi bine că mi-e imposibil! Am angajamente pe care sunt obligat să le onorez!

– Și eu sunt în aceeași situație, ripostă ea.

Pe moment, se priviră într-o tăcere tensionată, apoi Joshua ridică mâinile în semn de resemnare.

– Accept, Kristen. Evident, ești hotărâtă să faci ce vrei. La ce oră vine Ida mâine?

– La șapte patruzeci și cinci. Și nu vine ea aici, ci îl duc eu pe Teddy la ea, în drum spre birou.

– Oh, nu... asta nu! ripostă el. Asta nu accept nici în ruptul capului. Fiul meu are nevoie de un simț al continuității. Vreau ca femeia să vină aici.

Kristen era periculos de aproape de a-și pierde cumpătul, dar realiză că Joshua avea dreptate în privința asta, iar Ida nu s-ar supăra dacă va veni ea la Teddy.

– E-n regulă. Îi voi cere Idei să vină aici mâine dimineață.

– Foarte bine. Părând mai liniștit, adăugă: Și insist ca eu s-o plătesc.

– Nici gând... eu o voi plăti!

Joshua dădu din cap și se forță să schițeze un zâmbet.

– La dracu!... ești sfidătoare și încăpățânată până la ultima suflare! Se apropie și mai mult de ea, iar privirea îi strălucea cu amărăciune.

– Lasă-mă s-o plătesc eu, Kris, în felul ăsta îți vei economisi banii și vei putea să mă părăsești mai curând decât te-aștepți.

– Bine, spuse ea. Și acum că ai dus la bun sfârșit munca ta de detectiv, n-ar trebui să te întorci la birou?

Se încruntă la ea și nu răspunse. Teddy lăsă să-i scape un alt strigăt, evident simțind tensiunea dintre cei doi adulți, iar Kristen, fără nici un cuvânt, părăsi camera pentru a-l duce la culcare.

Dar, tocmai când intră în cameră, se opri stupefiată. Văzu un pătuţ de copil frumos şi mare, din lemn de nuc, cu salteluţă, plăpumioară şi o mulţime de pernuţe asortate saltelei:

De aceea se afla Joshua acasă la acea oră! Îi cumpărase fiului lor un pătuţ şi-l adusese acasă. Kristen se simţi penibil. Genunchii i se îmuiaseră şi-l puse pe Teddy repede în pătuţ, pierzându-şi încrederea în propriile-i puteri. Îl auzi pe Joshua în spatele ei şi se întoarse cu faţa spre el, iar sentimentul de vină îi era întipărit pe expresia feţei palide.

El deschise vorba.

– În felul ăsta mi-am petrecut timpul când nu eram prea ocupat cu rolul detectivului în dimineaţa asta, Kris – cumpărând şi asamblând pătuţul.

Ea îi atinse braţul.

– Joshua... îmi...

El se feri de atingerea ei, cu privirea întunecată şi arzătoare, şi ea observă cât de aproape era el de a-şi pierde cumpătul.

– Nu mă atinge, Kris... sau nu mai răspund de mine...

Se întoarse hotărât pe călcâie şi o părăsi. Ea îşi muşcă buza, murmurând o înjurătură, rugându-se ca fiul ei să nu fi auzit nimic.

Joshua trânti uşa, grăbindu-se să coboare scările şi să ajungă la maşină. Se purtase din nou ca un ticălos arogant şi o ştia. O iubea pe Kristen atât de mult, totuşi ea se ţinea departe de el şi asta îl speria de moarte. Prima dată – avocatul, acum slujba! Curând, ea ar putea părăsi lumea lui pentru totdeauna, luându-l şi pe Teddy!

Deschise portiera maşinii, se urcă în ea, acceleră încordat motorul şi respiră adânc pentru a-şi recăpăta controlul. El voia doar ca ei să fie o familie! Era ceva rău în asta?

CAPITOLUL VII

Prima zi de lucru a lui Kristen a fost agitată. În timp ce mânuia telefoanele și dactilografia anunțurile de mică publicitate pentru ziar, îi era dificil să-și țină mintea departe de problemele ei. Tot ce-și putea aminti era atmosfera tensionată de acasă înaintea venirii ei la birou în dimineața asta. Își petrecuse noaptea, aproape trează, retrăind cearta cu Joshua și se simțea vinovată că-l lăsase pe Teddy cu o baby-sitter. Obosită, nu auzise ceasul deșteptător, iar când se trezise mai târziu, se văzuse obligată să fugă mâncând pământul ca să-l pregătească pe Teddy și bineînțeles să se pregătească și ea pentru serviciu.

Joshua era gata de plecare și de câte ori Kristen trecea pe lângă el, vedea o urmă de reproș în ochii lui. Ca să înrăutățească lucrurile și mai mult, Teddy devenise deosebit de năzuros , refuzând să sugă la sânul mamei, lucru ce niciodată nu se mai întâmplase până atunci și care o făcu să plângă. În cele din urmă, acceptase să mănânce, dar și Kristen simțise că laptele ei nu-i mai era suficient. Era conștientă că starea de nervi n-o ajuta cu nimic, dar nu se simțea în stare să mai facă ceva în plus.

Kristen era tulburată, dar gata de a merge la lucru când Ida Madison ajunsese la ei. Slavă Domnului că văduva nu obiectase la rugămintea ei de a veni la Teddy acasă. Kristen îi arătase tot ce trebuia să știe.

– E un pic arțăgos în dimineața asta, dar voi fi la prânz aici ca să-l alăptez, îi promise Kristen femeii, înmânându-i copilul.

– Drăguța mea, ia-o mai ușor. Arăți de parcă ai trecut printr-un război în dimineața asta, îi spuse văduva cu îngrijorare.

– Păi am și trecut, spuse Kristen obosită în timp ce părăsea încăperea.

Atmosfera agitată de la birou nu o ajuta cu nimic, iar pe la nouă şi jumătate, Kristen începu să se gândească că Joshua avusese dreptate în legătură cu slujba ei; salariul era prea mic şi era prea multă muncă de rutină. În plus, era atât de preocupată de Teddy şi de Joshua încât dactilografie greşit trei anunţuri şi se văzu obligată să telefoneze celor trei clienţi din nou. Primii doi au fost înţelegători dar ultimul avusese atât de multe cuvinte de ocară, încât după ce închise telefonul, Kristen se duse direct la toaletă şi izbucni în plâns.

Ritmul alert continuă, iar când se apropie prânzul, Kristen era gata să-şi dea demisia, să meargă acasă şi să rămână cu copilul ei. Chiar se întrebă, într-un moment de slăbiciune, dacă acceptase slujba din mândrie, numai ca Joshua să nu aibă dreptate.

Nu, se corectă ea, nu era doar mândria. Era hotărârea câinească de a-i furniza toate cele necesare copilului ei. Era credinţa fermă că era greşit să depindă de Joshua, când ştia că mariajul lor nu mergea deloc. Iar slujba ei, acum plictisitoare şi de rutină, ar putea duce spre ceva mai bun, pentru ea şi Teddy.

*
* *

Curând, după prânz, intră pe uşa casei lui Joshua şi auzi ţipătul lui Teddy. O văzu pe Ida Madison în camera de zi, legănându-i fiul, şi o privi cu îngrijorare.

– Sunt atât de fericită că eşti aici, Kristen, recunoscu Ida. Mă tem că lui Teddy îi este foame. Am încercat să-i dau biberonul, dar nu l-a vrut.

– Îl voi alăpta imediat, răspunse Kristen luând copilul în braţe. Joshua a...?

– Nu l-am văzut pe soţul tău toată dimineaţa.

– Bine, spuse Kristen pe nerăsuflate, plecând grăbită spre dormitor cu copilul.

Se aşeză pe pat, îşi descheie bluza şi-şi dădu jos breteaua de la sutien. Teddy se aruncă la sânul ei, supse puţin sfârcul şi apoi se îndepărtă tot atât de repede, strângându-şi genunchii la piept şi scoţând un urlet înfuriat.

Kristen era stupefiată și confuză din cauza comportamentului rebel al fiului ei. Îl puse din nou la sân, iar el încercă din nou, dar tot fără succes. Îi respinse sânul înfuriat, în timp ce trăsăturile lui deveniră livide, iar firavul lui corp rigid.

– Teddy, ce este? îl întrebă Kristen încercând să aline copilul, dar în sinea ei știa că întrebarea era inutilă. Așa că lacrimile îi întunecară din nou privirea. Nu mai avea lapte; nu mai simțea furnicătura bine cunoscută. Era prea tensionată ca să-și alăpteze fiul.

Kristen era atât de preocupată cu copilașul ei, încât nu auzi bătaia înceată a Idei în ușa dormitorului, dar își ridică privirea când femeia păși înăuntru.

– Ești încordată, draga mea? o întrebă Ida, cu compasiune.

– Cum de ați ghicit? E chiar atât de vizibil? o întrebă tristă, ridicându-și la loc breteaua sutienului.

– Nu sunt deloc surprinsă, ținând cont că este prima ta zi de lucru, și toate celelalte. Ida traversă camera și-i luă copilul din brațe, apoi îl puse în pătuțul lui. Încercă să-l liniștească, băgându-i ușor, biberonul în guriță, astfel că bebelușul se opri din plâns în timp ce sugea încordat.

Kristen îl privi mirată în timp ce-și încheia bluza.

– Oh, Doamne! Cum ați reușit?...

Ida se întoarse spre tânăra mămică și se așeză pe pat lângă ea.

– Un copil poate să simtă când un adult este tensionat, tocmai prin felul cum e ținut în brațe.

Kristen încuviință.

– Nu l-am putut alăpta, recunoscu ea stânjenită, ștergându-și lacrimile cu mâna. Niciodată nu mi s-a întâmplat.

– Nu te îngrijora. Mai devreme sau mai târziu se întâmplă oricărei mămici care alăptează. Știu asta pentru că și mie mi s-a întâmplat cu Jennifer.

– Și ce-ați făcut?

Ida râse..

– M-am dus la doctorul meu și mi-a sugerat o bere ca să ajute laptele să curgă, dar înțeleg că alcoolul este interzis mamelor din ziua de azi.

– Așa este. S-a descoperit că poate intra în lapte.

– Atunci, în cazul ăsta, îţi sugerez să bei o ceaşcă de ceai fierbinte în timp ce îl ţin un pic pe „majestatea sa" aici.

Comentariul Idei o făcu pe Kristen să zâmbească.

– Doamnă Madison, sunteţi o comoară la casa omului. O ceaşcă de ceai fierbinte sună minunat.

În bucătărie, Kristen puse ceainicul pe aragaz şi-şi privi ceasul. Patruzeci şi cinci de minute, timp în care putea să-şi ia prânzul. Începură s-o doară sânii, iar capul începu să-i bubuie, totuşi se străduí să se ţină pe picioare. Doamna Madison avea dreptate. Avea nevoie de puţină relaxare şi apoi cu siguranţă va putea să-şi alăpteze fiul.

Kristen îşi lăsă ceaiul să se răcească şi căuta zahărul, când, pe neaşteptate, Joshua intră pe uşa din spate. Îl privi repede şi putu observa că era îmbrăcat cu nişte blugi strâmţi şi un tricou vechi.

Îşi aduse aminte, ca prin minune, că ieri Joshua o anunţase că trebuie să lucreze la un plan pentru reconstrucţia unei case vechi.

– Bună, o salută el politicos.

– Bună, îi răspunse ea, continuând să-şi vadă de treaba ei.

– Ai venit acasă ca să-l hrăneşti pe Teddy?

– Da, spuse ea luptându-se să-şi menţină tonul calm, la gândul că de fapt nu fusese în stare să-l alăpteze.

– Ce cauţi, Kristen?

– Zahăr pentru ceai, bolborosi ea.

– Ştii că zahărul este aliment interzis în această casă, Kris, o informă el cam ipocrit. Mama întotdeauna îmi spunea că zahărul este cel mai rău aliment pentru tine.

Kristen se întoarse iritată spre soţul ei.

– Să înţeleg că ai aruncat tot ce-am cumpărat?

– Nu.

– Atunci, trebuie să fie pe aici pe undeva.

Kristen trânti uşa bufetului, ceea ce făcu să zornăie toate paharele. Apoi deschise uşa altui bufet, şi tăcută, îşi plimbă privirea prin interior.

– Ei, ia-o încet! o avertiză Joshua din spatele ei. Ar fi crimă şi pedeapsă pentru mine să înlocuiesc paharele din dulapurile

astea vechi, iar felul tău de a le trânti ușile... parcă le văd deja sparte!

– Nu am de gând să sparg nimic! Îl privi peste umăr, știind că el are dreptate. Și, totuși, unde dracului poate fi?

Șuierând în timp ce respira, Joshua înaintă spre ea, o apucă ferm de braț și o dădu la o parte.

– Ai avut o zi proastă, nu-i așa, Kris? Îți voi găsi niște miere pe undeva.

Oftând din tot sufletul, Kristen smulse o linguriță din setul de argint aflat în bufet și stând încruntată lângă aragaz, își amestecă ceaiul în timp ce Joshua controbăia după miere.

Deodată, simți că se înfurie și mai mult și nu mai avu puterea să-și controleze furia crescândă.

Poate era înfuriată pentru că Joshua prea avusese dreptate în toate. Poate că se simțea frustrată deoarece atât Joshua cât și Teddy păreau a fi implicați într-un plan conspirativ pentru a o ține acasă. Bărbații!

Chiar era furioasă din cauza zahărului, gândi ea. Joshua avusese din nou dreptate. Mierea era mai sănătoasă pentru ea, chiar ar da gust mai bun ceaiului ei.

Și cu toate astea, în mod irațional, o făcea să înnebunească.

– Credeam că mierea e sus în dulap, spuse Joshua, evident neatent la posibila enervare a lui Kristen. Dar poate o găsesc aici jos...

Închise prima ușă de sus și o deschise pe cea de jos. Kristen se întrebă mult după aceea de ce simpla lui mișcare o făcea să-și piardă calmul. Poate pentru că vederea blugilor lui care-i strângeau coapsele o tulbura fizic și mental. Poate pentru că era prea sigur pe el, la dracu'!

Oricare ar fi fost motivul, fără să-și dea seama, Kristen începu să țipe la el:

– Am spus că vreau zahăr, la dracu'! și aruncă cu linguriță în el, lovindu-l în spate.

– Ce naiba faci?

Joshua se îndreptă de spate, trânti un borcan cu miere pe masă și înaintă spre Kristen amenințător. Văzându-i licărirea sălbatică din privire, Kristen își pierdu răsuflarea, pălind.

Grijuliul ei soţ de acum câteva minute semăna acum cu un om al cavernelor mătăhălos care se îndrepta spre ea neiertător.

– Joshua, eu... eu, se bâlbâi ea, realizând că mersese prea departe. Voiam zahărul, termină ea neconvingător, frângându-şi mâinile şi ştiind foarte bine ce ridicol i se auzea vocea.

Între timp, Joshua continua să vină spre ea, împingând-o într-un colţ al bucătăriei şi privind-o fără să-şi ia ochii de la ea.

– Deci vrei zahăr? Atunci, îţi voi da eu zahăr.

– Nu! ţipă ea, dar era prea târziu pentru a i se împotrivi.

Joshua o ţintui de uşa din spate cu corpul lui greu şi îi prinse gâtul cu cotul înainte de a-i astupa gura apetisantă cu buzele lui.

Sărutul lui pasionat era nenorocirea ei. Kristen se înecă în suspine, totuşi inconştient, se agăţă de el cu toată fiinţa ei, mirându-se cum poate să treacă de la furie la dorinţă.

Gura ei se deschise dorinţei fierbinţi a limbii lui, iar braţele ei îi încercuiră talia, trăgându-l cu putere spre ea. Deodată, simţi că ar vrea să se piardă în el, să uite de toate problemele, doar să-i savureze apropierea şi să-l iubească.

Voia să-şi îndrepte greşeala şi acum era singurul moment când ştia cum s-o facă.

– Kris... Kris... Buzele lui o lăsaseră acum şi îi devorau gâtul, trimiţând fiori în toate măruntaiele ei. Oh, iubito, cât de mult mi-ai lipsit!

– Şi tu mie! strigă ea, incapabilă de a-şi ascunde sentimentele de el, acum când erau atât de aproape fizic. Dumnezeule, îmi pare rău!... N-am vrut să te lovesc.

– Oh, Kris... Braţele lui o strângeau şi mai tare, iar vocea îi era gâtuită de emoţie şi dorinţă.

De data asta, Kristen a fost aceea care-i prinse faţa între palmele ei, aceea care-i apropiase buzele spre a i le zdrobi de ale ei. Ea putu simţi dorinţa pe fiecare centimetru al corpului lui în timp ce o înfăşurase cu braţele lui puternice şi protectoare, ridicând-o şi mângâindu-i şoldurile. Kristen trebui să-şi dezlipească buzele de ale lui, doar pentru a-şi, trage sufletul.

Pe neaşteptate, dintr-un colţ îndepărtat al casei, Kristen auzi plânsul lui Teddy. Pe moment, Joshua părea că uitase de plânsete, iar ochii lui erau întunecaţi de dorinţă în timp ce se scufunda în privirile ei.

– De ce n-o ducem până la capăt, Kris? întrebă descurajat. De ce nu vrei să-mi spui?

Ea încercă să-l îndepărteze, dar el o sărută din nou. În timp ce-i devora gura, iar ritmul primitiv, devastator al corpului lui creștea simțitor, ea se îngrozi când simți o scurgere caldă din sânii ei făcându-și apariția și udându-i sutienul, bluza... apoi pe el.

După un moment, el se dădu înapoi și privi petele închise la culoare de pe tricou. Își ridică privirea întrebătoare spre ea:

– Kris?

– Eu... nu l-am putut alăpta pe Teddy mai devreme, recunoscu ea stânjenită, suspinând. Eram atât de încordată...

– Iubito, n-am știut.

Joshua o strânse puternic la piept și ea continuă să suspine. Încercă să se desprindă, dar el nu-i dădu drumul, ținând-o posesiv și sărutându-i lacrimile.

– M-am purtat ca un ticălos, nu-i așa? o întrebă el repede. Nici o mirare că ai fost atât de tensionată. Îmi pare rău, iubito. Bineînțeles că mă voi duce să-ți cumpăr niște zahăr!... Zece kilograme de zahăr!... Tot ce vrei!

Apropierea și îngrijorarea lui erau copleșitoare, iar Kristen știa că va trebui să-l oprească în timp ce ea încă mai avea puterea s-o facă.

– Joshua, te rog... copilul, îl imploră ea în timp ce țipetele lui Teddy se făceau auzite din ce în ce mai disperate din dormitor.

Joshua făcu un pas înapoi și-i privi cu blândețe ochii, iar degetele lui îi mângâiau obrajii uzi.

– Sigur, du-te și alăptează-mi fiul, încuviință el șoptit.

Fața lui Kristen era roșie când părăsi încăperea. Niciodată, ea și Joshua, n-au trăit o experiență atât de intimă. În ușă se întoarse spre el.

– Îmi pare rău de tricoul tău!

Surprinzător, el zâmbi.

– Oricând ai nevoie de ajutor, Kris...

Stânjenită, ca îi aruncă o privire sfidătoare.

– Nu s-a întâmplat din cauza ta, ci auzindu-l pe Teddy...

– Chiar aşa? se încăpăţână el, arzându-i privirea. Atunci, explică-mi de ce ţi-am putut simţi fiecare părticică a corpului tău dizolvându-se în mine, nu numai sânii. Aşadar, Kris?

Nemaiavând încredere în sine, ea se întoarse şi părăsi în grabă camera.

*
* *

Teddy se înfruptă cu lăcomie din laptele mamei sale, apoi adormi imediat şi continuă să doarmă până când se întoarse Kristen de la serviciu, pe la cinci şi un sfert. Îi mulţumi Idei Madison şi după plecarea acesteia, Kristen se aşeză în camera de zi, cu un pahar mare de sifon în mână, se descălţă de pantofi şi-şi ridică picioarele pe măsuţă.

Câteva clipe mai târziu, Joshua îşi făcu apariţia în cameră cu o tavă cu pui fript şi garnitură. Intimidându-se la amintirea întâlnirilor din timpul prânzului, Kristen îi mulţumi politicos şi mâncară în linişte, întreruptă, când şi când, de câte un comentariu strict despre mâncare. Joshua o întrebă de Teddy şi cum s-a descurcat Ida Madison ca baby-sitter, dar nu aminti nimic despre slujba ei, nici măcar cum se desfăşurase prima ei zi de lucru. Kristen îşi simţi mândria rănită, dar nu lăsă să se vădă.

Curând după ce luară masa, Teddy se trezi. Kristen îl alăptă, uşurată că de data asta laptele îi curgea normal. După ce bebeluşul îşi potoli foamea, Kristen îl îmbăie. În ciuda faptului că Teddy era sătul, că avea hăinuţe curate şi uscate, Kristen îl simţi neobişnuit de agitat, mai ales înainte de culcare. Când îl puse în pătuţ, el lăsă să-i scape un strigăt rebel, feţişoara lui se strâmbă indignată, pumnii micuţi i se încleştară şi dădea sălbatic din picioruşe. "În ipostaza asta, Teddy pare Joshua în miniatură", gândi Kristen cu tristeţe.

– Iar ai probleme, Kris? se auzi vocea lui Joshua.

Kristen se întoarse să-l privească, cu faţa îngrijorată. El stătea în pragul uşii privind-o, cu braţele încrucişate la piept, cu o vizibilă scânteie de dorinţă în ochi. Kristen simţi o slăbiciune covârşitoare. După întâlnirea de astăzi, ştia precis la ce se referea Joshua, şi mai ştia cât de vulnerabilă era în prezenţa lui.

dar și câtă nevoie, emoțional vorbind, avea de el. "Bărbatul este obișnuit să profite de orice avantaj din plin!"

– Fiul tău a mâncat foarte bine, îl informă arțăgoasă. Dar nu știu care e problema lui acum.

– Poate vrea să fie cu mama lui mai mult timp.

Printr-un efort uriaș, Kristen reuși să spună calm, în timp ce-l ridica pe Teddy din pătuț ca să-l pună pe umărul ei:

– Dacă ăsta e motivul, atunci trebuie să afle că mama lui trebuie să și muncească pentru a-și câștiga existența, și că nu poate să-mi conducă viața, așa cum faci tu!

Spre surprinderea ei, Joshua chicoti la remarca ei ironică adresată lui.

– Dar uite că Teddy este leit taică-său, o necăji el făcându-i cu ochiul.

Apropiindu-se de ea și mai mult, adăugă inocent:

– Chiar crezi că te poți lupta cu amândoi?

Întrebarea insinuantă a lui Joshua o enervă și mai mult dar, păstrându-și controlul, îi spuse:

– Nu trebuie să-ți faci griji că te vei lupta cu mine mult timp. În câteva săptămâni, eu și Teddy vom pleca de aici. Apoi, în timp ce copilul mai scoase un țipăt strident, ea adăugă pe un ton mai blând:

– Îl voi legăna.

Dar Joshua o opri. Durerea îi lucea în ochi, dar vocea și-o păstră calmă:

– Nu! Ești prea obosită, Kristen. Îl voi legăna eu.

Înainte ca să se poată împotrivi, îi luă copilul din brațe și părăsi camera, șoptindu-i încet fiului lui în timp ce se îndepărta pe holul întunecat.

Kristen se prăbuși pe pat. Nu fusese pregătită pentru bunătatea lui Joshua. De ce trebuia să fie bun când ea tocmai crease o stare de tensiune între ei? O deranja grija lui față de ea, încordarea pe care el o făcea s-o simtă prin vorbele lui calde și privirea tandră. Se purtase ca o nesuferită, spunându-i că ea și Teddy vor pleca în curând.

După o lungă și binemeritată baie, Kristen simți că prinsese puteri noi. Își perie părul, se spălă pe dinți și-și legă un cordon

subțire în jurul halatului înainte de a merge în camera de zi pentru a se îngriji de Teddy.

Joshua n-o observă când intră în cameră. Privirea lui arăta o devoțiune pură în timp ce mângâia capul blond al fiului său. Văzând emoția de pe frumosul chip al soțului ei, observând asemănarea puternică dintre cei doi, Kristen simți dragoste, vinovăție și regret. Se apropie de Joshua și-i șopti:

– Vrei să-l iau acum?

Joshua o privi zâmbind.

– Lasă-mă să-l mai țin puțin în brațe. Își coborî privirea spre Teddy, iar Kristen era sigură că văzuse lacrimi în ochii lui.

– Știi, deunăzi, mama mi-a spus că trebuie să-i arătăm multă dragoste acum. Va crește curând!

– Sunt sigură că are dreptate, spuse Kristen cu o voce caldă, tremurândă. Îl voi duce în pătuț acum. Vrei să...?

– Îl voi pune eu în pătuț mai târziu, îi promise Joshua.

– Mulțumesc.

Kristen dădu să plece, dar se simți hipnotizată de privirea plină de tandrețe a soțului ei în timp ce-l mângâia pe Teddy. „Este un tată atât de bun", gândi ea, cu remușcare. Și ea era o mamă bună, însă din păcate, decizia de a nu fi o familie îi aparținea ei.

Pe negândite, se întoarse din drum, se aplecă asupra lui Joshua și-l sărută pe obraz, scurt dar tandru. El își ridică privirea, iar sclipirea emoționată și surprinsă o lovi ca o minge de foc. Răspunzându-i cu un zâmbet scurt, tremurător, Kristen părăsi camera.

În pat, se răsuci de pe o parte pe alta, incapabilă să înțeleagă evenimentele – mai precis – emoțiile din ziua ce abia se încheiase.

Încă se mai simțea obligată față de Joshua – prin copilul lor, prin dorința dintre ei care se încăpățâna să nu piară, prin sentimentul de vinovăție și dragoste, și chiar, se pare, prin laptele ei matern.

Cum putea să distrugă, atunci, această legătură? Și cel mai important: Oare chiar voia asta? În ciuda tuturor problemelor lor, aceasta devenise cea mai grea întrebare la care trebuia să răspundă.

Îngrijorată și extenuată, Kristen cedă somnului în cele din urmă. Nu-și dăduse seama nici când își aruncase învelitoarea subțire și diafană de pe ea, expunându-și astfel corpul.

Joshua intră în cameră și așeză copilul în pătuțul lui. Apoi, rămase în întuneric, admirând frumosul corp al soției sale pe jumătate acoperit – picioarele ei lungi, șoldurile rotunde și îmbietoare, sânii plini și feminini. Privirea lui insistentă și hipnotizată îi cutreieră fără rușine trupul, pieptul lui ridicându-se și lăsându-se sub presiunea respirației lui chinuite.

Sărutul ei tandru de mai devreme îl afectase profund. Aveau nevoie doar de timp, timp și dorința de a oferi iubirii lor o a doua șansă.

Totuși, de câte ori Kristen își cobora garda, de atâtea ori el încercase s-o apropie, dar ea sfârșea prin a-l refuza. Astăzi, la prânz, Kristen îl sărutase ca și cum ar fi vrut să se afunde în el; niciodată n-o simțise atât de aproape! Apoi, seara, venise lovitura: „În câteva săptămâni, eu și Teddy vom pleca de aici", îl avertizase ea.

Zilele acelea se apropiau cu repeziciune și ea cu siguranță îl va părăsi din nou, luându-l și pe Teddy, în ciuda atracției pe care încă o mai simțea pentru el... soțul ei. Exista oare vreun mod de a o ține aproape de el fără a o speria? Se va gândi în seara asta.

Se apropie de pat. Își întinse mâna tremurândă spre ea și-i atinse trupul, mângâindu-i piciorul, apoi șodurile, pântecul, apoi feminitatea ei, sânii plini... În final, îi mângâie obrazul roz, neted și fin, gura apetisantă. Aplecându-se deasupra ei, își frecă buzele ușor de buzele ei.

– Te iubesc, Kris... șopti el.

Apoi, mâinile lui tandre o acoperiră cu cearșaful și părăsi dormitorul în liniște.

CAPITOLUL VIII

A doua zi, la şapte şi jumătate dimineaţa, Kristen era deja îmbrăcată pentru o nouă zi de lucru şi lua micul dejun împreună cu Joshua în sufragerie. Spre întristarea ei, găsi că este înfiorător de greu pentru ea să-şi stăpânească atracţia pe care încă o mai simţea pentru soţul ei.

Micul dejun începu în tăcere, dar exista o tensiune între ei ca urmare a intimităţii din ziua şi seara trecută. Kristen găsi că îi era greu chiar şi să-şi privească soţul fără să roşească. În blugi şi-ntr-un tricou, bronzul îi contura frumuseţea dăltuită a chipului, făcându-l teribil de sexi.

Ce s-ar întâmpla dacă s-ar ridica de pe scaun, ar înconjura masa, s-ar aşeza pe genunchii lui şi l-ar săruta. Obraznicul şi neaşteptatul gând o frapă.

Degetele îi tremurau atât de rău, încât cu greu îşi mai ţinea furculiţa în mână. Chiar devenise o biată sclavă a propriilor ei dorinţe?

Nu, acum ştia că exista mai mult decât un motiv voluptuos în spatele gândurilor ei. Ea descoperise câteva calităţi foarte atrăgătoare la soţul ei, de când se întorsese. Devoţiunea şi dragostea lui pentru Teddy, protecţia faţă de ea, simţul puternic al familiei unite – toate aceste lucruri au determinat-o pe Kristen să-şi ducă la îndeplinire planul din ce în ce mai greu.

– Kristen, m-am gândit, spuse Joshua, trezind-o din reveria ei.

Îşi ridică privirea spre el şi văzu o sclipire de conciliere în ochii lui.

Joshua puse pe masă ceaşca de cafea şi o privi ţintă.

– Cred că am găsit o soluție pentru situația ta.

– Oare?

Joshua trase adânc aer în piept, apoi spuse hotărât:

– Kristen, ce zici dacă ați sta într-un apartament din apropiere, doar tu și Teddy, până anul viitor? Ai fi aproape, iar eu aș putea să vin să vă văd în fiecare zi. De asemenea, chinul de a sta sub același acoperiș cu mine s-ar termina și pe de altă parte nu va mai trebui să ai slujba asta de nimic pentru a-l întreține pe Teddy.

Kristen se înfurie auzind propunerea soțului ei. Nu știu cui să-i răspundă mai întâi – aroganței sau disprețului lui.

– Oh, și totul s-ar rezolva ca de la sine, nu-i așa, Joshua? contraatacă ea. Pur și simplu voi demisiona și te voi lăsa pe tine să mă întreții în acest fel, mă vei putea avea la degetul tău mic.

– Nu ăsta e scopul meu și tu știi asta, Kris!

– Este exact ce-ți dorești!

– Sunt îngrijorat în privința fiului meu.

– Te îngrijorează gândul cum să mă faci să fiu dependentă de tine! Se priviră încruntați, într-o tăcere explozivă, apoi Joshua dădu din cap..

– Nu-mi vine să cred că refuzi oferta mea, Kris.

– Crede, atunci!

– Ești atât de mândră încât pui mai presus de interesele copilului nostru, pe ale tale?

Acuzația lui Joshua o lovi drept în inimă.

– Asta e o lovitură sub centură, Joshua! Tocmai îngrijorarea mea pentru copil îmi motivează dorința de a avea o slujbă, pentru a mă putea întreține singură.

– Dar nu e necesar, Kris! susținu Joshua, aplecându-se insistent asupra ei. Sunt aici pentru a te ajuta pe tine și pe Teddy. Nu e corect ca tu să-l părăsești în fiecare zi, mai ales atâta timp cât este doar un bebeluș și când ai opțiunea de a sta cu el acasă.

– Nu o văd ca pe o opțiune.

El își ridică mâinile.

– La dracu, dar eşti teribil de încăpăţânată! De ce nu dai propunerii mele o şansă? Dă-ne nouă o şansă! În timp, cred că ne vom rezolva problemele, că vom deveni o familie adevărată din nou.

Vocea ei tremură când îl întrerupse.

– Joshua, dacă aş sta cu tine doar pentru a-mi plăti facturile şi pentru a ne întreţine, pe mine şi pe Teddy, n-ar fi mai bine decât...

În acel moment, Joshua sări în picioare, ochii arzându-i în timp ce-o privea.

– Nu spune asta! Nu îndrăzni să spui asta! Nu-ţi permit să defăimezi ce-am avut!

– Nu defăimez nimic! îi spuse Kristen întărâtată. Spun doar că dacă aş rămâne cu tine, aş deveni iar soţia ta numai ca să mă întreţii... asta ar fi o defăimare.

El se prăbuşi pe scaun şi-şi trecu inconştient mâna prin păr.

– Fă ce vrei, Kristen.

Ea avu un acut sentiment de vinovăţie la frustrarea lui evidentă.

– Joshua, cum am spus aseară, Teddy şi cu mine vom pleca peste câteva săptămâni.

– Nu e asta varianta cea mai grozavă?

Ea se străduí să nu-şi piardă răbdarea, îşi privi ceasul şi-l anunţă:

– Trebuie să merg la Teddy şi apoi să mă pregătesc pentru serviciu.

– Bine. Nu voi mai încerca să fac nimic pentru a te convinge să renunţi la aşa-zisa carieră fabuloasă pe care vrei s-o urmezi cu orice preţ.

Kristen se ridică în picioare fierbând de furie şi-şi aruncă şervetul pe masă.

Fără nici un cuvânt, se îndreptă spre hol, dar Joshua o prinse de mâneca bluzei chiar în pragul uşii.

– Îmi pare rău, Kris, spuse el neconvingător. Comentariile mele despre slujba ta au fost total deplasate.

Îl privi cu suspiciune, fără să răspundă.

– Uite, știu că fiecare trebuie să înceapă de undeva. De fapt, eu am început descărcând lemne pe un șantier. Eu am spus doar că nu știu dacă este timpul potrivit pentru tine de a-ți începe cariera.

Kristen șovăi pe moment, dar găsi de cuviință că nu e cazul să aibă încredere în el. Hotărâtă, îi dezlipi degetele de brațul ei.

– Aș vrea să te pot crede, Joshua. Dar știu că tu spui asta fără a o crede cu adevărat. Așa că mergi pe drumul tău.

Se întoarse și ieși pe ușă.

– Kristen, la dracu', nu vrei să...?

O urmări pe hol și o prinse de încheietura mâinii.

– Așteaptă un minut! o imploră.

Pe neașteptate, îi îndesă o bancnotă de douăzeci de dolari în mână.

– Ce înseamnă asta? îl întrebă încercând să i-o dea înapoi.

El dădu din cap hotărât, refuzând să ia banii.

– Sunt pentru un halat lung de seară – sper ceva închis la culoare, explică el cam timid.

– Pentru ce?

El înghiți în sec, iar ea văzu dorință în ochii lui strălucitori care rătăceau pe trupul ei.

– Kris, dacă rămâi în casa asta, te-aș sfătui să arzi dulcile mărunțișuri cu care obișnuiești să te îmbraci, îi spuse el încordat.

Ea era stupefiată.

– Vrei să spui că aseară... m-ai văzut...

El încuviință.

– Îhî. El se apropie și spuse repede: Acum știi de ce m-am purtat ca un nebun cu tine toată dimineața. Se numește frustrare, iubito. O acută frustrare este ceea ce încă mai simt.

Preț de o clipă, privirile lor se întâlniră, iar ea era sigură că el trebuie să fi simțit pulsul ei vibrând sălbatic sub degete la auzul cuvintelor lui. El se apropie și mai mult, arzându-i obrazul cu respirația lui fierbinte, cu privirea pătrunzătoare, și pentru o clipă ea se înfioră la gândul – spera de fapt – că el o va săruta. Apoi, el păru că distinge confuzia din ochii ei. Cu toate acestea, îi eliberă mâna și se îndepărtă de ea.

Kristen rămase tremurând în hol, privindu-l cum se îndepărtează, şi apoi banii făcuţi ghem din pumnul ei. Încă mai era supărată, dar deodată se lumină şi înţelese fiecare cuvânt în parte aruncat ei de Joshua în acea dimineaţă. Frustrare! O simţea tot atât de acut ca şi ea.

*
* *

La birou, Kristen găsi că atmosfera nu era nici pe departe la fel de tensionată şi de agitată ca marţea trecută, totuşi ziua se schimbă într-un coşmar.

Chiar dacă nervii lui Kristen nu erau încordati din cauza întâlnirii ei matinale cu Joshua, Teddy alese ca toată ziua să fie prost dispus. Kristen era intrigată că docilul ei copil îşi pierduse controlul.

La prânz, Ida Madison o informă pe Kristen că Teddy nu se simţise bine toată dimineaţa. În ciuda faptului că alăptarea se desfăşurase normal, Teddy supse cu intermitenţe în timpul pauzei de prânz a lui Kristen. Intoarsă la birou, Kristen se gândi cu îngrijorare la copil toată după-amiaza. Cu siguranţă că Teddy nu se obişnuise încă cu absenţa ei, îşi tot spunea ea. Dar lucrurile vor intra pe făgaşul lor normal, într-o zi sau două. Totuşi, Kristen ştia că nu poate suporta situaţia asta prea mult, fiind vorba de copilul ei. Când se întoarse acasă, la cinci, Ida îi spuse că Teddy continuase să fie agitat şi mereu nemulţumit toată după-amiaza.

– Teddy, ce se întâmplă? îşi întrebă Kristen fiul după ce Ida plecă. Când îl luă în braţe pentru a-l alăpta, simţi tensiunea corpului lui şi putea s-o vadă pe feţişoara lui nemulţumită. Teddy mâncă lacom şi hotărât , dar continuă să fie agitat după aceea, dând din picioruşe şi plângând în pătuţul lui. Kristen ştia că trebuie să fie obosit şi era uimită cum putuse să reziste toată ziua fără să doarmă deloc.

Joshua încă nu ajunsese acasă şi Kristen se hotărî să-l scoată pe Teddy la o plimbare, în speranţa că mişcarea l-ar putea îmbia la somn. Într-adevăr, Teddy deveni mai calm în timp ce se plimbau pe trotuar în acea după-amiază şi după ce depăşiră

câteva blocuri, Kristen își privi fiul și se lumină de ușurare când văzu că adormise. Cam tot în același timp, se trezi că se plimbase pe Seventeenth Street. Se îndreptă spre bine cunoscuta casă a familiei Richards, pe lângă care trecuse de atâtea ori. Pentru o clipă, se opri din drum, ascultând cum frunzele bătrânului stejar foșneau și inspiră aroma dulce a caprifoiului, adusă de briza proaspătă și răcoroasă.

Apoi, deodată, scena calmă fu întreruptă de un Mercedes negru care trecu pe lângă ea și se opri sub un adăpost din apropiere. Inima lui Kristen începu să pulseze cu putere din cauza fricii care o pironise pe loc.

Rămase nemișcată în timp ce un bărbat înalt și brunet coborî din mașină. Kristen îl privi hipnotizată și deodată își dădu seama că acel străin era James Richiards. *Acel bărbat.* În felul ăsta se gândise la el întotdeauna. Acest bărbat groaznic care le respinsese, atât pe ea cât și pe mama ei, când ea era prea tânără chiar ca să-și poată aduce aminte.

Îl studie cu mirare și cu teamă. Era îmbrăcat impecabil, într-un costum bej din lână, trăsăturile ferme arătau inteligență și energie, iar perciunii cărunți de pe tâmple îi dădeau un aer distins. Când dădu cu ochii de ea și de Teddy, pe trotuar, se opri și îi privi enigmatic, ridicându-și o sprânceană. După un moment, îi zâmbi și i se adresă calm:

– Bună seara. Minunată seară, nu-i așa?

Kristen rămase paralizată și simți un nod în gât care o făcu să nu poată scoată nici un sunet. Era atât de preocupată încât nici nu auzise zgomotul mașinii care trecu prin spatele ei în viteză. În cele din urmă, reuși să încuviințeze, apoi întoarse cărucioru l și plecă rapid.

Gândindu-se la neașteptata întâlnire, Kristen tremură tot drumul spre casă, uimită că după toți acești ani, în sfârșit, îl văzuse.

Îl mai văzuse o singură dată într-o fotografie. Avea atunci doar doisprezece ani. Într-o seară, târziu, intrase în întunecoasa cameră de zi a casei lor și o găsise pe mama ei stând acolo singură, bând și cu o scrumieră plină de mucuri de țigară pe masă în fața ei. Fața mamei sale era umflată și încercase să evite

privirea lui Kristen. Mândria încordase expresia dureroasă a Stellei Morgan şi aceasta se împleticise când părăsise camera, fără să-i adreseze fiicei sale nici un cuvânt. Apoi, Kristen găsise fotografia ruptă în bucăţele mici, aruncate pe podea. Pusese bucăţelele cap la cap şi privise lung la faţa fragmentată.

Astăzi îl recunoscuse din prima clipa în care-l zărise când se dăduse jos din maşină. O da, l-ar fi recunoscut oriunde. Totuşi, existase oare vreo licărire de recunoaştere – sau ceva – în ochii lui? Nu, îşi spuse ea cu amărăciune, nu fusese nimic. Şi, la urma urmei, de ce să fi fost ceva? Ce diferenţă ar exista acum faţă de ce a fost atunci?

*
* *

Joshua fierbea de nervi când intră în bucătărie şi-şi luă o bere din frigider. Când intrase în casă, câteva minute mai devreme, nu-i găsise acasă. Se decisese să bântuie prin împrejurimi în speranţa că-i va găsi prin apropiere.

Tocmai cum bănuise, o văzuse pe Kristen pironită în faţa casei de pe Seventeenth Street. Totuşi, de data asta, conversa cu proprietarul casei.

Gelozia îl cuprinse. Mai întâi îl ţinea departe de ea, apoi căuta compania altor bărbaţi. Poate venise timpul să afle cât mai multe despre bărbatul care locuia la nr. 501, pe Seventeenth Street.

Câteva momente mai târziu, Kristen încercă să-şi ţină în frâu agitaţia în timp ce se îndrepta spre casa lui Joshua. Văzu că maşina lui era parcată pe trotuar. La naiba, nu ştia dacă va mai putea trece prin altă confruntare ca cea pe care o avuseseră în dimineaţa asta, mai ales după ce-l văzuse pe *el*.

Speranţele ei că lucrurile ar putea merge bine între ea şi Joshua în acea seară se spulberară de îndată ce-şi făcu apariţia în bucătărie, pe uşa din spate, cu căruciorul lui Teddy. Joshua stătea lângă chiuvetă, bând o bere şi observând-o.

– Unde ai fost, Kristen?

Ea suspină profund.

– Ce vrei să spui cu... unde am fost? replică ea șoptit, ca să nu-l trezească pe Teddy. L-am scos pe fiul tău la plimbare.

– Ah! Puse jos berea. Cine era bărbatul cu care vorbeai pe Seventeenth Street?

Kristen văzu roșu. „Cum îndrăznea Joshua s-o spioneze?" Voia să-l pună la punct, dar trebui să aștepte până când Teddy va fi departe de disputa părinților lui.

– Te deranjează dacă-l duc pe fiul tău în pătuț, înainte de a avea următoarea noastră ceartă, Joshua? întrebă ea pe același ton jos, dar aspru. Abia a reușit să adoarmă după agitația din cursul zilei.

– Îl pun eu în pătuț, spuse Joshua. Kristen protestă, nevrând ca soțul ei să fie în preajma copilului în starea lui de furie prostească. Totuși, îngrijorarea ei nu era motivată; Joshua n-ar putea să-și bruscheze fiul. Iar Kristen văzu cu câtă blândețe și grijă își luă el copilul din cărucior și-l ținu în brațe.

În timp ce Joshua puse copilul în pătuț, Kristen se duse în camera de zi pentru a-și aștepta soțul. Curând acesta veni, având chipul încă întunecat.

– Acum e bine. Spune-mi de ce vorbeai cu acel bărbat.

Kristen era pregătită de interogatoriu și se ridică în picioare.

– De fapt, nu i-am adresat nici măcar un cuvânt acelui bărbat, și-n definitiv nu e treaba ta.

– Prostii! Atunci de ce te tot duci mereu pe acolo?

– Poate pentru că găsesc arhitectura interesantă. Dar cu ce drept mă spionezi?

– Nu te spionam. S-a întâmplat să trec pe acolo în drumul meu de la birou spre casă.

Joshua înaintă amenințător spre ea.

– Ce i-ai spus acelui bărbat?

– Nimic!

– E clar că i-ai spus ceva mai mult decât îmi spui mie acum!

Se priviră furioși și ar fi continuat confruntarea lor verbală la cuțite, dacă Teddy n-ar fi început să urle din dormitor. În orele ce urmară, Kristen și Joshua uitară cu desăvârșire de problemele lor, văzând că Teddy nu se liniștea deloc. Amândoi îl luară și-l plimbară dintr-un colț în celălalt al camerei. Kristen

îl luă cu binişorul să-l alăpteze, să bea apă sau medicamentul din sticlă, cu toate astea, el întâmpină fiecare propunere a mamei sale cu ţipete care-i făceau micul trup rigid, aducând-o într-o stare de îngrijorare maximă.

Pe la ora opt seara, Joshua întrebă înnebunit:

– Nu ţi se pare că arde?

Kristen îi luă temperatura şi se înspăimântă când văzu ce mare era.

– Mergem la camera de gardă imediat, spuse Joshua, cu ochii sălbatici şi plini de îngrijorare.

Din fericire, la spital era o seară relativ liniştită şi au fost conduşi într-o cameră de consultaţii de îndată ce sosiră la spital. O asistentă durdulie luă copilul din braţele mamei lui, care rămase stupefiată când văzu că Teddy tăcuse imediat. Sora înduplecă copilul să bea un strop de apă şi când îi luă din nou temperatura, aceasta revenise aproape la normal.

Curând după aceea, îşi făcu apariţia şi medicul de gardă şi se alătură părinţilor îngrijoraţi, la masa de examinare.

– Ce i s-a întâmplat copilului meu? întrebă Kristen doctorul, un bărbat de vârstă medie. Acum o oră, Teddy avea temperatură mare, iar acum asistenta spune că se simte bine.

Doctorul se încruntă în timp ce se uită pe deasupra ochelarilor la graficul pe care asistenta i-l dădea în momentul acela.

– Spui că fiul tău a plâns mult? o întrebă pe mama speriată.

– Da... toată ziua s-a aflat într-o stare de agitaţie continuă.

Bărbatul dădu din cap bănuitor, privindu-l pe Teddy. Kristen băgă de seamă că Teddy dădea din picioruşe fericit şi privea în jur cu ochişorii lui mari şi albaştri, ca şi cum totul fusese normal până acum.

– Un astfel de copil, atât de mic, poate face febră chiar şi când îl plimbi pe lângă un loc de parcare, explică medicul cuplului confuz. Totuşi, este puţin cam mare pentru starea de agitaţie prin care a trecut, aşa că aţi procedat bine aducându-l imediat aici. Îl voi examina atent, dar am sentimentul că nu voi găsi nimic în neregulă.

Doctorul îl examină pe Teddy şi-l declară perfect sănătos. Până acum, asistenta se îndrăgostise de micuţ şi când doctorul

i-l puse iar în brațe, acesta se cuibări confortabil și spre uimirea părinților, acceptă să bea apă.

Doctorul zâmbi cu amabilitate în timp ce studia părinții perplecși.

– Să vă spun ceva, oameni buni. Hai să mergem în alt cabinet și să vorbim puțin pe șleau. În timpul ăsta, Greta vă va hrăni copilul.

Cei trei ajunseră în altă cameră, se așezară pe scaune, iar doctorul îi întrebă:

– Puteți să-mi spuneți câte ceva din trecutul copilului vostru – și cam ce s-a întâmplat zilele trecute?

În timp ce Joshua și Kristen schimbară priviri vinovate, medicul adăugă repede:

– Credeți-mă că nu vă întreb ca să mă amestec unde nu-mi fierbe oala. Dar ceea ce gândesc acum este spre binele fiului vostru.

Părând îngrijorat și potolit, Joshua încuviință și apoi vorbi primul.

– Kristen și cu mine am fost despărțiți până de curând... când Kristen s-a întors cu Teddy...

De îndată ce Kristen și Joshua punctară ce era mai important, doctorul vorbi:

– Știți, multă lume nu se gândește că un copil este conștient de ceea ce se petrece în jurul lui. Vă asigur că fiul vostru e foarte conștient de evenimente și în mod deosebit, de tensiunile din casă. Doar priviți ce i s-a întâmplat! A fost dus prin țară, mutat într-o casă nouă, într-un pătuț nou, cu un tată nou, plus o baby-sitter... Doctorul dădu din cap, zâmbind nemulțumit. Sunt surprins că fiul vostru a rezistat atât de mult în astfel de condiții tulburi.

– Dar ce putem face? întrebă Kristen.

Doctorul își dădu jos ochelarii.

– Dacă voi doi întâmpinați probleme trăind împreună, atunci vă sugerez să trăiți separat de acum încolo. Se întoarse către Kristen. Ideea soțului tău de a vă muta, pe tine și pe Teddy, într-un apartament, mi se pare cea mai viabilă soluție de moment.

– Dar cu slujba mea?

– Nu văd de ce copilul nu s-ar acomoda situației date. Cred că ai o baby-sitter foarte responsabilă. Doctorul se aplecă în față. Probabil este că bebelușul vostru are nevoie de un mediu emoțional echilibrat în care să crească, pe care să poată conta. Toate aceste tensiuni și schimbări trebuie oprite.

Joshua încuviință, apoi se ridică în picioare, ajutând-o și pe Kristen să se ridice.

– Mulțumim, doctore.

Se ridică și acesta, acceptând mâna întinsă a lui Joshua.

– Plăcerea a fost de partea mea.

– Puteți fi sigur că fiul nostru va avea tot ce-i trebuie, îl asigură Joshua hotărât.

– Foarte bine, iar în ceea ce vă privește... nu fiți prea duri cu voi înșivă! Nu e o simplă joacă să fii părinte, chiar și atunci când căsătoria merge bine.

Medicul le sugeră un nume de pediatru pentru a-l duce la control pe Teddy din două în două luni, iar apoi Kristen se întoarse în prima cameră pentru a-și lua fiul, în timp ce Joshua îi plăti doctorului consultația.

Cuplul se întoarse acasă în liniște, iar Teddy dormi liniștit în căruciorul lui portabil, pe bancheta din spate a mașinii. Cu lacrimi în ochi, Kristen își privi fiul. Sărăcuțul, trecuse prin atâtea din cauza lor și fără să știe asta! Slavă Domnului că fiul lor le atrăsese atenția înainte de a fi prea târziu.

Acasă, Kristen duse copilul în dormitor și îl puse în pătuțul lui. De îndată ce văzu că Teddy dormea liniștit, se uită prin casă după Joshua. În cele din urmă, dădu cu ochii de el în camera de zi, stând cu spatele la ea, singur și îngândurat. Umerii lui tremurau neobișnuit.

– Joshua? îndrăzni ea.

Se întoarse spre ea și văzu lacrimi în ochii lui.

– Propriul meu fiu, iar eu îi fac viața mizerabilă, șopti el. Și pe a ta ți-am făcut-o la fel de mizerabilă, Kris?

– Nu, negă ea, îndurerată mai mult pentru el decât pentru sine.

Ștergându-și propriile lacrimi, înaintă spre el și-i atinse mâna. O strânse în brațe. Nu încercă s-o sărute... doar stătea acolo, încolăcind-o cu brațele lui tremurânde. Apoi, vocea lui chinuită se făcu auzită din nou.

– Nu e de mirare că nu poate suporta tensiunile din casa asta. Nici eu nu le mai pot suporta, Kriș.

– Oh, Joshua!

Atunci a fost momentul când Kristen își dădu seama că sufletul soțului ei era distrus, așa cum era și ea, de altfel. Fără să stea prea mult pe gânduri, îi luă fața în palmele ei mici și delicate și-i sărută drăgăstos lacrimile de pe obraz.

CAPITOLUL IX

– Oh, Kris! Vocea lui Joshua tremura când se aruncă asupra gurii lui Kristen. O zdrobi de el şi o ridică, mângâindu-i şoldurile în timp ce o săruta cu toată pasiunea trupului lui. Kristen se crispă simţindu-i dorinţa sălbatică, neînfrânată, iar el o eliberă. Ea căzu în picioare, ameţită, respirând sacadat în timp ce-l privea prin întuneric. Îi prinse faţa cu mâinile lui puternice.

– Iubito, am atâta nevoie de tine în seara asta. M-ai atins chiar acum, cu adevărat. Ştii că nu ne putem opri acum.

Joshua îi zdrobi gura cu sărutul lui pasionat şi de data asta ea gemu de plăcere şi dorinţă şi se aruncă de gâtul lui. Amândoi erau prinşi de emoţia pe care nu o mai puteau stăpâni – dorinţă, recunoştinţă, vinovăţie, dor, dragoste...

În ciuda problemelor lor, Kristen ştia că nu-l putea dezamăgi pe Joshua în seara asta – ceva în vocea lui chinuită o impresionase ca niciodată. Şi doar ea făcuse primul pas. Nu era corect din partea ei să se retragă după ce-l atâţase, îmbrăţişându-l într-un moment când sufletele lor erau pustii.

Limba lui era adânc în gura ei, iar mâinile trăgeau de nasturii bluzei ei şi apoi îi descheie sutienul. El se aplecă şi-i cuprinse cu gura sânul delicat. Fiori o străbăteau şi se predă buzelor şi limbii lui.

– Oh, iubito, mă simt atât de aproape de tine, şopti el.

Când o luă în braţe şi se îndreptă spre dormitor, ea ştia că va regreta a doua zi, dar şi ea avea nevoie de el în seara asta. Singurătatea fusese de nesuportat atât de mult timp. Distanţa dintre ei o făcuse să sufere ca o rană deschisă. Numai în seara asta, ei urmau să se cureţe, să se stăpânească, să se vindece prin dragostea lor. Când problemele de mâine, inevitabil, îi vor

separa din nou, vor avea asta ca alinare, ca amintire, ca să poată merge înainte.

Joshua o puse pe patul lui. Începu să-i desfacă bluza și ea îl privi. O dată ce bluza și sutienul nu mai erau o problemă pentru ei, el îi descheie fermoarul fustei, i-o dădu jos lăsând-o doar în bikinii ei negri. Își aruncă și el tricoul, ochii arzându-i de dorință când o privea în lumina lunii. Îi desfăcu părul prins în coadă, împrăștiindu-i buclele bogate pe pernă.

– Oh, Kris. Ești atât de frumoasă. Mai frumoasă ca oricând.

Ochii lui o sorbiră cu pasiune, plimbându-i-se pe față, pe păr, pe sânii plini.

Cu un țipăt înăbușit, el căzu peste ea îngropându-și fața în pântecul ei. Limba lui se cufundă în buricul ei și ea tresări la plăcuta și neașteptata senzație. Apoi, el îi supse sânii, pe rând, în timp ce mâinile lui le frământau plinătatea.

– Iubesc la nebunie sânii tăi plini de lapte, șopti el.

Lui Kristen i se tăie respirația când îi simți gura devorând-o.

Trupul lui o acoperise și Kristen savură greutatea lui bărbătească. Ea se mișcă sălbatic sub el, iar el se retrase privind-o concentrat.

– Ușor, iubito, o liniști el în timp ce-i îndepărta bikinii.

O clipă mai târziu, o rostogoli lângă el și se așeză pe o parte a patului, trăgându-și repede de pe el blugii și șortul. Ei i se păru minunat în lumina lunii, lumina argintie conturându-i magnificul corp musculos. Totuși, când ochii ei coborâră mai jos, avu o senzație de teamă.

Joshua văzu scânteia temătoare în ochii ei și îngenunche lângă pat.

– E în ordine, iubito. Va fi bine de data asta, ai să vezi.

Mâinile îi îndepărtară pulpele și degetele i se mișcau provocator mângâindu-i acel loc ascuns, mătăsos, până când simți că ea se relaxează fiind pregătită să-l primească.

– Închide ochii, șopti el.

Se supuse și îl simți alăturându-i-se în pat, degetele lui fiind înlocuite de bărbăția lui. Când începu să se împingă în ea, Kristen se încordă și lacrimi de frustrare îi înțepară ochii. Se rugase să fie mai bine de data asta – măcar de dragul lui!

Deasupra ei, Joshua îi simțise încordarea trupului.

– Nu, iubito, lasă-mă să-ţi simt profunzimea, o imploră el, împingând şi mai tare.

Apoi icni ca şi cum l-ar fi durut şi gemu.

– Iartă-mă, Kris. Nu mă pot opri...

O penetră printr-o mişcare lungă şi adâncă, plimbându-şi gura de-a lungul corpului ei pentru a-i alina plânsul speriat. Mişcările lui erau disperate şi greoaie. Lacrimile lui curgeau pe obrajii ei, iar şoaptele lui dureroase îi ardeau urechile în timp ce, din nou, o imploră să-i răspundă. El o eliberă şi se agăţară unul de altul, unirea lor părând eternă.

Dintr-o dată, respiraţia lui se linişti; o ridică lângă el înconjurând-o cu braţele în întuneric.

– Îmi pare rău, draga mea, spuse el plin de remuşcări. Kristen îşi privi mâinile strângând cu putere cearşaful.

– Nu trebuie să-ţi ceri iertare. Nu te pot învinovăţi că n-ai putut să te opreşti.

– Te-a durut? o întrebă el răguşit.

– M-a durut puţin... dar e din cauza naşterii. Sunt sigură că ar fi fost oricum neplăcut.

Braţele lui o strângeau.

– Nu te-ar fi durut dacă te relaxai.

Ea rămase tăcută.

– Kristen, uită-te la mine!

Ea îi privi faţa chinuită, conturată de lumina palidă a astrului nopţii.

– Da?

– Kristen, n-am fost cu nici o femeie de când m-ai părăsit, îi mărturisi el cu patimă îndepărtându-i şuviţele rebele de pe faţă. N-aş fi putut fi cu altcineva şi sper, că ştiind asta, îmi vei înţelege nerăbdarea din seara asta. Poate n-o să mă ierţi, dar...

– Joshua, ţi-am spus că nu dau vina pe tine, repetă ea. Eu am început de data asta.

– Deja îţi pare rău? o întrebă cu amărăciune.

– N-am spus asta.

– Kristen, de ce întotdeauna îmi provoci o asemenea stare de tensiune? Întotdeauna ai făcut-o, cu excepţia acelei nopţi când a plouat.

Kristen simţi că roşeşte.

– Nu credeam că eu, întotdeauna...

– Ba da, întotdeauna. Pot să-ți spun și când ai făcut-o. Știi foarte bine că întotdeauna ai rețineri.

Kristen se simți groaznic.

– Nu vreau să... adică, corpul meu face ceva, chiar dacă mintea vrea...

– Da?

Se opri înainte de a-i mărturisi că tot ce voia cu adevărat era el – *toată ființa lui.*

– Cred că cel mai bine ar fi să mă duc să-l verific pe Teddy, spuse ea glacial.

– Este bine, sunt sigur.

– Dar cred că e mai bine să mă conving. Eliberându-se din strânsoarea soțului ei, Kristen sări în picioare.

– Deja te îndepărtezi de mine, Kris? o întrebă el din pat.

Ea se întinse după hainele împrăștiate prin cameră.

– Joshua, mi-ai rupt toți nasturii de la bluză.

– Foarte bine. Acum se afla și el în picioare. În timp ce încerca să-și pună bikinii, el îi luă mâna și i-o dădu deoparte. Luându-i halatul de pe marginea patului, i-l puse pe umeri.

– Acum du-te și vezi ce face Teddy.

Legându-și strâns halatul în jurul taliei, Kristen se îndreptă spre celălat dormitor și stătu lângă pătuțul lui Teddy mai mult timp, privindu-și fiul cum doarme liniștit. Copilul avea o temperatură normală – și părea că se simte bine acum. După câteva clipe, îl auzi pe Joshua pășind în camera semiîntunecată. Se apropie de ea, îi cuprinse talia cu brațele lui puternice și-și afundă fața în părul ei. Ea tremura când picioarele lui atinseră halatul cu care era îmbrăcată și când pieptul lui gol îi încălzi spatele. Înțepeni când îi simți dinții mușcându-i urechea și brațele lui încolăcindu-i strâns trupul firav.

– Teddy doarme ca un bebeluș acum, nu? întrebă Joshua.

– Da, șopti ea tremurat, conștientă de apropierea provocatoare a soțului ei. Am fost atât de îngrijorată din cauza lui în seara asta, mărturisi ea șoptit.

– Și eu la fel, Kris.

Îi întoarse chipul spre el şi-i ridică gura spre a lui, dar ea era încordată şi se desfăcu din braţele lui.

– Joshua, aş vrea să fac o baie acum, dacă nu te superi.

– Sigur... şi ai nevoie de ajutor, replică el zâmbind. Vrei companie?

Inima lui Kristen bătea sălbatic şi nu-i putu răspunde sau să-i întâlnească privirea drăgăstoasă.

– Nu voi sta mult. A fost tot ce a putut spune în timp ce se grăbea să iasă din cameră. Joshua oftă urmărind-o cum părăsea dormitorul. Se întoarse să privească pătuţul unde fiul lui dormea mulţumit.

– Vom reuşi, Teddy, şopti el, mângâind puful moale şi fin de pe capul copilului. Vom reuşi... de dragul tău şi al nostru! Totuşi, Joshua era îngrijorat din cauza lui Kristen. Ştia că ea dorise să fie a lui în seara asta la fel de mult ca şi el, dar, cu toate astea, se retrăsese în ultimul moment, când el nu mai putea aştepta. Spera să n-o fi speriat-o pentru totdeauna.

În baie, Kristen îşi umplu până la refuz cada cu apă caldă, apoi adăugă îmbietoarea şi relaxanta spumă de baie. Prinzându-şi părul, îşi privi lung reflexia în oglinda dulăpiorului medical; nici o umbră de roşeaţă în obraji, doar o licărire întunecată în privire. Era stupefiată că făcuseră dragoste, dar nu regreta nimic.

Kristen îşi dădu jos halatul şi intră în apa caldă, oftând, lăsând să i se liniştească uşoarele dureri provocate în timpul clipelor de dragoste. Îşi spălă faţa şi corpul cu săpun şi cu un burete, apoi se întinse în cadă şi lăsă apa caldă să-i relaxeze simţurile. Poate mâine va înţelege toată situaţia, dar în seara asta, avea nevoie doar de puţin răgaz în urma tumultului prin care trecuse.

Se simţea adormită şi mulţumită, când, pe neaşteptate, auzi bătaia soţului ei în uşă.

– Da? îi răspunse puţin temătoare.

Joshua intră în baie, zâmbindu-i drăgăstos. Gura ei se uscase şi-l privi cum se apropie uimit şi prudent. Kristen îi privi pieptul gol de deasupra blugilor, părul blond zburlit, ochii strălucitori şi privirea devorându-i feminitatea nudă în apa aburindă.

– Mă simţeam singur, îi explică el timid.

Inima ei o luă razna.

– Singur?

Se așeză lângă ea, în genunchi pe carpetă.

– Te simți bine Kris?

– Sigur, mă simt bine acum.

– Vrei să-ți masez spatele cu buretele? o întrebă el, făcându-i cu ochiul complice.

– De fapt, am terminat, se bâlbâi ea.

– Chiar acum? Joshua se aplecă spre ea și o sărută tandru; una din mâinile lui alunecă în cadă mângâindu-i fața, gâtul, apoi fiecare sân în parte. Ea tresări simțindu-și sfârcurile întărindu-se și îi întoarse sărutul în timp ce degetele lui se mișcau îndemânatic în jos, spre pântecul alunecos și apoi spre locul unde pulpele ei erau strânse. Apoi, ea se încordă din nou și el își retrase imediat mâna.

– Te rog, Joshua, îl imploră fără suflare, luptându-se cu lacrimile ce-i cădeau pe obraji. Dacă ai vrea să pleci... vreau să ies din cadă acum.

Joshua se ridică în picioare.

– Te voi ajuta să te ștergi, spuse hotărât. Când ea ezită, el se aplecă și scoase dopul apoi, ferm pe poziție, îi apucă mâna.

– Haide, Kris. Nu mușc!

O scoase din cadă și ea stătea în picioare tremurând, goală în fața lui în timp ce-i ștergea trupul cu repeziciune. Ochii lui se plimbau pe tot corpul ei rozaliu, arzând-o, sorbind-o, iar ea se simți sălbatic stârnită de masajul lui senzual, de privirea lui provocatoare. Când termină s-o șteargă, Kristen se întinse după prosop pentru a-și acoperi goliciunea, dar el fu mai iute și i-l smulse din mână, aruncându-l pe jos.

– Te rog, nu te mișca, îi spuse.

Inima îi bătea cu putere în timp ce Joshua începu să-i despletească părul până când buclele negre îi căzură pe umeri și pe spate. Se priviră unul pe altul într-un moment electrizant, amândoi forțându-se să respire. Apoi, mâna lui Joshua se înfipse pe sub părul soției lui și îi strânse ceafa, înfiorând-o. Tremura din toate încheieturile când Joshua o apropie posesiv de el.

– Kristen, iubito! şopti el tremurat. A însemnat atât de mult pentru mine că ai venit la mine în seara asta. Te rog, nu te îndepărta de mine din nou.

Simţind durerea din cuvintele lui, ochii ei se umplură de lacrimi. Braţele lui îi încolăciră talia subţire şi goală şi îi îngropă faţa în pieptul lui cald, făcând-o să-i audă bătăile liniştite ale inimii.

– Joshua, mi-a fost atât de dor de tine, îi spuse cu o voce înăbuşită.

– Ştiu.

– Numai că nu ştiam... .

– Da?

– Nu mi-am dat seama cât de mult te doream până în seara asta. Dar încă nu ştiu dacă putem să....

– Sst! o opri el cuprinzându-i faţa în mâini şi forţând-o să-i întâlnească privirea chinuită.

– Nu vom vorbi despre lucrurile astea acum. Mâinile lui îi mângâiau sânii, degetele lui frământându-i sfârcurile până când se întăriră dureros. De data asta te vei simţi bine, promise el hotărât.

Kristen se simţi deodată excitată, dar şi temătoare.

– Joshua, în seara asta vreau ca tu să ai...adică, a fost pentru tine ceea ce eu...

Îi acoperi gura cu degetele.

– Ştiu, draga mea. Dar nu e de ajuns. Tu trebuie să simţi tot ce simt şi eu, trebuie să te deschizi, lasă-ţi deoparte toate inhibiţiile, toate complexele! Orice altceva e păcăleală, şi tu ştii asta...

– Nu am vrut să...

– Ştiu că n-ai vrut, dar te-ai retras, iar eu te-am făcut să suferi. Nu se va mai întâmpla asta acum.

Puse stăpânire pe gura ei cu buzele lui fierbinţi de dorinţă şi sărutând-o profund, mâinile lui făcute căuş pe fesele ei o lipiră de dorinţa lui crescândă. Când sărutul se sfârşi, Joshua şopti:

– Vino cu mine, Kristen. Îl lăsă s-o conducă înapoi în patul lui prin holul întunecos. Se aşeză din nou pe aşternutul răcoros în timp ce el îşi lepădă blugii şi şortul.

– O vom lua încet de data asta, iubito, promise el.

Joshua i se alătură în pat și o sărută cu pasiune în timp ce mâinile îi făceau minuni pe trup. Iar și iar, îi stârni simțurile frenetic, mâinile lui frământându-i sânii, pântecul, fesele și apoi alunecând între coapsele ei pentru a o explora în voie. De fiecare dată, chiar când era gata să cedeze extazului, el se retrăgea, lăsând-o în așteptare. În cele din urmă, își îngropă fața între pulpele ei voluptuoase și continuă să o tortureze cu gura, o durere plăcută ce o înnebuni. Când îi imploră eliberarea, în cele din urmă el se contopi cu ea. Ea se simți din nou încordată, deși nu era tot atât de rău ca mai înainte. Totuși, instantaneu, Joshua se retrase.

– Te rog...îl imploră ea.

– Nu, nu vreau să te mai rănesc, Kris, îi spuse el cu o voce răgușită și disperată. Te vreau cu totul,ca în noaptea aceea.

– Nu pot, șopti ea distrusă.

– De ce nu?

– Deoarece mă simt ca și cum m-aș pierde pe mine însămi, ca și când ți-aș da ție controlul asupra mea.

– Asta se întâmplă când simți cu adevărat dragostea.

– Atunci, te rog, ajută-mă.

Ceva în privirea ei torturată îl făcu să se răzgândească.

– Bine, draga mea, șopti el când se împinse în ea cu blândețe, apoi își intensifică mișcările până când Kristen începu să se relaxeze. El continuă până când ea se înmuie cu totul sub el, implorându-l să intre și mai adânc. Unirea lor părea să dureze o eternitate, dar în cele din urmă, îl simți mișcându-se teribil de tare în ea.

– Doar încă puțin, o rugă el. Dar dorințele ei erau atât de necontrolate și de nestăvilit încât se ridică sălbatic și scoase un țipăt de fericire o dată cu completa și puternica lui zvâcnire.

– O, dragostea mea, te simți atât de bine! strigă el.

– Și tu! gemu ea.

– De data asta o să-l simțim amândoi, iubito! promise el hotărât.

În timpul ăsta, mișcările lui lungi și încete o aduseră într-o stare de frenezie.

Kristen își înfipse unghiile în spatele lui, gemând cu putere și implorându-l s-o elibereze. Totuși, el își menținu ritmul controlat, lăsând-o să scoată la iveală patima din ea.

– Vino, îi ceru el şi ea îşi înfăşură picioarele în jurul mijlocului lui, cu îndrăzneală, arcuindu-se după ritmul lui.

El gemu şi-şi pierdu controlul. Mâinile lui îi alunecară sub ea, ţinându-i fesele puternic lipite de el. Kristen simţi în ea convulsii atât de puternice, de parcă erau la începutul unui cutremur. Ea părea că se lichefiază în lavă fierbinte, topită în esenţa pământului însuşi în timp ce el o copleşea de dorinţă, şi dragoste. Ea ţipă de fericire când atinseră împreună apogeul.

După aceea, se aşezară tremurând unul lângă celălalt. Braţul lui Joshua îi ţinea posesiv talia.

– Nu te las să pleci, iubito, nu după seara asta, îi spuse el. Când ea încercă să protesteze, o trase spre el. Mi te-ai dat cu totul în seara asta, Kris. Cu adevărat! Ştii ce înseamnă asta? Că nu e nici o cale de întoarcere. Nu acum.

Din nou ea ar fi protestat, dar el nu i-ar fi permis. Îşi încolăci braţul în jurul gâtului ei şi-şi lipi buzele de ale ei.

*
* *

Zorile o găsiră în camera ei, stând pe pat şi alăptându-l pe Teddy, cu părul curgându-i pe umeri şi strălucind în lumina primelor raze de soare, când intră Joshua.

Bucuria îi ţâşni cu putere în inimă, încât era gata să ţipe. Se aşeză lângă ea şi-şi privi fiul sugând cu poftă la sânul ei.

– Simt că e raiul pe pământ! îi spuse Joshua soţiei sale, atingându-i buzele cu tandreţe.

Curând după aceea, Teddy adormi la sânul mamei sale. Joshua îl aşeză în pătuţ, o ridică pe Kristen în braţe şi o duse din nou în patul lui.

CAPITOLUL X

În timp ce zorile inundau dormitorul, Joshua o privi în ochi pe Kristen, urmărindu-i privirea când o penetră adânc din nou. Ochii ei se măriră și gemu când Joshua îi acoperi gura cu a lui și o frecă cu șoldurile lui tari, prelungind momentele de extaz.

Când sărutul luă sfârșit, Kristen trase aer în piept și privi ochii strălucitori ai soțului ei. Îi păreau extraordinari și simți cum își pierde iar controlul. Se gândi la noaptea trecută când ei se uniseră într-o pasiune de neînfrânat. Acum, știa doar că nu-și putea mișca nici măcar un mușchi.

După ce stătură îmbrățișați mai mult timp, se rezemară de speteaza patului, iar Joshua își lipi buzele de gâtul ei.

– Este mai bine acum, după naștere?

– Ce să fie mai bine?

– Să faci dragoste, îi răspunse zâmbind. Întotdeauna ai fost strâmtă, Kris, dar acum mi te potrivești ca o mănușă.

– Joshua! Kristen amuți când soțul ei aduse în discuție un subiect atât de delicat, și se simți rușinată.

Chiar atunci, brațul lui puternic îi înconjură talia, nepermițându-i să plece de lângă el.

– Nu crezi că e normal ca doi oameni căsătoriți să discute astfel de lucruri? Când văzu că nu primește nici un răspuns, continuă: Asta te-a făcut să mă refuzi înainte? Ți-era teamă că te-aș fi putut răni ca prima oară? Când ea ridică din umeri, nedându-i iar nici un răspuns, o privi hotărât și insistă: Deci, Kris?

– Cred că nu a fost doar asta, mărturisi ea, ascunzându-și fața în gâtul lui.

– Oh, draga mea, nici nu știi cât de mult m-a șocat prima noastră noapte de dragoste. Păreai atât de nerăbdătoare, apoi în ultimul moment, te-ai speriat, dar atunci era prea târziu...

– Joshua, nu te învinovățesc, cum nici seara trecută nu te-am învinovățit, spuse ea timid.

– Dar niciodată nu voi uita cât de rănită păreai după aceea, stând încolăcită pe bancheta din spate a mașinii mele. M-ai speriat de moarte, erai atât de tăcută, nu voiai să vorbești cu mine...

– Joshua, era mai mult decât o simplă durere fizică, sublinie ea.

– Știu, și de aceea eram atât de disperat să mă căsătoresc cu tine. Eram înmărmurit de teama că aș fi putut să te pierd. Chiar și după căsătorie, timp de o săptămână nu te-am atins, îți amintești?

– Da.

– Mi-era frică să te ating, dar apoi, a trebuit s-o fac. Te comportai atât de ciudat, erai atât de închisă în tine. Mă temeam că vei încerca să fugi, să obții o anulare a căsătoriei noastre, așa că trebuia să fac ceva chiar dacă știam că nu erai pregătită. Nu puteam să-ți dau cale liberă să mă părăsești.

– Niciodată n-ai făcut-o, șopti ea, măcinată de amintiri dulci-amărui.

– Dar m-ai părăsit toamna trecută destul de ușor, sublinie el.

– Nu mi-a fost chiar așa de simplu, chiar deloc. De fapt, al dracului de greu. Aveam doar 19 ani...

– Atunci de ce n-ai plecat de tot? o întrebă el.

– Ți-am explicat asta de câteva ori...

– Mi-ai explicat, Kris?

Îl privi din nou, observând expresia feței lui chinuite. Totul părea să devină prea intens între ei; ea se simțea prea vulnerabilă stând acolo goală lângă el. Era gata să-i mărturisească totul, dar știa că nu e pregătită încă. Îi trebuia timp să se gândească ce însemna totul. După un moment, îi spuse blând:

– Te rog, Joshua, trebuie să mă ridic și să plec la birou acum.

– La birou? repetă el, încruntându-se.

– Da, s-a făcut târziu și trebuie să...

– Dar ce faci cu Teddy? se răsti el, uitându-se urât la ea.

– Teddy e bine acum, așa cum ai spus și tu aseară.

Tremurând, dar hotărâtă să-și susțină punctul de vedere, Kristen se dădu jos din pat și începu să-și strângă hainele de pe jos. Joshua o privi înfuriat, dar și uimit.

– Deci chiar ai de gând să-ți iei slujba în serios?

– Trebuie, replică ea șovăitor.

– După tot ce s-a întâmplat între noi?

Se întoarse spre el și-și mușcă buza.

– Joshua, ce s-a întâmplat între noi seara trecută și acum a fost frumos și nu regret nimic. Dar numai sexul nu ne rezolvă problemele.

El dădu la o parte cearșaful și se ridică în picioare.

– E un început, dragostea mea, spuse el în timp ce-și îmbrăca blugii.

Kristen se temu să comenteze, vederea goliciunii lui aurii era prea devastatoare pentru simțurile ei. Se întoarse să părăsească încăperea când el se repezi după ea, prinzând-o de braț.

– Te rog, nu te duce azi la birou, Kris. Rămâi cu mine aici!

Cu delicatețe, îi îndepărtă degetele de pe brațul ei și se dădu înapoi:

– Crezi că ne putem rezolva problemele în pat?

– Poate fi și ăsta un început.

Ea tăcea în timp ce se priveau intens. Joshua păși spre ea.

– Nu realizezi semnificația a ceea ce s-a întâmplat între noi aseară și azi dimineață?

Ea roși puternic, dar tot nu-i răspunse. El continuă pătimaș:

– A fost pentru prima dată când simțurile noastre au avut același ritm. La naiba, Kris, înainte de noaptea trecută, întotdeauna am simțit că te forțez. Dar aseară mi te-ai dăruit cu totul, așa cum ai făcut-o în noaptea când ai rămas însărcinată cu Teddy. Cred că dacă vrem să dăm un sens căsătoriei noastre, ar trebui să continuăm astfel, vreo două săptămâni.

Joshua înaintă spre ea, stăpân pe sine, și ea se retrase până se lipi de perete.

– Tu... ce?

– Trebuie să termin restaurarea unei case de pe Church Street în câteva zile. De ce să nu anunți și tu la birou că vei lipsi

o perioadă de timp? Apoi, am merge pe Insula Padre cu Teddy, am închiria o căsuță pentru tot restul lunii iulie. După ce ne-am ocupa de Teddy, am putea să facem dragoste și să încercăm să găsim o soluție pentru căsătoria noastră

– Nu... șopti ea pe nerăsuflate, îngrozită și stupefiată de propunerea lui.

– Ba da, insistă el, țintuindu-i corpul de perete, respirația lui fierbinte arzând-o. Ai avea ocazia să fii sinceră acum când fizic suntem atât de apropiați. Eu consider că e un moment prielnic de a-mi spune ce te deranjează cu adevărat.

– Nu! refuză ea din nou, simțind că se îneacă.

– Ba da.

În acel moment, el ar fi sărutat-o, dar ea reuși să se smulgă din strânsoarea lui. Țâșni într-o parte, ridicând o mână ca să-l avertizeze și tremurând din cauza confuziei și nehotărârii ei. Ceva înlăuntrul ei părea să fi cedat; se simțea sufocată și expusă intimităților mistuitoare pe care ei le împărtășiseră.

– Joshua, nu, e prea mult dintr-o dată! țipă ea pe un ton isteric. Nu mă simt în stare să hotărăsc viitorul nostru aici și acum. Nu regret seara trecută, dar trebuie să am timp să-mi limpezesc gândurile și pentru moment, asta înseamnă că trebuie să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Iar acum trebuie să plec la serviciu.

Ceva în privirea ei părea că-l țintuiește locului.

– Tu trebuie să lași lucrurile așa cum sunt, repetă el. Adică trebuie să te îndepărtezi iar de mine?

– Pentru moment, da! șopti ea, lăsând privirea în jos.

– Aș putea să te opresc, spuse el fără menajamente.

Kristen începu să tremure, totuși reuși să-l privească și să-i întâlnească ochii arzători.

– Da, poți, dar dacă vei face asta, jur că voi pleca din nou. Încerc să fiu corectă cu tine, Joshua, dar dacă forțezi lucrurile...

El dădu din cap resemnat.

– Bine, Kris. Nu fi atât de temătoare, draga mea. Poate mă aștept la prea mult dintr-o dată. Totuși, trebuie să renunți la slujbă, mai ales după tot ce ne-a spus medicul aseară.

Îl privi direct în ochi.

– Joshua, problema nu se rezumă la slujba mea, ci la tensiunea dintre noi.

Joshua îi aruncă o privire îndrăzneață.

– Cunosc un mod elegant de a rezolva această problemă.

– Știu. Ea întinse mâinile spre el rugător. Dar nu-ți dai seama? Nu e corect pentru nici unul dintre noi. Mai întâi de toate, trebuie să iau o decizie în privința noastră.

El suspină, trecându-și mâna prin părul blond, cârlionțat. Totuși era o licărire de speranță în privirea lui când șopti:

– Cel puțin e o decizie pentru tine, și nu o concluzie previzibilă.

Joshua se apropie mai mult de ea.

– Dar, draga mea, nu știu cum o să pot rezista să fiu sub același acoperiș cu tine.

Ea își mușcă buza, prea vulnerabilă la apropierea lui, la frumusețea trupului lui pe jumătate gol, conturat de razele soarelui.

Șovăielnic, Kristen îi spuse:

– Trebuie să găsești o soluție, Joshua, ori... eu și Teddy vom pleca. Îl voi întreține într-un fel sau altul. Dar nu putem continua să trăim într-o zonă de război ca și până acum. Nu putem să-l îmbolnăvim pe Teddy din nou.

– Ai dreptate, recunoscu Joshua cu durere. Trebuie să găsim o cale să ne purtăm civilizat unul cu celălalt. Și o vom găsi!

Ochii lui îi priviră cu dragoste chipul și ea era gata de a izbucni în lacrimi.

– Dar, iubito, deja mi-e dor te tine. Te rog, hotărăște-te curând și întoarce-te la mine.

Chinul se întinse între ei ca o mare a durerii, iar Kristen tânjea să se arunce în brațele soțului ei din nou. Totuși, știa că dacă ar face asta, ar însemna să-și încalce promisiunea față de el și trebuia să fie foarte sigură de data asta, de dragul amândurora.

– Voi încerca, îi spuse ea în cele din urmă. Numai că nu pot face nici o promisiune acum.

Joshua se încruntă la auzul vorbelor ei, iar Kristen știa că-l rănise. Dorise să fie sinceră și corectă, dar nu era ușor.

După un moment, se apropie și mai mult de ea.

– Mai e un lucru...

– Care?

– Ai putea rămâne însărcinată după noaptea trecută?

Kristen simți că roșește. Până acum reușise să se protejeze, cu excepția primei și ultimei dăți. Totuși, nu se întorsese în Galveston ca să facă dragoste cu el. Sfioasă, îi spuse:

– Se zice că o mamă care alăptează nu poate să rămână însărcinată. Însă doctorul meu mi-a spus că nu e imposibil.

Privirea lui sclipea a durere, a amărăciune.

– Poate părea egoist, dar aproape am sperat să fi rămas.

Kristen îl privi uluită, simțind ca și cum funii invizibile se strângeau în jurul ei, legând-o de el. Deodată, ea dori să-l lovească cu pumnii, să-i blesteme lipsa de scrupule. Apoi, își dădu seama că de fapt voia să-l lovească pentru că tânjea ca mâinile lui s-o înșface, să-i zdrobească trupul de al lui și s-o devoreze cu aceeași pasiune de azi-noapte. Pieptul i se ridica și se cobora în ritmul respirației, când îi spuse cu tristețe:

– Ai dreptate, Joshua. Niciodată nu ai vrut să-mi fie ușor să te părăsesc.

– Corect, spuse el în timp ce se întoarse să-și ridice de jos tricoul.

*

* *

Mai târziu, în timp ce-și conducea mașina spre birou, Joshua se frământa în tăcere. Noaptea cu Kristen fusese minunată, totuși dimineața când ea se îndepărtase, el se apropiase de ea cu duritate, iar remarca lui că spera să fi rămas, însărcinată fusese total deplasată. Niciodată n-ar vrea s-o forțeze în felul ăsta. Voia ca ea să rămână lângă el din propria ei dorință, deși el nu-i va spune asta. Acum își dădu seama că soția lui se ținea departe de el pentru că încerca s-o controleze și era prea insistent. Avea dreptate când îl acuza că o domină. Cum s-ar simți el dacă roata s-ar întoarce, în defavoarea lui, și cineva ar încerca să-i conducă viața în felul ăsta?

Cu siguranță că se temea să n-o piardă, dar asta nu justifica comportamentul lui despotic. Era chiar atât de mândru încât să

nu cedeze puțin și el? „Luminează-te, Brady!", se avertiză pe sine. Știind că dacă nu era atent, ar îndepărta-o pentru totdeauna.

*
* *

Când Kristen îl luă la plimbare pe Teddy după-amiază, mintea ei era încă frământată de probleme. Se simțea ușurată că Teddy părea că-și revenise acum. Ida îi mărturisise că fusese ca un îngeraș toată ziua. Se hrănise bine, atât la prânz, cât și când sosise Kristen, la ora cinci după-amiază.

Era neliniștită pentru când va da ochii cu Joshua, în mai puțin de o oră. Nu-l mai văzuse de dimineață. Ajunseseră la un armistițiu atunci, deși îl cunoștea pe Joshua prea bine. Spera doar ca el să nu se aștepte la mai mult decât putea ea să-i dea.

Kristen se opri pe loc și se uită în jur. Fără să-și dea seama, ea oprise căruciorul lui Teddy în fața casei familiei Richards de pe Seventeenth Street. Astăzi, privi la frumosul și vechiul edificiu, gândul fiindu-i străbătut de o dorință mai neobișnuită.

Briza caldă a golfului se intensifica, făcând să foșnească frunzele uriașului stejar de lângă ea. Amintindu-și cât de șocată fusese când dăduse cu ochii de James Richards pentru prima dată, evocă momentele când găsise fotografia lui, cu mulți ani în urmă. Atunci, se holbase la ea multe zile și nopți în șir, până într-o zi, când mama ei fiind plecată, răscolise apartamentul până dăduse de certificatul ei de naștere care-i trezise și mai multe întrebări. Îi luase o săptămână întreagă să-și găsească curajul să se ducă la mama ei, să-i arate ce găsise și s-o întrebe despre el.

– Vrei să știi despre el? o întrebă mama ei cu amărăciune. Bine, atunci îți voi spune!

După aceea, Kristen ar fi dorit să n-o fi întrebat niciodată.

Deodată, se trezi la realitate când Mercedesul negru, pe care-l văzuse și ieri, înaintă spre ea. Inima începu să-i bată sălbatic când îl văzu pe James Richards oprindu-și mașina pe stradă în loc să o bage în garaj. Coborî din mașină lăsând portiera deschisă.

– Bună, încă o dată! strigă el, îndreptându-se spre ea.

Kristen era stupefiată privindu-l cum se apropia. Corpul ei era la fel de încordat ca un arc şi abia respira, chiar dacă zâmbetul lui era mai mult decât prietenos. La un pas de ea, el se opri, aplecându-se să-şi ridice ziarul.

– Bună seara, murmură ea în cele din urmă, simţindu-se ridicolă că-l privise insistent.

– Se pare că ăsta e drumul tău, remarcă el.

– Poftim? îl întrebă surprinsă, inima bătându-i ca un ciocan.

– Se pare că îţi plimbi des fiul pe strada asta, explică el. Îi zâmbi lui Teddy care moţăia în cărucior. Ce copil frumos!

– Mulţumesc, spuse Kristen rece. Ă... Înghiţi în sec şi-şi îndreptă privirea spre maşina neagră care-i bloca trecerea.

– Scuză-mă, voi muta maşina de acolo, spuse el cu un zâmbet larg. Am vrut doar să-mi iau ziarul. Plimbare plăcută!

Merse repede la maşină şi Kristen respiră uşurată. Se grăbi să plece cu Teddy, ţinându-se cu putere de mânerele cărucior ului ca să nu mai tremure. „Era atât de ironic", cugetă ea. „Dar pare chiar drăguţ."

Drăguţ? se întrebă pe sine supărată. Un bărbat care nu simţea nici o responsabilitate faţă de propria lui soţie şi faţă de copil?

Când Kristen ajunse acasă, intră prin spate, ca de obicei, ca să evite să ridice căruciorul pe treptele din faţa casei. Lângă uşa din spate, îl găsi pe Joshua lucrând la o rampă care acum acoperea jumătate din trepte.

– Bună! îi spuse el senin când dădu cu ochii de ea, lăsând jos toate sculele şi apropiindu-se de ea cu nerăbdare.

Privindu-l cum se apropie, cu o licărire pasionată în ochi şi cu corpul transpirat făcându-l atât de ademenitor, Kristen se retrase instantaneu. În urma întâlnirii ei cu acel bărbat, încă se mai simţea vulnerabilă.

– Bună, reuşi să-i răspundă.

Joshua se încruntă şi se opri pe loc. Pentru un moment, Kristen se aşteptă la un comentariu usturător din partea lui, dar Joshua preferă să se dea un pas înapoi arătându-i scândura pe care tocmai o fixa.

– Am făcut o rampă ca să nu te mai chinuieşti cu căruciorul lui Teddy.

– Mulțumesc Joshua, îi răspunse zâmbind. Dar nu era necesar. Treptele sunt joase și pe deasupra...

– Nu vei mai rămâne mult?

Kristen îi aruncă o privire caldă, rugătoare, iar expresia feței lui îi sugeră părere de rău și resemnare.

– Imi pare rău, Kris.

Își întoarse privirea de la ea și mai dădu câteva lovituri rampei ca să-i încerce rezistența.

– Încearc-o, Kris!

Kristen își privi fiul. Din fericire, zgomotul făcut de ciocan nu-l trezise. Apoi, împinse căruciorul pe rampă spre ușă și exclamă:

– Merge perfect!

Ea se îndreptă cu căruciorul spre veranda acoperită, luptându-se din răsputeri să nu-și îndrepte privirile spre șezlongul din colț.

Repede, bägă căruciorul în bucătărie.

– Cred că avem grătar în seara asta, spuse Joshua în spatele ei. Kristen se întoarse și-l privi pe soțul ei intrând în bucătărie.

– Deja am pus cartofii la fiert, iar fripturile sunt pregătite, adăugă el.

-E drăguț din partea ta, îi spuse Kristen. Îl voi pune în pătuț pe Teddy și apoi voi face o salată.

– Bine, încuviință Joshua, trăgând un sac de cărbuni din dulapul de sub chiuvetă, și apoi răscolind după aprinzător.

Când Kristen se întoarse în bucătărie, Joshua nu era acolo. Se duse pe verandă, uitându-se prin geam la soțul ei cum pregătea grătarul. Trase aer în piept, văzându-l cum se apleca să ia cărbunii, blugii lui strângându-i fesele. Se strădui să se retragă de pe verandă și începu să taie legumele pentru salată.

Tocmai termina să taie o roșie când Joshua intră grăbit. Fugi la chiuvetă, deschise robinetul și se strâmbă când apa îi curse pe mână.

Kristen se năpusti îngrijorată spre el.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse el țâfnos. Doar mi-am pârlit părul de pe mână când am aprins focul la grătar.

– Joshua! strigă ea. Întotdeauna ai fost atent cu astfel de lucruri. Lasă-mă să văd. Îi examină mâna, îngrijorată.

– Oh, dragul meu, s-a înroşit. Aduc nişte gheaţă.

Kristen alergă la frigider, luă gheaţa şi o puse într-un şervet curat, apoi i-o puse pe mână. Stătură amândoi lângă chiuvetă, iar după un minut îi îndepărtă gheaţa ca să-i examineze pielea.

– Nu mai este inflamat acum, dar poate trebuie să consulţi un doctor. Sigur te doare.

Pe neaşteptate, Joshua îi luă pachetul de gheaţă din mână, îl puse pe bufet şi o întoarse spre el.

– Nu doare mai mult decât faptul că m-ai evitat cu câteva minute în urmă, Kristen, o dojeni cu blândeţe.

– Oh! Kristen simţi cum culoarea îi părăsi obrajii. Cu o voce joasă, ea îi explică:

– Dar credeam că în dimineaţa asta am hotărât..:

– Am hotărât ca eu să nu te forţez cu nimic, Kristen şi n-o să te forţez. De aceea, mă doare că tu ai aşa de puţină încredere în mine, nici măcar nu m-ai sărutat la venire.

– Oh! repetă ea plictisită, muşcându-şi buza. Atunci ce vrei să fac? Un zâmbet abia schiţat îi apăru pe faţă şi el îi arătă mâna rănită.

– Ai putea s-o săruţi. Ca să se vindece.

– Oh... atunci... Ea se aplecă să sărute mâna rănită, dar el îi apucă bărbia cu degetul mare şi cu cel arătător şi îi ridică faţa.

Lumina îi contura profilul când îşi coborî buzele cu tandreţe pe ale ei. Mirosea a fum şi a transpiraţie, amestec al unui posibil afrodisiac, mai ales combinat şi cu goliciunea pieptului lui lipit de bluza ei subţire de vară. Gura ei se deschise automat, să-l primească. El gemu, şi braţele lui îi înconjurară mijlocul.

Pe neaşteptate, o ridică pe bufet, ceea ce îi făcu fusta să se ridice până deasupra şoldurilor ei. Se apropie şi mai mult de ea, sărutând-o şi mai profund în timp ce o mână îi alunecă în sus pe picior, mângâindu-i coapsa. Între timp, cealaltă mână ajunse în spatele ei, frământându-i fesele neînduplecat, lipind-o de el, până când se atinseră. Chiar şi prin îmbrăcăminte, Kristen nu mai simţise niciodată un extaz atât de puternic, iar când Joshua îşi lăsă capul pe pieptul ei şi respiră încet lângă inima ei, simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

Își trecu mâinile prin părul blond și îi apropie capul de pieptul ei.

– Pot să-ți aud inima bătând, șopti el.

Totuși, el se retrase, zâmbindu-i senzual, tandru.

– Mă duc să pun fripturile.

O dădu jos de pe bufet, făcându-i corpul să alunece în jos pe lângă al lui. Apoi o lăsă acolo, în teribila ei frustrare.

La cină, mai târziu, Joshua o surprinse pe Kristen cu întrebarea:

– Ce-ai făcut astăzi la serviciu, iubito?

Își ridică privirea spre el, lăsându-și furculița în farfurie. În cele din urmă reuși să-i spună:

– Ca de obicei – am răspuns la telefon, am bătut la mașină, lucruri de genul ăsta.

Joshua se încruntă în timp ce-și tăia friptura.

– Dar doamna Snyder ți-a promis că vei scrie articole.

– Da. De fapt, ieri mi-a spus că ar vrea să vin cu idei noi.

Kristen ezită un moment, apoi continuă cu mândrie:

– A mai spus că dacă vreau să fiu un bun ziarist, ar trebui să urmez niște cursuri.

În timp ce Kristen aștepta răspunsul dur al lui Joshua, el continuă să fie ciudat de tăcut, bând din bere. După o lungă pauză, el înghiți și-i spuse:

– Atunci de ce nu suni la Universitatea Houston din Clear Lake mâine, ca să-ți trimită un catalog și un orar? Trimestrul din toamnă ar trebui să înceapă cam peste șase săptămâni.

Kristen era stupefiată.

– Joshua, vorbești serios?

Joshua se uită încruntat la ea și apoi când vorbi, o notă defensivă i se simțea în voce:

– Păi, dacă ești hotărâtă să-ți faci o carieră în domeniul ăsta, nu crezi că e timpul să începi să-ți strângi informațiile necesare?

– Asta e cumva o schimbare datorată discuției de dimineață? îl întrebă ea.

El oftă și-și trecu o mână prin păr.

– Kris, recunoscu el timid, nu trebuie să pui la suflet tot ce am spus de dimineață. Tu ești hotărâtă să-ți urmezi cariera și

poate tocmai m-am hotărât să încetez să te conving să demisionezi.

Kristen clipi surprinsă din ochi, mirată de ceea ce auzea şi continuă să-şi privească soţul cu insistenţă. Apoi Joshua întrerupse acest moment încordat, când îşi puse şervetul pe masă şi se ridică.

– Mi se pare că Teddy este prea tăcut de prea mult timp. Cred că o să mă duc să văd ce face.

Totuşi, înainte de a ieşi din cameră, Joshua se opri la scaunul lui Kristen, îşi întinse mâna şi-i mângâie chipul cu degetele.

– Cred că îţi vei da seama, Kris, că, cu cât renunţi să te lupţi cu mine, cu atât voi renunţa şi eu să mă lupt cu tine.

De îndată ce Joshua părăsi camera, Kristen se ciupi, să fie sigură că nu visează.

Joshua îi sugerase să se intereseze de cursuri. Pur şi simplu era prea bine ca să fie adevărat, doar dacă nu... dacă nu era un alt plan de-al lui s-o ţină aproape de el. El ar fi în stare să se ofere s-o ajute să caute un colegiu bun, s-o facă să creadă că-i acceptă cariera, s-o convingă să stea cu el... s-o lase să-şi sape singură groapa şi în cele din urmă să cadă singură în ea! De aceea părea el atât de vinovat?

Totuşi, cu siguranţă, Joshua n-ar putea fi atât de prefăcut, gândi ea, simţindu-se puţin vinovată. Cu siguranţă el n-ar putea fi atât de crud încât să-i propună să urmeze cursurile unui colegiu, doar ca mai târziu să rămână sub influenţa lui! Asta chiar că ar fi lipsă de scrupule din partea lui.

Dar în dragoste şi în război orice mijloace sunt permise şi tocmai în dimineaţa asta el îi spusese că spera ca ea să fi rămas însărcinată din nou, îngreunându-i astfel situaţia şi făcând-o să nu-l poată părăsi.

Apoi, cu câteva minute în urmă, el îi spusese că nu vorbise serios. Deci, ce trebuia să creadă?

Un singur lucru era sigur. Joshua era hotărât s-o apropie de el şi acţiunea era în desfăşurare.

CAPITOLUL XI

Următoarea duminică, Theodore Joshua Brady a fost botezat la Trinity Episcopal Church. Părinții lui Joshua veniseră la Galveston cu mașina din West Brazoria, să participe la serviciul religios, și păși rră mândri alături de Kristen, Joshua și Teddy când preotul invită tânăra familie în altar.

Teddy se purtă bine în timpul ritualului, și după prânzul luat la elegantul restaurant Guido, se întoarseră cu toții acasă la Joshua.

Kristen îl alăptă pe Teddy, apoi îl aduse în camera de zi să stea cu bunicii lui.

Câteva minute mai târziu, Jim Brady se întoarse către fiul lui și îi spuse:

– De ce nu plecați și voi singuri pentru câtva timp? Mama și eu vrem să stăm cu nepotelul nostru.

La auzul cuvintelor tatălui său, Joshua îi aruncă lui Kristen o privire indignată și spuse:

– Ce zici de asta, Kris? Poti să spui cât de mult *suntem* apreciați pe aici.

– Sigur că pot, încuviință Kristen zâmbind. Dar, când o privi pe Ellen Brady în cealaltă parte a camerei, mângâindu-și nepotul cu tandrețe, știa că ea și Joshua vor pleca.

– Vrei să mergem la plajă, Kris? o întrebă Joshua.

Kristen ezită pe moment, Apoi prinse privirea în așteptare a lui Joshua și își dădu seama că nu-l poate refuza în fața părinților lui. Pe deasupra, o baie în ocean era destul de ispititoare pe o astfel de zi fierbinte.

– Sigur, e tentant, răspunse până la urmă.

Se grăbiră să-și ia costumele de baie, prosoape, Coca-Cola și plecară cu mașina lui Joshua. Opriră în drum să închirieze o

umbrelă de plajă, apoi se îndreptară spre parcarea din partea de vest a insulei, unde plaja nu era aglomerată de turişti.

Se schimbară în costume de baie, apoi coborâră pe plajă împreună, găsind un loc izolat pe nisipul alb, strălucitor şi fin. Era o zi superbă de vară, călduroasă, şi un număr mare de tineri făceau surf pe valurile golfului argintiu. Zgomotul radiourilor şi râsetele copiilor tulburau liniştea celor de pe plajă.

În timp ce Joshua şi Kristen îşi aranjau lucrurile, ea nu putea să-şi dezlipească ochii de pe corpul lui minunat, bronzat, iar costumul lui de baie de culoare albastră ca cerul doar îi accentua farmecul. După ce se instalară, Joshua se întoarse spre Kristen, privind-o pătrunzător, şi-i spuse:

– E-n regulă, Kris... jos cu rochia de plajă. Inima lui Kristen bătea cu putere, în timp ce-şi dădea jos rochia. Sângele fierbinte îi invadă obrajii, în timp ce ochii strălucitori ai lui Joshua îi devorau corpul în bikinii ei albaştri. Roşeaţa ei se accentuă la auzul fluieratului admirativ. Sperând să-şi ascundă stânjeneala şi grăbindu-se să ajungă în apă, ea se pregăti să se arunce pe surf.

Dar Joshua se dovedi a fi mai rapid ca ea şi-i prinse braţul în timp ce ea alerga.

-O, nu, doamnă! Pielea ta e albă ca frişca şi în nici un caz nu te voi lăsa să pleci de sub umbrelă până nu te ung cu crema protectoare.

Respiraţia lui Kristen se intensifică în timp ce-şi imagină mâinile lui Joshua – calde, alunecoase – aventurându-se pe tot corpul ei.

– Te rog, Joshua, după ce voi face baie, va trebui din nou să mă ung.

– Corect, spuse el privind-o lacom.

– Răule!

Încercă din nou să se elibereze, dar strânsoarea lui era de fier.

– Vorbesc serios, Kris, murmură el, încă ţinându-i braţul şi întinzând şi cealaltă mână, după crema protectoare.

– Crema îşi face efectul chiar şi când te afli în apă, iar mama mă va omorî dacă te duc acasă roşie ca un rac.

Kristen se uită bănuitor la el.

– Cel puțin există *cineva* care să te intimideze, Joshua Brady.

Într-un fel, Kristen reuși să îndure mâinile lui Joshua în timp ce-i masau corpul și picioarele cu dremă.

Terminând, el se uită încruntat la verigheta ei de pe mâna stângă.

– Nu știu ce să fac cu inelul ăsta, murmură ea. Crema e atât de alunecoasă și mi-e teamă ca inelul să nu-mi alunece de pe deget în valurile oceanului. Aș muri dacă...

Deodată se opri, mușcându-și buza în timp ce-l privea pe Joshua, și-și dădu seama că vorbise fără să se gândească.

– Niciodată n-ai să poți să-ți dai inelul ăsta jos de pe deget, nu-i așa, Kris?

– Am un copil la care trebuie să mă gândesc, spuse ea încercând să se apere.

– Și un soț, adăugă el mândru.

Kristen simți cum fața i se înroșise ca un măr.

– Încă nu știu ce să fac cu inelul ăsta, continuă ea. Vreau să spun, cu apa.

– Nu se va întâmpla nimic. Nici cu al meu, nici cu al tău.

– Ești sigur?

– Da. Când ți-am cumpărat inelul, m-am asigurat că îți este pe măsură, ca și...

Stânjenită, Kristen îl împinse într-o parte și fugi în apă.

Alergă după ea până ce îi prinse surf-ul. Kristen găsi, spre mirarea ei, că nu-i mai era teamă de Joshua astăzi, așa cum se întâmplase înainte. De fapt, îi plăcea apropierea lui insistentă. Când un val mare se rostogoli peste ei, împingând-o spre el, Joshua o prinse și-i trase corpul alunecos lângă el, și o sărută. Corpul lui mare părea minunat lângă al ei și ea nu-i putu rezista tentației de a-i întoarce sărutul. Apoi, un alt val imens îi lovi, făcându-i să râdă și băgându-i la fund.

În tot acest timp, inelul ei nu se mișcase de pe deget.

După zbenguiala din apă, se relaxară sub umbrelă și în ciuda protestelor ei, Joshua insistă s-o dea iar cu cremă.

– Ce figură a fost Teddy astăzi, spuse el cu mândrie în timp ce-i ungea umerii.

Ascunzându-și fiorul pe care-l simțea, ea spuse:

– Da, a fost un îngeraş. Am fost aşa de mândră şi atât de fericită că l-am botezat.

– Ce crezi că va fi când va creşte mare? Un vestit rugbist? Preşedintele Statelor Unite?

– Sună bine, încuviinţă Kristen.

Joshua lăsă sticluţa cu cremă de o parte şi se retrase. După un moment, Kristen remarcă:

– Cred că ziua de azi înseamnă foarte mult pentru părinţii tăi. Sunt nişte oameni deosebiţi.

– Sunt cei mai buni părinţi din lume, încuviinţă Joshua gânditor. Întotdeauna au făcut tot ce au putut ca să mă ajute să-mi urmez drumul ales în viaţă. Îmi amintesc când eram adolescent şi începusem să-mi caut de lucru pe şantierele de construcţii. Te-ai putea gândi că ei ar fi încercat să mă oprească, mai ales că eram unicul lor copil. Dimpotrivă, m-au încurajat în interesul meu pentru clădirile vechi şi, pentru tâmplărie. Chiar şi când am fost în ultimul an de liceu şi i-am spus tatălui meu că mă hotărâsem pentru A&M, să studiez ingineria structurală, bătrânul nici măcar n-a clipit. Ştiam că era o pilulă amară pe care a trebuit s-o înghită.

La privirea întrebătoare a lui Kristen, Joshua îi explică:

– Tata a absolvit Universitatea din Texas, secţia A&M arhitectură, ca şef de promoţie.

– Înţeleg ce vrei să spui, zise ea.

– Cred că părinţii mei m-au obişnuit să-mi urmez propriul meu drum. Mulţi părinţi care au un singur copil încearcă să-l îndrume spre cariera pe care au urmat-o ei.

Kristen îşi întoarse ochii de la el şi privi plaja.

– Şi eu am fost singură la părinţi, spuse ea, dar nici pe departe nu am fost răsfăţată ca tine.

Spre surprinderea ei, el râse.

– Atunci poate e timpul să te răsfăţ eu.

Înainte de a putea protesta, o apucă şi o trase deasupra corpului lui.

Kristen îşi ţinu respiraţia, stupefiată, înţepenită deasupra corpului lui puternic, musculos, despărţită de el doar prin costumele de baie subţiri.

Toată pielea i se făcuse ca de găină şi încercă să scape.

– Joshua, te rog, nu...

– Cum pot să te alint, Kristen? o întrebă el, ținând-o strâns.

Înainte ca ea să poată gândi un răspuns pe măsură, el privi admirativ spre golf. Ce zici de o croazieră? Doar privește acest mare și minunat ocean, Kris.

Kristen îl certă cu vocea tremurândă:

– Joshua, nu pot vedea acel mare și frumos ocean – vreau să spun, dacă mi-ai da drumul...

– Chiar vrei să te las să pleci, Kris?

Îl privi în ochi și găsi că nu-i putea răspunde, nici măcar să respire.

Ochii lui albaștri o seduceau, captivând-o cu totul. Și erau mai frumoși decât orice ocean de pe pământ!

– Vrei să mergem într-o croazieră, Kris? îi șopti el ispititor mângâindu-i părul negru.

– Ce zici de vreun an sau doi, acum când Teddy poate rămâne cu părinții mei? Doar eu și tu, departe pe acest mare și minunat ocean. Poate până atunci ne gândim și la o fetiță care să i se alăture lui Teddy. Atunci vorbi și ea:

– Așteaptă puțin.

– Vrei ca Teddy să crească singur și alintat ca și mine? o necăji Joshua.

Și înainte ca ea să poată răspunde, Joshua îi apăsă gura, făcând-o să suspine. Inhibițiile ei pieiră în timp ce pasiunea exploda între ei. Ea simți că e înfometată după soțul ei, și putea doar să geamă și să se agațe de el în timp ce gura lui o apăsa pe a ei. Sfârcurile i se întăriră, lipite de pieptul lui cald, iar excitarea lui puternică îi presa seducător pântecul, în timp ce mâinile lui îi necăjeau fesele acoperite prea sumar pentru a-l împiedica.

Joshua o rostogoli sub el, sărutările lui fiind acum hămesite și pătimașe, limba lui afundându-se în gura ei. Apoi, deodată auzi un sunet sălbatic, și Joshua se încordă și se dădu la o parte brusc. În timp ce erau amândoi confuzi, Joshua luă o minge de plajă de lângă el și o aruncă celor doi copii care râdeau și alergau acum spre umbrela lor.

– Scuzați domnule! strigă unul din copii, prinzând mingea. Apoi cei doi se îndepărtară chicotind.

– Pun pariu că le părea rău, îi spuse Joshua puțin întristat în timp ce-i privea pe cei doi copii îndepărtându-se. Cred că monștrii ăștia mici m-au lovit intenționat cu mingea.

În timp ce Kristen chicotea, el adăugă:

– Râzi, Kris. Doar nu fundul tău a primit lovitura. Hm, te-am rănit când am sărit? Primul ei gând a fost să-i răspundă că el exagerase, dar se grăbi să-și înghită răspunsul.

– Nu, îi spuse cu un zâmbet forțat, tremurat.

– Atunci vino aici. N-am terminat, murmură el, trăgând-o de mână și apropiind-o de sine.

Totuși, Kristen se-ncordă, degetele ei tremurând în mâna lui Joshua; nu voia să facă dragoste cu el din nou până nu era sigură că i se va dărui cu toată ființa ei.

Ceva mai puțin ar fi incorect și nesincer pentru amândoi.

– Te rog, Joshua, îl imploră ea. Nu aici. Nu acum.

O privi un timp îndelungat, observând și teama și dorința din ochii ei.

În cele din urmă, îi lăsă mâna jos, întinzându-se să-i mângâie fața cu degetele.

– Iubito, n-am vrut să te sperii. Știi că depinde numai de tine când o să facem dragoste din nou.

Ea înghiți în sec, inima ei tunând în timp ce îi întâlni privirea...

– Știu asta, șopti ea, apoi adăugă pe nerăsuflate: Și mai știu, adică nu am uitat, că eu am fost aceea care am venit aseară la tine.

Mai târziu, se-ntoarseră la mașina lui Joshua, mână în mână. Kristen rămase stupefiată de nevoia de el care pâlpâia în trupul ei.

– Când vom face dragoste din nou...

Deci, acum amândoi știau că or să mai facă dragoste.

*
* *

În timpul următoarelor zile, Kristen găsi că începuse să-l înțeleagă pe Joshua mai bine și să aibă mai multă încredere în el, în special după ziua petrecută împreună pe plajă când îi povestise despre educația lui. Știa că înțelegerea nu rezolva

toate problemele, dar după cum și Joshua recunoscuse, era obișnuit să-și urmeze propriul lui drum.

Totuși, Kristen observase că Joshua dorea să se schimbe. Nu o forța sexual, în schimb îi dădea timpul și spațiul de care ea avea nevoie pentru a se hotărî asupra relației lor. De asemenea, el încetă de a o mai lămuri în legătură cu slujba ei. Poate începuse să-și reanalizeze poziția față de ea. Ea se rugă să fie adevărat.

Chiar dacă Joshua începuse s-o apropie de el, Kristen se simțea tot mai atrasă, pe zi ce trecea, de bărbatul care locuia pe Seventeenth Street.

Evenimentele se derulau ca de obicei. În fiecare zi la 17:15, Kristen îl scotea pe Teddy la plimbare pe lângă casa familiei Richards, iar Joshua sosea acasă de la lucru mereu la aceeași oră. El și Kristen obișnuiau să vorbească despre vreme, despre cât de bine se dezvolta Teddy, despre Galveston care avea nevoie de unele îmbunătățiri. Kristen se simțea atrasă de acest bărbat, chiar dacă era dornică de a-l pedepsi. Nu putea rezista imboldului de a se plimba pe lângă casa lui. Era conștientă că atâta timp cât nu-i dezvăluia adevărata ei identitate, era în siguranță. Putea să se hotărască în privința lui fără ca el să-și dea seama. Apoi, dacă decidea așa, îi putea întoarce spatele pentru totdeauna, iar el nu va ști mai mult ca la început.

Știind aceste lucruri, Kristen se simțea mai puternică, mai stăpână pe sine, mai satisfăcută. Atâta timp cât toate acestea rămâneau secretul ei, nu exista nici un risc emoțional. Or, dacă nu se păcălea singură, ce s-ar întâmpla dacă n-ar putea să-i întoarcă spatele lui James Richards? În ciuda lucrurilor neplăcute pe care le spusese despre el – că e un om fără conștiință, care a complotat cu propria lui amantă și a întors spatele soției și copilului său – Kristen găsi că-i plăcea. Și ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i placă.

*
* *

Într-o după-amiază de sâmbătă, când Kristen își făcea obișnuita plimbare cu Teddy pe lângă casa lui Richards, îl văzu pe James în curte, cu o pălărie de paie, tricou și șort, tăind

gardul viu cu hărnicie. Kristen era surprinsă, deoarece grădinarul are grijă de regulă de curtea din jurul unei vile.

– Bună, îi spuse James gesticulând cu aparatul de tuns iarba. Ai venit la timp pentru a bea o limonadă rece.

După-amiaza era foarte călduroasă şi deşi Kristen protestă la început, ulterior nu putu rezista invitaţiei să stea pe veranda răcoroasă a lui James şi să bea o limonadă făcută în casă. Kristen şi gazda ei stăteau în balansoare, în timp ce Teddy se juca în căruciorul lui.

– Ştiu că aproape în fiecare zi stăm la palavre, spuse James după un moment, şi ştiu că eşti măritată şi că stai prin apropiere. Dar nu-ţi ştiu numele.

Kristen ezită pe moment, apoi spuse, precaută:

– Sunt Kristen Brady.

Când James zâmbi politicos, ea adăugă:

– Iar dumneavoastră sunteţi James Richards, nu-i aşa?

– Ştii cine sunt? o întrebă surprins.

Ea încuviinţă.

– V-am auzit numele rostit la ziarul unde lucrez, şi v-am văzut fotografia în câteva articole.

– Înţeleg. Lucrezi la *Galveston Gazette?*

– Da.

– Cum îţi place?

– De fapt, acum e cam monoton – munca mea constă în a primi anunţuri publicitare, prin telefon, dar în cele din urmă... Kristen se opri şi-şi muşcă buza.

– Haide, continuă, o îndemnă James.

– Sper să devin reporter, spuse ea. Apoi îi povesti puţin despre interesul ei pentru scris, despre planurile ei de a urma cursurile unui colegiu de specialitate.

– Cred că e minunat că plănuieşti să devii reporter, îi spuse James lui Kristen. Asta cere curaj, mai ales că eşti şi mămică acum.

Ochii lui căprui se micşorară vizibil când adăugă:

– Şi sunt sigur că vei fi mult mai corectă în comparaţie cu mulţi ziarişti. Kristen îl privi cu atenţie, observându-i urma de amărăciune care se strecurase în vocea lui. Nu ştiu cum să

răspundă afirmației lui ambigue, dar, spre norocul ei, James continuă să vorbească, frământându-și mâinile:

– Știi, banca deține un fond pentru burse școlare, iar eu aș putea să te propun...

– Oh, nu! interveni Kristen repede, stânjenindu-l pe James. N-aș putea visa la așa ceva. Vreau să spun, sper că nu crezi că eu am făcut aluzie la...

– Sigur că nu, îi răspunse el cu blândețe. Dar știi, Kristen, acel fond a fost înființat pentru a ajuta tinerii studenți. Și mie mi se pare că tu îndeplinești toate condițiile.

– Vă rog, nu vreau să mai insistați. Nu vreau să mai am alte probleme pe lângă cele existente, îl imploră ea pe nerăsuflate.

James îi făcu cu ochiul.

– Nu promit nimic.

Deodată, Teddy începu să plângă și-și aruncă jucăria pe jos. James chicoti la reacția supărată a micuțului Teddy.

– Văd că ai un aliat puternic aici, glumi el, aplecându-se să ridice jucăria și s-o pună pe masă. Kristen își puse limonada pe o măsuță de sticlă și se apropie de Teddy să-i desprindă curelele și să-l ia în brațe. Dar James o prinse de mână și-i spuse hotărât:

– Nu. Nu ți-ai terminat încă limonada. Lasă-mă pe mine.

Kristen ezită un moment, apoi încuviință.

– De ce nu, desigur. Mulțumesc. Își termină băutura răcoritoare și privi cum James se juca cu Teddy. Bancherul îl ținea pe Teddy pe umăr și râdea în timp ce bebelușul gângurea și chicotea încântat. Kristen găsi scena destul de mișcătoare și simți că o emoționa. Ce-ar crede acest bărbat dacă ar ști cu adevărat pe cine ține în brațe? se întrebă ea.

După un moment, menajera lui James, o femeie spaniolă, durdulie, veni pe verandă. Zâmbindu-i lui Kristen și privindu-l înduioșată pe Teddy, femeia i se adresă lui James:

– Mai doriți limonadă, domnule?

James, ținându-l fericit pe Teddy în brațe, ridică jucărioara de pe masă.

– Cred că ne e de ajuns, Elena, dar aș aprecia foarte mult dacă i-ai spăla acestui mic domn jucărioara preferată. A căzut pe verandă.

– Sigur că da, domnule.

Când menajera reapăru cu jucăria spălată, Kristen îi mulţumi, apoi îi spuse lui James că ea şi Teddy trebuie să plece.

– Vă mulţumesc foarte mult pentru limonadă, dar cred că e timpul să-mi duc acasă copilul. E gata să aţipească.

– E încântător, o asigură James punându-i-l în braţe. Privind-o pe Kristen cum îşi aşează fiul în cărucior, el adăugă: Mulţumesc că ai făcut fericit un om bătrân, alăturându-i-te la o limonadă.

– Bătrân? Nu păreţi bătrân! răspunse ea cu un zâmbet larg.

– Merg pe 55.

– Nimeni nu v-ar da vârsta asta.

– Mulţumesc pentru compliment, spuse el cu un zâmbet larg. Lasă-mă să te ajut.

Coborâră căruciorul împreună pe trepte. Când au ajuns jos, James îl privi atent pe Teddy, care acum era foarte ocupat să-şi sugă degetul.

– Ştii, mă apropii de o perioadă în viaţă când omul devine mai gânditor. Şi cu o voce joasă, visătoare, adăugă: Niciodată n-am avut copii sau nepoţi.

Capul lui Kristen se ridică brusc.

– Niciodată? întrebă ea, încruntându-se.

– Niciodată.

Ajunsă acasă cu Teddy deja adormit, Kristen se simţea într-o stare agitată, pesimistă în timp ce prepara nişte hamburgeri pentru ea şi Joshua. O privire fugară pe calendar îi accentua şi mai mult durerea şi tristeţea, gândindu-se la mama ei.

Şi-o aminti, cu câţiva ani în urmă, pe mama ei stând în bucătărie cu o mulţime de note de plată în jurul ei şi cu mâna subţire ştergându-se la ochi. Atunci, Kristen se apropiase în grabă de ea şi îi spusese:

– Mamă, mi-am găsit o slujbă. O să te ajut să plăteşti toate datoriile.

– Nu, Kristen, îi spusese mama ei, mândria bine cunoscută crispându-i trăsăturile. Este responsabilitatea mea. Abia ai absolvit liceul.

Apoi, când ziua absolvirii venise în cele din urmă, mama lui Kristen o ajutase să se îmbrace pentru serbare. Stătură amân-

două în fața oglinzii. Privind reflecția fiicei sale, Stella Morgan o întrebase pe o voce ciudată, înăbușită:

– Ți-a fost atât de greu să trăiești cu mine, Kristen?

– Oh, nu, mamă, spuse Kristen.

Pe neașteptate, Stella Morgan se îndepărtă. Când Kristen o urmă spre ușă, mama se întorsese și își îmbrățișase fiica.

– Sunt mândră de tine, Kris, îi spusese.

Momentele acelea nu le va uita toată viața.

*
* *

Kristen a fost tăcută în timpul cinei, încă pierdută în amintirile ei, chiar dacă Joshua era foarte bine dispus pentru că tocmai terminase realizarea unui proiect. Încercă de câteva ori s-o atragă pe Kristen într-o conversație, dar răspunsurile ei erau aproape monosilabice, ca de fiecare dată.

După masă, Joshua o ajută la bucătărie. Kristen nu vorbi, dar trântea farfuriile, paharele, iar când reuși să spargă o ceașcă, Joshua o luă de umeri cu putere.

– Ce e cu tine, Kris, în seara asta?

Kristen își mușcă buza, încercând să se abțină să nu izbucnească în plâns.

– M-am uitat pe calendar mai devreme. Astăzi este...

– Ce e?

Ea privi expresia îngrijorată a soțului ei.

– Se fac patru luni de când am pierdut-o pe mama, reuși ea să spună cu o voce tremurândă.

– Oh, iubito, îmi pare atât de rău. N-am știut...

Joshua vru s-o îmbrățișeze, dar ea îl evită, întorcându-se la vase.

– Cum puteai să știi? îl întrebă cu o voce spartă.

– Niciodată nu mi-ai spus. Cred că e foarte greu pentru tine, dureros...

– Așa e, interveni ea înțepată, ștergând un vas.

– Îi simți lipsa?

– Da, recunoscu ea după un minut, deși mama și cu mine n-am fost niciodată apropiate. Lucra nopțile destul de departe de casă, din câte-mi amintesc, iar ziua eu eram de obicei la

şcoală. Dar era mama mea. Iar regulile ei au lăsat urme în viaţa mea, terminã ea cu o urmă de amărăciune.

– Cum aşa? o întrebă Joshua

Ea ridică din umeri în timp ce-i dădea o farfurie lui Joshua să o clătească.

– Niciodată n-am putut părăsi apartamentul fără permisiunea ei, chiar dacă eram foarte cuminte şi ea lipsea foarte mult de acasă.

– Erai un fel de copil cu cheia de gât.

– Cam aşa ceva. Întotdeauna eram aproape singură, şi-mi petreceam timpul citind, scriind şi uitându-mă la televizor. Câteodată mama mă mai lăsa să-mi invit acasă o prietenă de la şcoală. Dar asta se întâmpla foarte rar. Iar să ies la o întâlnire...

Vocea lui Kristen deveni din ce în ce mai înceată şi apoi se opri.

– Şi, Kristen? o îndemnă Joshua, acum părând intrigat.

Kristen îi zâmbi şovăitor.

– Mama nu m-ar fi lăsat să mă întâlnesc cu cineva, până la vârsta de şaispreceze ani, iàr apoi s-a întâmplat doar la reuniunile şcolare. Dar cel mai umilitor dintre toate era că obişnuia să-mi aleagă şi să-mi sorteze ea prietenii.

– Glumeşti!

– Deloc. Dacă un băiat îmi cerea să ies cu el, trebuia în primul rând să vină la mama, în ziua ei liberă, ca pentru un interviu. Şi să-ţi mai spun că nu mulţi au trecut proba asta. O tunsoare simplă şi o îmbrăcăminte modernă însemnau descalificare pe loc. Apoi, chiar şi atunci când mă lăsa în sfârşit să ies, trebuia să mă întorc acasă până la miezul nopţii. Întotdeauna suna acasă ca să mă verifice dacă ajunsesem şi mi-a spus de foarte multe ori că dacă vreodată mă prinde cu un băiat în apartament – chiar dacă făceam sau nu ceva – mă arunca în stradă.

– Dumnezeule mare! dar asta e o adevărată paranoia, îi spuse Joshua când ea termină de povestit. Nu-i de mirare că n-ai putut să aştepţi să pleci de acasă anul trecut!

Încruntându-se gânditor, el adăugă:

– Oare mama ta m-ar fi acceptat? Vreau să spun, cum ar fi reacţionat când ar fi aflat de căsătoria noastră?

Kristen dădu din cap cu tristețe.

– Când m-am întors acasă anul trecut, m-a surprins că m-a invitat în casă. Era furioasă că mă măritasem cu tine. Mi-a spus că erai prea bătrân pentru mine.

– Prea bătrân, repetă Joshua întristat. Vezi, aici nu sunt de acord cu ea. Unul din lucrurile care m-au atras la tine cel mai mult a fost maturitatea ta, Kristen. Cred că având un astfel de trecut, a trebuit să te maturizezi în grabă. Chiar și la nouăsprezece ani, erai diferită de fetele de vârsta ta, care se gândesc doar la machiaj, îmbrăcăminte și întâlnirile următoare.

– Vorbești din proprie experiență?

– Geloasă? o necăji el.

– Ai vrea tu! i-o întoarse ea.

Joshua chicoti, în timp ce, cu blândețe, îi mângâia obrazul.

– Am vrut doar să știi, Kristen, că nu ești persoana pe care s-o folosesc doar când am eu chef.

– Tu cauți femei doar pentru sex, Joshua?

El râse diabolic în timp ce ștergea un vas pe care i-l dădu apoi lui Kristen.

În cele din urmă, spuse:

– Hai să zicem că nu mai caut altă femeie de când o puștoaică de doar nouăsprezece ani s-a aventurat pe proprietatea mea anul trecut și a început să flirteze cu mine.

– N-am flirtat! spuse ea arogant.

– Ai flirtat, Kris. Apoi, adaugă serios: Și din acel moment, nimeni nu a mai contat pentru mine. Eram prins.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, ultimele cuvinte ale lui Joshua fiind între ei.

Dar, Joshua rupse tăcerea:

– Dar tatăl tău, Kris? Vreau să spun, îmi amintesc că mi-ai povestit despre un divorț când erai încă mică. După asta, l-ai mai văzut vreodată?

– Nu, răspunse Kristen cu asprime.

– Dar acum? continuă Joshua. Și tatăl tău trăiește în Nevada? N-ai încercat să iei legătura cu el...?

– E mort, interveni Kristen sec.

– Ce? Niciodată nu mi-ai spus asta!

Kristen ridică din umeri.

– Mama mi-a spus, cu câteva luni în urmă.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Cine știe? veni răspunsul ei. Mama niciodată nu a fost persoana care să furnizeze detalii.

– Dar tatăl tău nu putea fi atât de în vârstă, insistă el.

Kristen oftă enervată, se întoarse spre Joshua și-i aruncă o privire plină de furie:

– Poate a făcut congestie cerebrală? Poate a fost împușcat în Vietnam. Cine știe? Important este că bărbatul e mort și îngropat.

– Kristen! strigă Joshua uimit de ce auzea. Niciodată nu m-am gândit că ești atât de furioasă pe tatăl tău. Adică, tu aproape că nici nu-l cunoști, și cu toate astea pari a-l urî cu adevărat.

– Mersi, dr. Freud! i-o tăie Kristen, trântind pe podea un pahar cu așa forță încât se făcu țăndări.

– Calmează-te Kristen! îi ordonă Joshua întorcându-i fața spre el. Hai să continuăm...

– Hai să nu continuăm! îi spuse nervoasă.

Dar maxilarul lui era încordat cu încăpățânare, ochii lui albaștri o priveau fix și ea știa că el nu are de gând să renunțe atât de ușor.

– Vom vorbi despre tatăl tău.

Clipi repede și-și mușcă buza, dar nu răspunse. Era imposibil pentru ea să-i întâlnească privirea.

– Nu ai avut nici o relație cu tatăl tău, deloc? începu Joshua.

– Nu, deloc. Și ce-i cu asta?

– Am citit recent că fetele care au o relație afectivă cu tații lor au probleme mari în relația intimă cu soții lor. Poate asta e cauza pentru care îți deschizi inima atât de greu față de mine.

Remarca lui o lovi și încercă să se apere.

– Oh, asta-i chiar bună, Joshua! Pur și simplu poți să mă analizezi și apoi să dai vina pe mine pentru toate problemele noastre, în loc să fii responsabil de propriile tale acțiuni...

– Nu asta am spus, Kristen, și tu știi bine! Îmi răstălmăcești cuvintele. Eu mă gândesc doar la faptul că ar trebui amândoi să recunoaștem că absența oricărei relații cu tatăl tău, e o problemă care trebuie rezolvată în timpul relației noastre

– Da, poate trebuie să recunoaștem, repetă ea batjocoritor.

– La naiba, Kris, de ce ești așa de supărată? o întrebă Joshua, apucând-o de umeri.

Clipind repede, ea zise zeflemitor:

– Poate pentru că n-am avut un tată în viața mea, precum ai spus-o tu atât de frumos. Sau poate deoarece tu pari atât de dornic să umpli golul din viața mea.

Spre mirarea ei, Joshua începu să râdă și o eliberă din strânsoare.

– Punct ochit, punct lovit! Detest să recunosc, dar ești în avantaj. Poate în anumite momente am fost puțin cam autoritar.

– Puțin? spuse ea indignată. În anumite momente?

Râsul lui se înteți. Apoi, după o clipă, respiră adânc și o privi fix.

– Dar, Kris, nu știi ce tentant este pentru mine să vreau să te protejez... Degetele lui îi mângâiau conturul feței și ea se înfioră când el adăugă:... să te iubesc... Îndepărtându-se ușor, el își desfăcu brațele în semn de pocăință și continuă: Ce pot să spun, Kristen? Inima mea e la locul potrivit.

Inima lui Kristen se topi și simți pe loc că regretă totul.

– Știi ceva, sunt o pacoste pentru tine în seara asta, recunoscu ea. Când Joshua îi zâmbi, în semn de înțelegere, ea simțea că era gata să-i cadă la picioare. Îmi pare rău, spuse ea înăbușit și fugi din cameră, simțind că nu avea încredere în sine să mai rămână nici măcar o secundă în apropierea lui.

Țintuit locului, Joshua lăsă să-i cadă prosopul de bucătărie din mână, se sprijini de masă și trase cu putere aer în piept, încât simți ace de durere în plămâni.

CAPITOLUL XII

Trecu o săptămână, iar Joshua şi Kristen îl sărbătoriră pe Teddy care împlinea două luni. Noul pediatru al lui Teddy îl declarase perfect sănătos.

Sosi şi luna august, cu după-amiezile ei ploioase şi ceţoase. Plimbările lui Kristen cu Teddy încetară pe o astfel de vreme, dar când timpul deveni din nou frumos, Kristen se îndreptă iar spre casa de pe Seventeenth Street, ca să pălăvrăgească cu James. Amândoi aflară că au acelaşi interes pentru colecţionarea de timbre, dar când James o invită într-una din zile să-i vadă colecţia, ea se văzu nevoită să refuze politicos, argumentând că Teddy trebuie să-şi facă somnul de după-amiază.

Într-o zi, la birou, în timp ce Kristen dactilografia o scrisoare pentru şefa ei, le văzu la un alt birou, pe doamna Snyder şi pe Janet Dawson, discutând ideile articolului pentru ediţia de duminică a ziarului.

– Ar trebui să începem o nouă serie, despre casele din cartierul East Epd Historical District, îi spunea doamna Snyder lui Janet. Dar de data asta, aş vrea să pătrund dincolo de atracţiile bine cunoscute turiştilor şi să descriem şi locuri precum Sonnentheil House şi August Henck Home.

– Aţi scris vreodată vreun articol despre casa de pe Seventeenth Street, nr. 501? se trezi Kristen întrebând, fără să se gândească.

Cele două femei se întoarseră spre Kristen.

– Îl cunoşti pe proprietar, James Richards? o întrebă doamna Snyder cu emoţie.

– D... da.

– Văd că surprizele continuă! exclamă doamna Snyder. De mult vreau să scriu un articol despre casa domnului Richards. Te rog, vino aici Kris.

Când Kristen se așeză lângă cele două femei, doamna Snyder o privi fix și o întrebă:

– Cât de bine îl cunoști pe domnul Richards?

– Păi... într-un fel mi-e vecin, răspunse Kristen cu ezitare. Deseori pălăvrăgim când ies la plimbare cu Teddy după-amiaza. De câteva ori am băut limonadă împreună, dar cam atât. Nu-l cunosc *chiar atât de bine*.

– Spune-mi, Kristen, ai fi interesată să scrii un articol despre domnul Richards pentru ediția de duminică a ziarului? o întrebă doamna Snyder.

– Cred că da, spuse Kristen cu prudență.

– Atunci, va fi minunat! exclamă șefa ei. Vom scrie despre activitățile domnului Richards ca președinte al Băncii Naționale din Galveston, dar de când sunt eu la revista asta, nimeni n-a fost în stare să aducă vreun amănunt personal despre omul acesta. Iar comunitatea este foarte curioasă în legătură cu el.

– De ce?.

– E unul din cei mai bogați oameni de pe insulă. În plus, casa lui este plină până la refuz de antichități valoroase. Dacă vei putea obține un interviu de la el, va fi o lovitură pentru noi! încheie Janet.

– Așteptați o clipă, le opri Kristen prudent. Vreți să spuneți că eu voi scrie articolul?

– De ce nu? Știm că scrii foarte bine.

– Da' chiar, de ce nu? o secondă și Janet.

Kristen dădu din cap.

– Uite, aș fi încântată să-l întreb, pentru voi, pe domnul Richards despre interviu. Dar să scriu un articol atât de important pentru ziar... nu sunt încă pregătită. Așa că îl voi aborda numai cu condiția ca Janet să-l intervieveze și să scrie articolul.

Janet și doamna Snyder schimbară priviri dezamăgite.

– Bine, Kristen, încuviință doamna Snyder. Doar vorbește cu domnul Richards cât de curând posibil.

– Sigur.

Când Kristen ajunse acasă de la birou, târziu după-amiază, Joshua era deja acolo, iar Teddy dormea ca de obicei. Îi ceru lui Joshua să-și arunce ochii la Teddy în timp ce ea va face o plimbare singură, ceea ce el acceptă.

In timp ce Kristen se apropie de casa de pe Seventeenth Street, se simţi vinovată că nu-i spusese lui Joshua ce urma să facă. Se uitase la ea foarte curios când părăsise casa cu câteva momente în urmă. Se simţise mult mai apropiată de soţul ei în ultimul timp, iar asta o făcuse să se simtă şi mai mizerabil. Dacă îi spunea, nu mai era nici o cale de întoarcere.

Kristen se opri în faţa casei vechi în stil victorian, încruntându-se când observă că Mercedes-ul lui James nu era parcat lângă casă. Îşi privi ceasul – era deja cinci şi un sfert. Ar fi trebuit să sosească până acum.

Dar răsuflă uşurată văzând maşina apărând pe şosea. James opri maşina, coborî, ca de obicei, şi-şi ridică ziarul.

– Bună, Kris. Unde-ţi este fiul astăzi?

– Bună seara. Teddy este cu soţul meu, îi răspunse ea. Încă mai dormea când am ajuns acasă de la birou, aşa că m-am hotărât să-mi fac plimbarea de una singură.

– Frumoasă zi pentru plimbare, comentă James, întorcându-se la maşină.

– Domnule Richards? strigă după el.

– Da?

– Mai e ceva despre care aş vrea să vă întreb.

El zâmbi.

– Sigur că da. Aşteaptă doar puţin să-mi parchez maşina şi apoi voi fi fericit să-ţi răspund la întrebări, cu condiţia să-mi spui James.

– Voi încerca, răspunse Kristen zâmbind trist.

– Poftim înăuntru, o invită el.

– Mulţumesc. Ştia că ar fi o prostie să insiste să rămână afară în căldură, când ea avea de vorbit lucruri serioase cu el. Urcară împreună treptele gri-albăstrui, apoi James deschise uşa impunătoare şi o invită pe Kristen să-l urmeze înăuntru. Ea păşi în interiorul răcoros, nepregătită pentru opulenţa casei vechi. Holul de la intrare era lung, întunecos şi elegant, cu podele din lemn strălucitoare, acoperite de frumoase covoraşe persane. Pereţii erau cu lambriuri de culoarea nucii, cu ţesătură de brocart aurie acoperind suprafaţa de deasupra. Chiar lângă uşă era o masă de marmură cu o oglindă antică.

– Te rog, intră aici, îi spuse James, arătându-i ușa din partea stângă. Kristen intră într-un salonaș minunat, cu mobilă victoriană încântătoare acoperită de catifea pastelată. Picturi în ulei, înrămate cu diferite peisaje marine atârnau pe pereți, iar deasupra căminului se afla un portret al unei femei de o frumusețe izbitoare, cu părul roșu strălucitor căzându-i pe umeri. Avea un colier de smaralde în jurul gâtului, potrivindu-se perfect cu catifeaua verde a rochiei de bal. Un zâmbet senin era schițat pe buzele ei pline. Părea foarte fericită; părea ca și cum ar aparține acestei case. Kristen n-o văzuse niciodată.

James Richards o întrebă:

– Ai vrea să bei un ceai, sau altceva, Kris?

Kristen făcu o sforțare să se trezească din visare.

– Oh, nu, mulțumesc. Îmi pare rău că mă holbez atât de nepoliticos la această casă, dar nu cred să fi văzut vreodată ceva mai încântător.

– Nu te holbezi, o asigură gazda zâmbind. Mă bucur când oamenii apreciază stilul antic. James îi arătă o canapeluță acoperită cu catifea. Ia loc, te rog, Kristen.

Kristen se așeză în timp ce James luă și el loc pe un scaun, lângă ea.

– Acum, cu ce te pot ajuta? o întrebă el. Are vreo legătură cu planurile tale pentru colegiu?

– Nu, nu chiar. Are legătură cu ziarul.

– Da?

– Șefa mea intenționează să realizeze o serie de articole privind câteva case vechi de pe insulă, concentrându-se îndeosebi pe cele mai puțin cunoscute. În orice caz, casa dumneavoastră este minunată și...

– Sugerezi să fie prezentată în unul dintre articole?

– Exact. Doamna Snyder a primit cu entuziasm această idee și deci ar vrea să includă și un portret al dumneavoastră, ca unul dintre cetățenii noștri remarcabili.

În timp ce o asculta, expresia lui James Richards deveni prudentă. În cele din urmă, o întrebă:

– Ești conștientă că nu acord nici un interviu presei dacă subiectul nu se referă la afacerile băncii?

– Da, sunt conştientă de asta, răspunse Kristen cu sinceritate. Ăsta e şi motivul pentru care şefa mea e atât de interesată de dumneavoastră. Sunteţi o persoană misterioasă pentru dânsa – şi pentru întreaga comunitate, cred.

– Misterioasă? zâmbi James.

– Ar însemna foarte mult pentru doamna Snyder dacă aţi accepta, spuse Kristen nervos.

– Dar pentru tine?

– Ar însemna foarte mult şi pentru mine, zâmbi ea.

James se mustră în sinea lui pe moment, apoi ridică din umeri şi continuă:

– De ce nu? Istoria acestei case constituie ceva ce trebuie ştiut de comunitate, cred. În orice caz, am încredere deplină în tine că o să faci o treabă nemaipomenită cu articotul. Kristen se alarmă, ridicând mâna.

– Mă tem că aţi înţeles greşit. Eu sunt doar un simplu funcţionar la ziar. I-am promis doamnei Snyder că vă voi face propunerea asta, însă este altcineva care vă va lua interviul şi va scrie articolul.

– Atunci, cade totul, răspunse James, cu o licărire în priviri.

– Poftim? înţepeni Kristen şi-şi ridică sprânceana, şocată.

James se aplecă pe scaun, având o expresie concentrată.

– Kris, vrei să fii ziarist, nu?

– Da, dar...

James zâmbi.

– Deci asta este şansa ta cea mare.

Era stupefiată.

– Cred că nu vorbiţi serios... eu să vă iau interviul...

– Şi de ce nu? ripostă el încruntându-se. Te exprimi destul de bine. Şi sunt ferm convins că ţi-ar folosi. Este timpul să-ţi iei zborul, să începi să-ţi consolidezi încrederea în tine prin a-ţi dezvolta şi folosi priceperea.

– Sunteţi sigur că nu veţi fi în dezavantaj scriind eu articolul?

– Categoric nu, veni răspunsul neînduplecat.

Kristen zâmbi întristată.

– Acum ştiu de ce aţi devenit preşedinte de bancă, domnule Richards.

El chicoti.

– James. Și nu sunt de acord cu afirmația ta. Chiar cred că sunt destul de slab. O să ai parte de un interviu trăsnet.

Kristen zâmbi mulțumită.

– Sunt sigură de asta.

Își mușcă buza, nesigură de ceea ce va spune în continuare. Va trebui să vorbească cu doamna Snyder înainte de a pregăti întrebările pentru James.

– Pot să vă sun în legătură cu interviul mâine? îl întrebă ea.

– Bineînțeles. Când Kristen se ridică de pe canapea, James îi dădu o carte de vizită.

– Aici vei găsi toate numerele mele de telefon, de acasă și de la birou. Și înainte de a pleca – ce zici dacă ai vedea colecția mea de timbre despre care am vorbit săptămâni în șir?

– Da... mi-ar face plăcere.

– Dacă m-ai urma în biroul meu, atunci...

Urmându-l pe James în altă cameră, Kristen admiră repede încăperea plăcută, ochii ei privind cu atenție portretul de deasupra șemineului.

*
* *

În momentul când Kristen intră pe ușă, Joshua îi ieși în față.

– Unde ai fost, Kristen?

Ignorându-i tonul ostil, Kristen îl întrebă:

– Unde-i Teddy?

– E în pătuț, așteptându-și mama să vină acasă și să-l alăpteze, o înfruntă el. Kristen se încruntă.

– Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă pe Joshua.

– Ce s-a întâmplat cu *mine*? repetă el cinic. Cu tine ce s-a întâmplat? Dacă nu ai vrut să aștepți să se trezească Teddy și să-l scoți la plimbare, atunci l-am scos eu. Și am trecut chiar pe lângă casa *prietenului* tău în momentul când tu intrai.

– Iar m-ai urmărit! strigă Kristen.

– La naiba, bineînțeles că am făcut-o din nou! i-o întoarse Joshua, înaintând spre ea amenințător. Kristen, ce dracu se întâmplă? Tot timpul te duci acolo și vorbești cu bărbatul acela...

– De câte ori m-ai urmărit? îl întrebă.

– De destule ori! Încercam să-mi spun că ai început să fii prietenoasă, aşa acum eşti cu familia Anderson, dar astăzi s-a umplut paharul. Ai intrat în acea casă singură cu *el!*

– Joshua, habar n-ai despre ce vorbeşti! îi spuse ea printre dinţi.

– Atunci, explică-mi şi mie! Se apropie de ea nervos şi respirând greu. Am aflat numele lui: James Richards. E bancher, nu-i aşa? Ceea ce vrei sunt banii lui, Kris?

– Aşa crezi tu? Asta-i curată nebunie!

Disperat, Joshua gesticula sălbatic.

– Atunci, spune-mi adevărul Nimic nu are sens. După tot ce-am trăit până acum, am crezut... lar acum asta!

Kristen era supărată, dar putea înţelege şi sentimentul lui Joshua de trădare şi frustrare.

– Poate am simţit nevoia să vorbesc cu cineva mai în vârstă, îi spuse ea soţului ei.

– De ce nu poţi vorbi cu *mine?* strigă el.

Schimbară priviri în tăcere. Apoi, deodată, strigătul plângăreţ al lui Teddy se auzi din dormitor.

– Mă duc să-l alăptez pe Teddy, îl anunţă Kristen, ieşind din cameră.

O apucă de mânecă, întrebând-o:

– Când ai de gând să-mi spui ce se întâmplă cu adevărat? Am fost foarte răbdător, Kris, dar am obosit. Ea simţi disperare în vocea lui, în privirile lui.

– Joshua, dacă m-ai mai suporta numai câteva zile, atunci îţi promit că voi încerca să-ţi mărturisesc totul. Crezi că mai poţi avea încredere?

Kristen se opri, privind lupta îngrozitoare ce se reflecta pe chipul lui.

– Ţipătul indignat al copilului se auzi din nou.

– Te rog, Teddy trebuie să fie înfometat, îşi rugă ea soţul.

Joshua o eliberă.

– Bine, du-te şi alăptează-l. Dar ai face bine să-mi spui adevărul cât mai curând. Nu mai pot suporta situaţia asta.

– Nici eu, îi spuse ea pe nerăsuflate în timp ce se grăbi să-şi aline fiul.

CAPITOLUL XIII

„Kristen, fă-o pentru el! Gândește-te la fiul tău." Acestea erau cuvintele doamnei Snyder în dimineața următoare, după ce Kristen îi povestise ce discutase cu domnul Richards. Kristen își exprimase îndoiala pentru că își luase o astfel de responsabilitate, totuși, cuvântul editorului cu privire la Teddy îi dăduse un imbold. De dragul fiului ei, Kristen știa că nu putea să treacă pe lângă o astfel de șansă pentru a-și lua astfel avânt în cariera mult visată. Și, pentru propriile ei motive, ea știa că nu putea rezista tentației de a-l intervieva pe James Richards.

Așa că, la ora zece, Kristen își făcu curaj și-l sună la birou. El păru încântat s-o audă.

– Mergi până la capăt cu interviul? E minunat, Kristen, spuse el entuziasmat.

– Trebuie să stabilim o zi, îi spuse ea.

– E-n regulă. De ce să n-o facem azi, Kristen, înainte de a-ți pierde curajul? N-ar fi nici o problemă pentru mine să mă întorc acasă mai devreme – spuse el – ce zici de ora trei și jumătate?

Kristen era surprinsă. Lucrurile se derulau mai repede decât plănuise.

– Atunci trebuie să-mi pregătesc întrebările, murmură ea gândind cu voce tare. Dar cred că dacă după-amiaza aceasta e convenabilă pentru dumneavoastră...

– Este.

– Atunci să vedem... Sunt sigură că doamna Snyder va dori să aduc cu mine un aparat de fotografiat pentru a face poze casei – și dumneavoastră. Aveți vreo obiecție?

– Nu, e bine. De fapt, trebuie să-mi anunț menajera că vom avea niște musafiri deosebiți în după-amiaza asta. Casa întotdeauna este imaculată, dar Elena va face o criză dacă nu-i spun.

– E bine. Mulţumesc mult, domnule Richards. Atunci ne vedem la trei şi jumătate.

– Exact. Şi când o să-ţi aduci aminte să-mi spui James?

– Poate în după-amiaza asta, promise ea.

Kristen puse receptorul în furcă cu degetele-i tremurânde. Era o ironie a sorţii. În câteva ore îşi va intervieva propriul tată!

*
* *

Ziua trecu repede şi înainte să-şi dea seama Kristen, se făcu trei şi jumătate şi plecă spre casa domnului Richards împreună cu Stan Elliott, fotograful şef.

– Vai, ce casă! spuse Stan de îndată ce maşina lui Kristen se opri în faţa ei.

O cercetă pe toate părţile, apoi se încruntă potrivindu-şi ochelarii cu rame închise la culoare în timp ce privi spre cer. O adiere de vânt se simţea, iar cerul era înnorat.

– Sper să termin să fotografiez exteriorul înainte să înceapă ploaia, mormăi Stan. Se pare că va veni o furtună, care se tot pregăteşte să izbucnească în golf.

Amândoi se apropiară de uşa din faţă, Kristen cu geanta ei şi agenda de serviciu, iar Stan cu aparatul de fotografiat şi tot echipamentul necesar.

James Richards în persoană îi întâmpină. O dată ajunşi în casă, se aşezară în salon, băură o ceaşcă de ceai, iar bancherul îşi luă sarcina în serios şi-l întrebă pe Stan:

– Stan, dacă-ţi . convine, menajera mea îţi va arăta împrejurimile casei şi domeniul. În acest fel, poţi să fotografiezi în timp ce eu şi Kristen vom vorbi.

– E perfect, spuse Stan lăsându-şi pe masă băutura. Dar am nevoie de câteva cadre cu dumneavoastră, la fel şi cu camera. Pot să le iau după ce terminaţi interviul?

– Bineînţeles, spuse James. Privi portretul de deasupra şemineului şi adăugă cu regret: Tot ce doresc este ca şi soţia mea Mary să apară în fotografii. Şi ca fapt divers, ar fi fost o mare încântare pentru ea să-ţi arate astăzi casa, dar mă tem că lipseşte momentan din oraş.

Auzind că James e căsătorit, Kristen se blocă deodată. Așadar, femeia misterioasă din tablou era soția lui James Richards. Ciudat că nu-i pomenise niciodată de ea până atunci.

Între timp, Stan studia portretul de deasupra șemineului.

– Cu siguranță că vom trage câteva cadre cu portretul soției dumneavoastră în fundal, îl asigură el pe proprietar.

– Minunat, îi răspunse James.

Imediat ce Stan părăsi salonul împreună cu menajera, o tăcere stânjenitoare se instală între Kristen și gazda ei.

– Deci, Kristen, ce pot să-ți spun? o întrebă în cele din urmă.

Privi la notițele ei, și deodată, toate întrebările i se părură fără sens. Îl privi din nou pe James. După un moment, înghiți în sec și-i spuse:

– Nu știam că sunteți însurat, domnule Richards. Adică, am văzut portretul ieri, dar nu eram sigură Am pălăvrăgit săptămâni în șir, totuși niciodată nu mi-ați menționat... Îi privi mâinile puternice și bronzate, care i se odihneau pe genunchi, apoi adăugă stângaci: Și nu purtați nici verighetă.

James zâmbi.

– De fapt, mi-ar plăcea să port verighetă, dar din nefericire am descoperit că sunt alergic la aur. E chiar ironic pentru un bancher, nu crezi? Mult mai serios, el continuă: și cred că nu am amintit nimic de soția mea, Mary, deoarece casa e foarte goală când lipsește. Și numai vorbind de ea, îmi amintesc imediat de absența ei.

– Dacă nu vreți să discutați de ea, atunci...

James ridică o mână.

– Nu, să spun drept, sunt sigur că Mary m-ar omorî dacă n-aș aminti-o în articolul tău. Se va întoarce acasă săptămâna viitoare, oricum, și cred că pot face față vorbindu-ți de ea.

– Înțeleg. Vă deranjează dacă vă întreb unde e plecată?

– Deloc. Mary se află într-o colonie de artiști în Carolina de Nord, pentru a se odihni timp de opt săptămâni. James îi arătă cu mâna salonul, apoi adăugă cu mândrie: Peisajele marine pe care le vezi aici sunt făcute de ea.

– Sunt minunate, spuse Kristen cu sinceritate studiind cu atenție umbrele și tonurile picturilor în ulei din cameră.

– De cât timp sunteți dumneavoastră și doamna Mary căsătoriți? continuă ea.

– De şaptesprezece ani, veni răspunsul prompt.

Vreun... Kristen se opri ezitând. Vreun copil?

– Nu, din păcate, nu.

Kristen îşi muşcă buza.

– Oh, aşa e, mi-aţi mai spus o dată. După o altă pauză, ea întrebă timid: Dacă nu e prea personală întrebarea, aţi mai fost vreodată căsătorit? Vreau să spun că nu va fi scris în articol, întreb doar din pură curiozitate.

James dădu din cap zâmbind trist.

– Apropiindu-mă de vârsta de cincizeci şi cinci de ani, şaptesprezece ani mi se par a fi o căsătorie lungă, nu-i aşa?

– Da... adică nu. Sunt prea indiscretă...

– Nu, nu-i nici o problemă, o asigură James. Nu mă supăr să-ţi spun, Kristen, dar asta e strict în afara articolului.

– Bineînţeles.

– Am mai fost căsătorit o dată, spuse James cu o urmă de tristeţe în voce. Aveam treizeci şi cinci de ani, soţia mea douăzeci şi opt, dar părea mult mai tânără. Curând am descoperit că nu era încă pregătită pentru o astfel de responsabilitate cum e căsătoria. A fost ca orice alt lucru care nu mergea, aşa că am divorţat.

– Înţeleg, îi spuse Kristen încruntându-se.

– Ştii, Kristen, simt un conflict similar şi în sufletul tău, continuă James.

Îşi ridică privirea repede.

– Simţiţi? El dădu din cap aprobator şi apoi începu în grabă:

– Nu am spus-o ca o critică, bineînţeles. Eşti o femeie puternică, Kristen, şi foarte devotată copilului tău. Dar eşti atât de tânără – cât ai spus că ai? Nouăsprezece?

– Douăzeci, şopti ea.

– Nici tu nu mi-ai vorbit niciodată despre soţul tău, sublinie James. Şi deseori mă întreb dacă nu e un pic prea mult pentru vârsta ta, să faci faţă unui soţ şi unui copil mic.

– Sunteţi foarte perspicace, domnule Richards.

– James, o corectă.

– James. Trase aer în piept, apoi îndrăzni să-i pună următoarea întrebare: James, dacă tot suntem la capitolul întrebări personale... deseori mă întreb... Te deranjează să-mi spui de ce eşti aşa de interesat de persoana mea? Îl privi pătrunzător.

James îi zâmbi politicos, apoi spuse:

– Te găsesc a fi extrem de tânără și modestă.

Kristen privi în jos la notițele ei pentru a-și ascunde lacrimile care-i înțepau ochii la cuvintele lui.

– Nu mă simt așa deloc.

– Dar așa ești.

Kristen ezită un moment, apoi spuse cu curaj:

– Sunt sigură că Stan va termina de fotografiat în curând și restul casei, iar eu am o listă lungă de întrebări. Deci... Își cercetă repede agenda, apoi începu: Ai vrea, te rog, să-mi spui câteva amănunte despre istoria acestei case?

– Aș fi încântat, spuse el, lăsându-se pe speteaza scaunului și stând picior peste picior. Casa asta a fost construită în 1885 și, ca alte câteva clădiri istorice de pe insulă, a fost proiectată de arhitectul local Alfred Muller...

*
* *

După interviu, Kristen îl lăsă pe Stan la birou, apoi se întoarse acasă simțindu-se obosită și rușinată. Încă nu începuse să plouă, dar vântul bătea cu putere, cerul era mult mai întunecat când parcă mașina și apoi se îndreptă spre casă. Înăuntru află că Ida Madison plecase. Joshua stătea în camera de zi, legănându-l pe Teddy care continua să fie neliniștit.

– Ai venit la timp, cineva e înfometat, o informă James zâmbind.

Kristen privi în jos la fiul ei care scâncea și-și sugea degetul.

– Sigur, Joshua, dă-mi un minut.

Ieși val-vârtej din cameră, se duse grăbită în baie unde se încuie și apoi se aplecă peste chiuvetă să-și spele fața. Își dădu seama că se agățase de chiuvetă pentru a găsi un suport în timp ce rememora la nesfârșit întrebările și răspunsurile din timpul interviului. „Suntem căsătoriți de șaptesprezece ani", spusese el. „Niciodată n-am avut copii." Cuvintele lui sunau ca o glumă, intensificând durerea și sentimentul de trădare pe care Kristen le cunoștea dintotdeauna.

Acum știa că tot ce-i povestise mama sa despre acest bărbat fusese adevărat. „La naiba, James Richards!", șuieră Kristen. Își

privi reflecţia chipului chinuit în oglindă. Rana nu va trece repede... poate niciodată. Înainte de a-şi controla impulsul, îşi împreună mâinile şi lovi cu pumnii în oglinda dulăpiorului de pe perete.

Zgomotul geamului spart a fost tare şi strident, urmat de un moment surprinzător de tăcere în care Kristen privi oglinda făcută ţăndări, apoi se uită la rănile sângerânde de pe încheieturile mâinilor ei. „Ce făcuse?"

Deodată, Joshua bătu cu pumnii în uşă strigându-i numele cu o voce răguşită şi plină de spaimă. Neprimind nici un răspuns, lovi uşa cu piciorul, o deschise şi dădu buzna în încăpere.

– Dumnezeule, Kristen, ce s-a întâmplat?

Ea se întoarse spre el şi dădu din cap dezorientată.

– Am înnebunit, murmură ea, simţindu-se ridicolă. Apoi, ruşinea şi stânjeneala se transformară în grijă. Unde-i Teddy?

– În pătuţ. Ochii lui Joshua erau sălbatici din cauza neliniştii în timp ce se apropia de ea, uitându-se stupefiat la oglindă şi apoi iar la ea.

– Dumnezeule mare, uită-te la încheieturile mâinilor tale!

– Sunt doar zgâriate, răspunse ea neconvingător.

El examină tăieturile, încă uluit de ceea ce vedea. Apoi se lăsă pe covoraşul din baie.

– Aşază-te, îi spuse. În timp ce Kristen se supuse, Joshua deschise cu prudenţă uşiţa dulăpiorului din baie, răscolind după tifon şi un unguent antiseptic.

Găsi în cele din urmă şi o închise cu grijă. Studiind numeroasele crăpături din oglindă, îi aruncă o privire nedumerită.

– Kristen, cum ai putut să faci asta?

– Joshua, îmi pare foarte rău de dulap, spuse ea cu respiraţia întretăiată.

Veni lângă ea şi îngenunche pe covoraş având în mână medicamentele şi tifonul.

– Arată-mi încheieturile.

Când se supuse, el şterse tăieturile cu antiseptic şi apoi continuă:

– Nu mă supără atât oglinda spartă, cât starea ta. Ce dracu' s-a întâmplat?

– M-am enervat.

– Asta se vede. Dar de ce te-ai enervat? O fixă cu privirea, ochii lui îngrijorați pretinzând un răspuns.

Kristen se luptă din nou cu lacrimile, incapabilă să-i răspundă. Apoi, auzi plânsul lui Teddy din dormitor.

– Te rog, trebuie să-l alăptez pe Teddy.

– Numai o secundă. Se ridică în picioare și puse la loc antisepticul și tifonul în dulăpior. Ești norocoasă, Kristen, foarte norocoasă să scapi doar cu câteva zgârieturi minore. Întorcându-se spre ea, o întrebă aspru: Ai idee cât de periculos e geamul?

– Sigur, eu...

– Nu cred. Ochii lui exprimau furie când continuă: Am citit odată într-un ziar despre o femeie care a înlocuit un geam în dormitorul ei. În timpul unei furtuni, acesta a zburat și a lovit-o în pat, provocându-i o sângerare puternică și apoi moartea.

Kristen înghiți în sec.

– Nu cred că m-am gândit...

– Așa e. Nu te-ai gândit deloc.

Acum Joshua se înfurie, iar ea stătea acolo înfruntându-l cu ochii plini de lacrimi fierbinți.

– Poate n-am împlinit încă douăzeci și șase de ani! Poate nu sunt atât de matură și perfectă ca tine! Poate... Ea se opri înecându-se în propria ei durere. Teddy țipa de zor în dormitor. Joshua, te rog, trebuie să merg la Teddy!

O prinse de braț în timp ce ea încerca să părăsească baia.

– Nu sunt sigur...

Ea interveni furioasă.

– Crezi că aș fi în stare să rănesc copilul? Asta e nebunie – întâi aș muri eu!

Se smulse din strânsoarea lui și fugi afară din cameră.

– Știu asta! strigă el urmărind-o pe hol Știu că nu-i vei face nimic rău copilului! Nu-ți dai seama că sunt îngrijorat pentru tine?

Ea tăcu și intră în dormitor. Își luă copilul în brațe, mângâindu-i spatele. După ce fiul ei se mai liniști puțin, se

așeză pe pat și-l alăptă. Tot timpul Joshua o privi din cadrul ușii.

– Joshua, te superi...? îl întrebă în cele din urmă.

El se sprijinea de tocul ușii, iar ea știa că nu avea de gând să se urnească de acolo nici în ruptul capului. Cu un oftat nerăbdător, ca își descheie bluza, apoi își desprinse breteaua sutienului de pe unul din sâni. Teddy începu să sugă înfometat, pumnii lui mici frământându-i pieptul. După un moment, copilul se potoli și supse mai încet și stăpânit. Numai după aceea, vocea răgușită a lui Joshua se făcu auzită.

– Kristen, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Își ridică privirea spre el și fu disperată văzând nedumerirea și îngrijorarea din privirea lui.

– Te-aș ruga să vorbim mai târziu, după ce Teddy adoarme, îl imploră ea.

– Ai perfectă dreptate. Vom vorbi mai târziu. Apoi mormăi: La dracu'!

– Ce este?

El se uită la ceas.

– I-am promis lui Jim Parker că mă întâlnesc cu el după serviciu pe Avenue 0, deoarece intenționează să facă o investiție. Și dacă ține de domeniul meu, ar putea să mă intereseze și pe mine.

– Du-te, Joshua, îi spuse Kristen repede. Nu te îngrijora pentru noi.

– Nu sunt prea sigur. La privirea ei supărată, adăugă repede: Adică, știu că nu i-ai face nici un rău lui Teddy, dar...

– Și nici n-aș risca să nu-i fiu aproape dacă ar avea nevoie de mine, îi spuse ea vehement. Uite, Joshua, am avut o zi grea. Mi-am pierdut controlul și am făcut ceva foarte prostesc în baie, spărgându-ți oglinda dulăpiorului, pe care aș fi încântată să ți-o plătesc. Dar sunt destul de matură ca să cunosc deosebirea între un dulap de baie și Teddy, precum și deosebirea dintre a sparge o oglindă și a-mi răni încheieturile. Deci, în concluzie, este în regulă. Așa că du-te la întâlnire, bine?

El ridică o mână.

– Bine. M-ai convins. Se îndreptă spre ușă, dar se opri. Am auzit la radio că vom avea parte de o furtună în seara asta. Dacă

se oprește curentul, am lumânări și chibrituri în dulapul din bucătărie, chiar lângă ușa din spate.

– Ești atât de ordonat! Nu putu să reziste să nu-i spună asta cu o urmă de ironie.

Răspunsul lui a fost sec și fără umor.

– Da, până ce o femeie nechibzuită a început să-mi sfărâme baia. Îi aruncă o privire plină de furie și continuă: Ai o grămadă de explicații de dat, Kristen.

– Știu, spuse ea, și le vei primi cu siguranță.

El se întoarse iar să plece, dar se opri din nou.

– Apropo, ți-a sosit poșta astăzi. O găsești în camera de zi, pe masa de cafea.

– Mulțumesc, Joshua.

Când Joshua o lăsă pe Kristen în cameră, încă mai era îngrijorat. Se îndreptă spre ușa din față, o încuie, apoi se opri pe verandă și privi cerul. Nori negri se mișcau înspre oraș într-un mod amenințător și cu repeziciune, iar vântul bătea cu putere.

Joshua detesta s-o lase singură pe Kristen și nu din cauza furtunii iminente. Ar fi anulat întâlnirea cu Jim, dar știa că Kristen s-ar fi supărat foarte rău. Trebuia s-o facă să înțeleagă că el are încredere în ea s-o lase singură cu copilul. Teddy era, de fapt, asigurarea lui că ea n-ar mai face nici un gest necugetat înainte ca el să se întoarcă.

Totuși, încă mai era îngrijorat pentru ea.

Comportamentul lui Kristen, în ultima vreme, semăna teribil cu acela din anul trecut, când se comportase foarte ciudat, ducându-se la casa de pe Seventeenth Street și refuzând să-i spună de ce...

Alergă la mașina lui, deschise portiera și urcă, trântind ușa cu putere. Kristen îi promisese că va fi sinceră cu el, dar chiar va fi? Cu siguranță el nu putea să se apropie din nou de ea, numai dacă ea se va pierde iar în prezența lui.

*
* *

După ce plecă Joshua, Kristen îl alăptă din nou pe Teddy, găsind că ritualul delicat al alăptării îi punea puțină ordine în

gândurile tulburate, în starea ei de sfârşeală. Joshua părea furios pe ea când plecase, iar Kristen nu-l putea învinovăţi.

Cu adevărat comportamentul ei o stupefiase chiar şi pe ea şi o avertizase cât de aproape era de a o lua razna. Ştia că Joshua avea tot dreptul să ceară explicaţii acum.

Kristen îl îmbăie pe Teddy şi-l legănă să adoarmă, apoi îl puse în pătuţ. Apoi, curiozitatea o împinse spre camera de zi să-şi ia corespondenţa.

Înăuntrul unui plic mare se afla un teanc de documente ce priveau Universitatea Houston din Clear Lake – un catalog, un orar de dimineaţă şi de după-amiază, o foaie de înscriere şi informaţii privind bursele şi programele de ajutor financiar.

Kristen fu mirată să vadă materialul, mai ales că nu ea ceruse aceste informaţii. El trebuie să le fi cerut, realiză ea cu mirare. Parcurse ducumentaţia cu atenţie, în ciuda fulgerelor puternice şi a tunetelor de afară. Din când în când, o lacrimă îi mai aluneca pe obraz.

Atât de mult o voia lângă el, încât era dispus să lupte cu propria-i natură geloasă şi să o lase să încerce ceva care ar fi putut s-o îndepărteze de el pentru totdeauna. Era dispus să riste pierderea ei şi într-un fel, ştiind asta, Kristen începu să fie mai îngăduitoare în privinţa lui.

Începuse să plouă când Kristen merse la bucătărie să-şi facă un sandviş. Fără astâmpăr, ea deschise un dulap şi găsi o sticlă de scotch pe care o pusese Joshua deoparte pentru diverse ocazii. La douăzeci de ani, Kristen nu era deloc o băutoare, în special când îl alăpta pe Teddy. Dar în seara asta, avea nevoie de ceva tare şi se gândi că, cu siguranţă, un strop de scotch nu i-ar face nici un rău. Îşi turnă într-un pahar cu gheaţă şi luă repede o gură, strâmbându-se. Scotch-ul era o marcă scumpă, dar tot avea un gust îngrozitor pentru ea.

Chiar când simţi că începe să se relaxeze, tunetul bubui afară; se auzi un pocnet asurzitor şi pe neaşteptate luminile se stinseră în toată casa. Kristen blestemă şuierat, puse paharul pe masă şi bâjbâi după un aprinzător în cel mai îndepărtat sertar din bucătărie. Găsindu-l, merse în dormitor să-l verifice pe Teddy. Oftă uşurată. Observă că acesta dormea liniştit în ciuda

furtunii terifiante de afară. Apoi, în spatele ei, lumina de pe hol se aprinse și Kristen părăsi camera, simțindu-se mai liniștită.

Totuși, ușurarea sa nu ținu mult. În timp ce luminile se aprinseseră pe hol și în baie, nu mai era nici o lumină vizibilă în altă parte a casei, iar instalația de aer condiționat nu-și revenise încă. Își dădu seama deprimată că era un scurtcircuit din cauza furtunii dezlănțuite.

Cu ajutorul lanternei, Kristen se întoarse în bucătărie, localiză lumânările, apoi le aprinse și le puse pe masă. Apoi se opri. Unde era tabloul electric? Avea o vagă idee că ar putea fi undeva afară, dar ploua torențial. Știa că ar fi o prostie să iasă acum din casă și să încerce să pună siguranțele la loc, în special că nu l-ar fi auzit pe Teddy dacă avea nevoie de ceva.

Oftă, hotărându-se să-l aștepte pe Joshua până se întoarce acasă. Clipele treceau cu repeziciune și căldura din casă creștea. Se întoarse în dormitor, găsi un ventilator în dulap și-l puse pe hol lângă ușa dormitorului ca să poată bate spre pătuțul lui Teddy. Apoi reveni în bucătărie și-și bău scotch-ul pe întuneric.

De acum, pielea începu să-i ardă de la efectul combinat al băuturii și al căldurii din casă. Terminându-și băutura, ieși pe verandă, lăsând ușa bucătăriei întredeschisă ca să-l audă pe Teddy.

Se întâmpla ca în noaptea aceea – realiză ea pe neașteptate – ploua torențial, tunetele bubuiau, fulgerele brăzdau cerul, în inima ei simțea o durere pe care dorea ca ploaia s-o poată șterge. Merse până în punctul limită acoperit al verandei și lăsă ploaia rece și deasă s-o ude leoarcă, gustând ploaia în gura ei și dorind ca dulceața acesteia să-i poată curăța chinul din suflet. Îi era dor de Joshua, gândi ea și oftă din tot sufletul.

Fusese acolo în acea noapte când îl amenințase că-l va părăsi. Plânseseră împreună, făcuseră dragoste, se agățaseră unul de altul pe întuneric până când furtuna se potolise. Totuși, fugise de el în ziua următoare. De ce?

Apoi, realiză că-l părăsise pe Joshua din același motiv pentru care spărsese oglinda... rana ei, spaima ei. Cu amintirea durerii ei în viață atât de reală, atât de vie, îi era teamă să iubească. Și totuși avea o rană care putea fi vindecată numai

prin dragoste. Joshua se aflase acolo pentru ea, oferindu-i dragostea lui în tot acest timp. Şi ea ce făcuse?

Se ascunsese de dragostea care putea s-o consoleze deoarece îi era teamă să nu mai fie rănită încă o dată. Se purtase la fel ca mama ei – cugetă ea – pierzându-se în propria ei furie şi izolare.

Apoi, pe neaşteptate, Joshua apăru, ca şi când, prin minune, gândurile ei îl chemaseră. Îi simţi prezenţa şi se roti pe loc. El se năpusti asupra ei şi îi strigă numele cu disperare.

– Kris, ce faci aici afară? Apoi, la un pas de ea, se opri, plimbându-şi privirea pe trupul ei. Doamne, eşti udă leoarcă!

Chiar şi pe întuneric, ea putea vedea dorinţa arzândă în ochii care acum devorau curbele feminităţii ei prin ţesătura udă şi lipită de corp. Îşi întinse braţele spre el şi spuse:

– Joshua...

– Nu, nu mă atinge, o avertiză el pe neaşteptate, şi era un amestec de nesuportat între durere şi dorinţă în vocea lui, în privirea lui.

– Ţi-e frică să nu te ud? îl întrebă ea.

– Mă tem că... Dumnezeule Kris! Vocea lui sună spart şi el se întinse spre ea zdrobindu-i trupul, iar gura lui îi luă buzele cu lăcomie. Kristen simţi căldura pieptului lui arzându-i sfârcurile încordate şi dureroase.

– Kris, Kris! şopti el, sărutându-i sălbatic ochii, obrajii uzi şi apoi iar gura.

Îl îmbrăţişă cu braţele ei tremurătoare.

– Oh, Joshua, sunt atât de fericită că eşti aici. Vreau iar... să trăiesc acel sentiment, te rog... ca şi în acea noapte!

– Iubito! O sărută din nou, împingându-şi limba adâncă în gura ei. Când sărutul se sfârşi, Joshua se luptă să respire privind-o atât cu dorinţă, cât şi cu o urmă de precauţie. Cu o voce tensionată, el spuse:

– Ai băut, nu-i aşa, Kris?

– Puţin, răspunse ea, încercând să-i aplece faţa spre a ei.

– Iubito, nu! gemu el ţinând-o în braţe, iar ochii îi erau plini de frustrare şi dorinţă. Adică, ştii ce faci? Trebuie să înţelegi, mi-ai lipsit şi te-am dorit foarte mult. Dar nu veni doar până la jumătatea drumului. Nu în seara asta. Iar dacă vii la mine în

seara asta, n-am să te mai las să te retragi – n-am să te mai las să fugi de mine niciodată. După ce spuse cuvintele astea aspre, o trase cu putere spre el și-i apucă părul ud și satinat cu degetele.

– Nu mă voi mai opri la jumătatea drumului, șopti ea gemând. Am nevoie cu adevărat de tine, Joshua... și nu numai pentru seara asta.

– Oh, Kris!

O trase cu el pe șezlongul din colțul întunecat și ferit de ploaie. Gură pe gură, se devorau reciproc, amândoi cuprinși de dorință. Curând sărutările lor sălbatice nu le mai fură de ajuns. Joshua se aplecă spre sânii plini ai lui Kristen și-i supse prin țesătura neglijeului. Când ea țipă și se arcui spre el, mâinile lui alunecară pe picioarele ei catifelate până când degetele îi cuprinseră fesele. Ea se întinse spre fermoarul blugilor lui, dar, pe neașteptate, el îi îndepărtă mâna.

– Kris, ce-am spus data trecută că aș vrea să rămâi însărcinată – nu a fost serios. Adică, aș fi fericit să mai am un alt copil cu tine, dar poate nu e încă timpul potrivit pentru tine. Când am afirmat asta, mă simțeam rănit, respins...

– E-n regulă, Joshua, înțeleg.

– Nu, nu e în regulă. Nu vreau să te las însărcinată doar pentru a te controla. Poate ar trebui să mai așteptăm până când... Kristen îl reduse la tăcere mușcându-i buza de jos cu dinții.

– Nu, nu mai vreau să aștept.

Atunci, mâna ei smulse cu putere fermoarul blugilor lui. Cu nerușinare, își băgă mâna pe lângă șortul lui și-l mângâie. Nerăbdător, el își scoase hainele și o puse pe Kristen peste el. În timp ce îi frământa feminitatea, sânii goi, îi spuse blând:

– Ia-mă înăuntrul tău!

Încet, ea se așeză deasupra lui, apoi suspină când simți căldura rigidă ce se năpusti în interiorul ei.

– Mai adânc, șopti el, întinzându-se s-o sărute, iar ea gemu de plăcere, alunecând în jos până când el o atinse cum n-o făcuse niciodată înainte. Ea se simți umplută de dragoste, de ființa lui, de emoția momentului.

– Te iubesc, șopti ea privindu-l în ochi.

– Și eu te iubesc, draga mea.

– Și îmi pare rău, spuse ea printre lacrimi. Îmi pare rău că am fost atât de încăpățânată și că am așteptat atât de mult.

– Sssst! Să nu-ți pară rău... sărută-mă!

În acele momente, Kristen pulsa sub duritatea lui, arcuindu-se și mai mult, țipând de plăcere, aplecându-se peste el cu gura vânătă de sărutări fierbinți. Unirea lor a fost departe de inhibiții, de complexe, dărâmând orice barieră când se dăruiră unul altuia din toată inima. Apogeul lor a fost de necrezut, extrem de intens, țipetele lor puternice de extaz acoperind zgomotul furtunii.

CAPITOLUL XIV

A doua zi dimineața, Kristen se trezi târziu, din cauza zgomotului puternic care venea din direcția băii. Aruncă o privire în jur și realiză că era goală în patul soțului ei și că el nu se mai afla acolo. Își aminti noaptea de pasiune pe care au trăit-o împreună și un zâmbet îi ridică colțurile gurii. De asemenea, își aminti și când se dăduse jos din pat, pe la patru dimineața, pentru a-l alăpta pe Teddy.

Neglijeul decoltat pe care-l purtase cu o seară înainte, era la piciorul patului și îl ridică pentru a se acoperi. După ce se îmbrăcă, merse în căutarea soțului ei. Îl găsi pe Joshua în baie, agățând un nou dulăpior pe perete. Podeaua era acoperită cu sculele lui; vechiul dulăpior era așezat pe cadă; iar conținutul lui – sticluțe, borcănașe și cutii – era îngrămădit pe chiuvetă.

– Bună dimineața, îl salută ea. Ai nevoie de ajutor?

Joshua se întoarse de la treaba lui și îi zâmbi.

– 'Neața, somnoroaso. Lăsă deoparte șurubelnița și-și îmbrățișă soția. Cu blândețe, îi îndepărtă părul răvășit de pe chip.

– Te-ai trezit cu chef de muncă în dimineața asta, comentă ea.

El ridică din umeri și o eliberă, întorcându-se la dulapul deja montat.

– L-am cumpărat seara trecută când am fost în oraș. Intenționasem să-l montez de cum ajungeam acasă – dar atenția mi-a fost abătută de o frumoasă doamnă.

– Mă întreb cine ar putea fi?

– Da, cine oare? Se întoarse, ochii lui albaștri căutându-i curbele pe sub materialul vaporos al neglijeului. Cu un zâmbet tremurat, Kristen îl întrebă:

– Noul dulăpior se potrivește?

El încuviință în timp ce strângea un șurub.

– Da, perfect. Făcu câțiva pași înapoi și-și privi opera deschizând și închizând ușa cu oglindă.

– Cincizeci de dolari, Kris, o dojeni el. Mai sparge-o și pe asta și-ți voi rupe eu fundul.

Kristen nu se putu abține să nu râdă. Părea atât de sigur pe sine, răbdător.

– Nu am de gând să-l sparg și chiar am de gând să-l plătesc eu.

– Las-o baltă, îi spuse el cu asprime.

Ceva în tonul lui o avertiză că mai bine n-ar insista.

– Apropo, Joshua, mulțumesc că ai cerut informații despre colegiu pentru mine.

El zâmbi sfios.

– Cu plăcere. Ți-au fost de folos?

– Da. De fapt, cred că aș putea încerca un curs sau două în toamna asta, dacă pot să obțin tot ce trebuie la timp.

– Asta-i nemaipomenit, Kris!

O tăcere stânjenitoare se instală între ei. După o clipă, ea se duse spre dulăpior.

– Ajută-mă să pun totul la loc. Trebuie să pleci la serviciu, nu?

El încuviință, apoi aranjară totul în noul dulăpior.

– Și tu, Kris? spuse el după un moment. Nu te duci și tu la birou? E trecut de ora opt, să știi!

Ezitând la început, Kristen îi răspunse:

– Nu. Doamna Snyder mi-a dat liber în dimineața asta. Scriu un articol pentru ea.

– Un articol? repetă Joshua, părând șocat și intrigat. De ce nu mi-ai spus și mie despre asta, Kris?

– În realitate, totul a fost neprevăzut.

– Despre ce e articolul?

Kristen înghiți în sec.

– Despre casa familiei Richards.

El îi aruncă o privire suspicioasă.

– Casa lui James Richards? Cel pe care obișnuiești să-l vizitezi?

Inima lui Kristen pulsa cu putere, iar vocea ei deveni nesigură când îi răspunse:

– Da.

– De aceea vorbești tot timpul cu el?

– În parte, da, răspunse ea.

Joshua continuă s-o privească cu asprime, iar tensiunea din mica încăpere creștea vizibil.

– Și restul?

Kristen își mușcă buza, apoi spuse:

– Nu sunt încă sigură, Joshua.

– Ce naiba vrea să însemne afirmația asta? izbucni el.

Kristen se luptă să găsească un răspuns, când pe neașteptate, Joshua îi prinse mâna și o scoase afară din baie. O trase după el în camera de zi, își puse palmele pe umerii ei și o trânti pe un scaun.

– Nimic nu s-a schimbat, nu, Kristen?

– Adică?

El se plimba prin cameră de colo-colo, abătut.

– Credeam cu adevărat că, după noaptea trecută, noi am putea... dar în dimineața asta ai dat dovadă că în continuare te ascunzi de mine. N-ai rețineri în pat, dar în restul zilei mă respingi.

– Joshua... Îl privi cu ochii plini de lacrimi. Ce mai putea să spună? El avea dreptate.

– M-ai forțat să fac față unei dileme, Kris. Te iubesc și nu pot renunța la tine. Dar nici nu pot trăi cu tine în felul ăsta. Asta nu e căsătorie atâta timp cât nu există încredere și acceptare.

– Știu, spuse ea distrusă. Joshua tăcu, respirând cu greu și ținându-și pumnii strânși de o parte și de alta a corpului în timp ce se lupta să-și recapete stăpânirea de sine. În cele din urmă, zise:

- Kris, sunt la limita răbdării. Voi pleca la birou acum. Dar, când mă voi întoarce, să fii sinceră cu mine, ori... nici nu vreau să mă gândesc la ce va urma să facem. Cu aceasta, Joshua se întoarse și se îndreptă spre ușă.

După ce plecă, Kristen își luă fața în palme. Oh, nu-l putea învinovăți pe Joshua pentru că era atât de supărat. Fuseseră atât

de apropiaţi noaptea trecută! Îi promisese un nou început al căsătoriei lor.

Niciodată în viaţa ei nu fusese aşa de conştientă de ceea ce făcuse. Totuşi, dacă-i va spune adevărul soţului ei, va fi de ajuns?

*
* *

Kristen stătea în faţa casei lui James Richards, cu Teddy în braţe, încercând să capete curaj, pentru ultima oară, să bată în impozanta uşă. Dimineaţa era caldă, iar furtuna se terminase cu desăvârşire, lăsând în urma ei doar umezeală, răcoare şi aer curat. Era aproape ora nouă, dar Mercedes-ul se afla încă în garaj, deci James nu plecase încă la birou.

Voia să fugă iar, dar n-o mai putea face acum – nu ei, nu lui Joshua, nu lui Teddy şi nici lui James Richards însuşi.

Îşi dădea seama pe deplin că-l folosise pe James drept scuză de a părăsi Galveston-ul prima oară şi ca motiv pentru a-l distruge pe Joshua. Greşise. Fusese incorect din partea ei să-l pună laolaltă pe Joshua cu James Richards, celălalt bărbat care o rănise. Joshua o iubea, îl iubea pe Teddy şi era dornic s-o lase să-şi formeze personalitatea ei, să devină ceea ce doreşte. Atitudinea lui schimbată se văzuse în acceptarea ideii ca ea să urmeze un colegiu, în interesul lui în dezvoltarea talentului ei, de care nu ţinuse seama prima dată. Toate aceste lucruri poate existaseră la el tot timpul, dar ea, în durerea şi furia ei, le ignorase.

Dar acum s-a terminat! Acum propriul ei refuz se ivise în faţa ei ca ultimă barieră rămasă încă între ea şi soţul ei. Nu-l mai putea îndepărta pe Joshua; nu mai putea fi atât de crudă. Şi, în plus, nu mai voia să sacrifice fericirea soţului ei şi a fiului ei, nu pentru el.

Nu, nu pentru el! Va face faţă trecutului ei cu bine şi apoi îi va mărturisi totul. Şi se va ruga ca soţul ei s-o accepte înapoi.

Înainte ca ea să-şi ia inima în dinţi, James făcu primul pas, apărând pe verandă. Părul negru al bancherului strălucea în

razele de soare ale dimineții în timp ce cobora treptele. Era îmbrăcat cu un costum de mătase, de culoare cărămizie, și avea o servietă de piele în mână.

– Bună, Kris! strigă el cu zâmbetul pe buze îndreptându-se spre ea pe trotuar ca s-o întâmpine. Ce surpriză plăcută! Ce vă aduce, pe tine și pe Teddy, în dimineața asta? Ai uitat să mă întrebi ceva?

– Într-un fel, da, recunoscu ea în timp ce-i aranja gulerul micuțului Teddy, temându-se să întâlnească privirea bănuitoare a lui James. Știu că trebuie să plecați la birou, dar am putea vorbi câteva minute?

– Sigur. De ce nu intri?

– Mulțumesc.

În minunatul salonaș, Kristen se așeză pe canapea cu copilul în brațe, când James o întrebă:

– Cu ce-ți pot fi de folos, Kris?

Știa că lunga și dureroasa așteptare se terminase pentru ea și se strădui să-și țină lacrimile în frâu. În cele din urmă, îndrăzni să-și ridice ochii spre chipeșul bancher, care stătea lângă ea, și spuse:

– Ieri mi-ați spus că ați mai fost căsătorit o dată. James se încruntă, neștiind la ce să se aștepte.

– Așa e.

– Cu Stella Morgan? James se albi.

– De unde știi?

– Pentru că eu sunt fiica ta, afirmă Kristen.

James se ridică în picioare stupefiat.

– Oh, Dumnezeule... nu poate fi adevărat...

Se ridică și Kristen.

– Sunt Kristen Sarah Brady. Lacrimile îi curgeau acum pe obraji, dar nu-i mai păsa. Știu că nu ne vrei pe nici una dintre noi – continuă ea să-i spună străinului de lângă ea – dar am vrut numai să știi că eu sunt fiica ta, iar Teddy e nepotul tău!

Ecoul cuvintelor lui Kristen răsuna în toată încăperea. Timp de o clipă, nici unul dintre ei nu scoase nici un cuvânt. Apoi, în cele din urmă, James reuși să îndruge:

– Nu, nu poate fi adevărat! Vrei să-mi spui că tu ești Sarah?

– Sarah Kristen, declară ea, privindu-l cu nişte ochi arzători şi înlăcrimaţi.

– Dumnezeule... tu eşti Sarah, fiica mea. Sarah! Nu pot crede! Mă crezi că te-am căutat toată viaţa?

Apoi James începu să plângă, traversă camera cu paşi repezi şi-şi îmbrăţişă fiica şi nepoţelul.

Cei trei stătură îmbrăţişaţi pentru o clipă; James tremurând în timp ce-şi ţinea în braţe copilul regăsit şi nepotul de curând descoperit. Kristen se simţea confuză şi uimită de revelaţia neaşteptată. Apoi, Teddy scoase un strigăt, iar James se retrase imediat din îmbrăţişare.

– O, draga mea, cred că l-am speriat, spuse el, cu o lacrimă pe obraz, în timp ce continua să-i privească pe cei doi oaspeţi, cu uimire şi încântare. Elena, menajera lui James, intră în cameră şi întrebă cu mirare:

– Domnule, s-a întâmplat ceva? Am auzit copilul plângând...

James se întoarse zâmbind spre ea.

– Elena, te superi dacă îl iei pe acest mic gentleman afară la soare, pe verandă, pentru câteva minute? Mama lui şi cu mine avem multe de vorbit.

Durdulia menajeră zâmbi.

– Domnule, aş fi foarte fericită. În timp ce femeia luă copilul din braţele mamei lui, James se întoarse spre Kristen.

– E totul în regulă, Kris?

– Bineînţeles, răspunse ea dându-i-l pe Teddy Elenei şi mulţumindu-i.

După ce menajera părăsi încăperea cu copilul, tatăl şi fiica continuară să se uite unul la celălalt, până când James spuse răguşit:

– Hai să stăm jos, Kris. Se pare că avem multe de discutat. Cei doi se aşezară pe canapea. James îşi trecu mâna prin păr şi exclamă: Tot nu-mi vine să cred că tu eşti Sarah!

– Sunt... sunt fiica ta.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

– Nu credeam că voiai să ştii, spuse ea ştergându-şi lacrimile cu mâneca.

– Nu voiam să ştiu! Dădu din cap cu mirare. Kris, visez clipa asta de optsprezece ani!

– Da? spuse ea tristă.

– Sigur că da. El continuă s-o privească, nevenindu-i să credă că o are înaintea ochilor pe fiica lui. Și cu toate astea, tot nu pot să cred... e ciudat. Acum că ești în sfârșit aici, e greu chiar și să știu de unde să încep. Se încruntă puțin, apoi ochii i se micșorară și continuă: În primul rând... spune-mi de ce crezi că nu te-am vrut niciodată.

– Asta mi-a repetat-o mama de nenumărate ori, mărturisi Kristen. Și de câteva ori când am vorbit cu tine, mi-ai spus că niciodată nu ai avut copii.

El încuviință cu tristețe.

– Kris, am spus asta pentru că era prea dureros pentru mine să fac față faptului că te-am pierdut. Cuvintele mele erau doar o eschivare, poate, dar era mai ușor pentru mine să le spun oamenilor că nu am copii decât să explic că mi-am pierdut unicul copil, care era lumina vieții mele.

Deodată, Kristen izbucni în plâns. Își aduse aminte că-i spusese lui Joshua că tatăl ei murise, pentru același motiv: nu fusese capabilă să vorbească despre durerea provocată de respingerea propriului ei tată. Da, respingere!

– Nu poți vorbi serios! îl acuză ea acum.

James îi acoperi mâna cu a lui.

– Ba da, draga mea, din toată inima mea – și încă nu pot crede că tu ești cu adevărat aici, după toți acești ani!

– Dar... Kristen dădu din cap stupefiată. Nimic nu are sens! Nimic din ce-mi spui tu acum, nu mi-a fost pomenit de mama!

– Spune-mi, ce ți-a spus mama ta? exclamă James. Spune-mi totul!

– Când eram mică, mama mi-a spus că v-ați cunoscut și căsătorit aici în Galveston, apoi tu ai divorțat când eu eram încă un bebeluș. Mi-a mai spus că după divorț, nu voiai să ai de-a face cu nici una dintre noi. Apoi, când aveam vreo doisprezece ani, mi-a mai spus că părăsise Galveston-ul din cauza unui scandal ce privea legătura ta cu altă...

– Altă ce? interveni James uluit.

– Scandal provocat de... infidelitatea ta, care a stricat mariajul vostru.

James părea ca lovit de trăsnet, dar reuşi să vorbească pe un ton încordat:

– Continuă. Ce altceva ţi-a mai spus mama ta?

– Cam atât. Mi-a spus că locuiai, pe faţă, cu... amanta ta, călcându-ţi promisiunile de dinaintea căsătoriei voastre, până când mama a simţit că trebuie să ceară divorţul. Şi asta s-a şi întâmplat când tu ne-ai aruncat pe amândouă în stradă, spunându-i că nu-ţi mai pasă de noi.

– Dumnezeule! suspină James, privirea fiindu-i plină de durere şi neîncredere. Kris, ştiam că mama ta m-a urât – declară el – dar asta... Habar nu aveam că Stella a lăsat ostilitatea ei s-o afecteze atât de serios încât să fie în stare să-ţi otrăvească mintea crudă şi să te monteze împotriva mea. Strângându-i mâna delicată cu putere, James continuă: Trebuie să crezi, draga mea, că mama ta te-a minţit. Ea a fost cea care a avut o legătură amoroasă în timpul căsătoriei noastre, când tu erai doar un ghemotoc de om. Iar legătura ei a fost chiar mediatizată, aş putea adăuga. În ciuda acestui fapt, i-am fost fidel tot timpul. Când amantul Stellei a refuzat-o, am vrut să mă împac cu ea de dragul tău, dar nu cred că Stella ar fi putut îndura umilirea publică pe care şi-o atrăsese în timpul relaţiei ei nefericite. În orice caz, acela a fost momentul când mi-a cerut divorţul şi o foarte neplăcută bătălie a pornit în legătură cu custodia ta. James făcu o scurtă pauză şi oftă. Cred ca am agravat situaţia într-un fel, în timpul procedurilor judecătoreşti.

– Ce vrei să spui? întrebă Kristen tensionată.

– Ţinând seama de împrejurările create de Stella şi de divorţ în sine, am crezut că aveam dreptul să te văd în fiecare zi, când voiam eu. Însă Stella mi-a pus bețe-n roate tot timpul. În cele din urmă, avocatul meu i-a spus avocatului Stellei că, dacă ea nu va apărea la tribunal, noi o vom declara mamă iresponsabilă. Cred că ameninţarea a reuşit s-o sperie pe mama ta. În orice caz, a semnat hârtiile, dar apoi a dispărut. cu tine, în ciuda înţelegerii stabilite. Am încercat să te găsesc, dar fără succes.

În timp ce Kristen încerca să spună ceva, el ridică mâna şi continuă:

– Vezi tu, draga mea, în acea vreme agențiile de detectivi particulari împuternicite prin lege se implicau des în asemenea cazuri. Iar și iar, autoritățile îmi spuneau că problema mea cu Stella era considerată o dispută de familie. Și nici una dintre agențiile acestea nu au izbutit să descopere ceva.

Kristen dădu din cap auzind aceste mărturisiri șocante.

– Nu, nimic din toate astea nu poate fi adevărat, insistă ea, trăgându-se din strânsoarea tatălui ei. Mama mi-a spus...

– Mama ta a mințit, Kristen, repetă James . Dacă nu mă crezi, citește coloanele din *Galveston Gazette* din anii '70. Acolo vei găsi totul – scandalul, divorțul și lupta pentru custodie – totul.

Kristen nu putu spune nimic pe moment. Era total confuză.

În cele din urmă, aproape în șoaptă, îl întrebă:

– Și soția ta? Spui că sunteți căsătoriți de șaptesprezece ani, deci înseamnă că v-ați căsătorit curând după ce noi am dispărut.

– Nouă luni, mai exact, o corectă James. Trebuie să înțelegi, draga mea, că eșecul căsătoriei mele și pierderea copilului meu, m-au distrus. Și mai trebuie să știi că eu și Mary nici măcar nu ne cunoscuserăm înainte, decât după ce Stella a dispărut cu tine. De fapt, Mary fusese secretară la prima agenție de detectivi particulari pe care o angajasem să te găsească. Dacă nu mă crezi, o vom suna în Carolina de Nord chiar acum și sunt sigur că-ți va răspunde la toate întrebările tale ca și mine.

– Te cred, spuse Kristen.

Și chiar îl credea. De ce tatăl ei ar fi mințit-o când toate faptele puteau fi verificate cu ușurință? În cele din urmă, cu o voce șovăielnică, încărcată de emoție, Kristen îndrăzni să-i pună singura întrebare care o chinuise ani în șir:

– Atunci... tu m-ai vrut dintotdeauna?

Cu o mână tremurândă, James își scoase batista și-și șterse ochii.

– Oh, draga mea, nu numai că te-am vrut lângă mine întotdeauna, spuse el răgușit, dar te-am iubit, Sarah... întotdeauna și pentru totdeauna!

Cei doi se îmbrățișară din nou, amândoi plângând.

– De ce n-am ştiut? se întrebă James pe sine.

Emoţia zguduitoare a reîntâlnirii se potoli puţin după câtva timp. James zâmbi privindu-şi fiica în ochi.

– Semeni cu Stella, dar parcă cu mine mai mult. Iar numele tău – Kris, pentru Sarah Kristen. Trebuie să-mi fi dat seama!

Kristen îşi înghiţi lacrimile în timp ce-i zâmbi mai cu curaj tatălui ei.

– Kris e un nume destul de comun. Cred că mama întotdeauna m-a strigat pe al doilea nume, după ce-am părăsit Galveston-ul, ca să şteargă urmele murdare.

– Unde te-a dus mama ta când aţi părăsit Texasul?

– La Las Vegas, unde am locuit până anul trecut.

– Stella ştie că te afli aici acum?

Kristen oftă cu tristeţe.

– Oh, îmi pare rău. Am uitat să-ţi spun.

– Ce să-mi spui?

– Mama a murit de curând, răspunse ea.

James se uită la ea şocat.

– Dar ce s-a întâmplat?

Kristen îi povesti despre moartea neaşteptată a mamei ei. James dădu din cap când ea termină.

– Dumnezeu ştie că Stella m-a rănit – îi spuse el fiicei sale – dar mă întristează că a murit atât de tânără. Cum ai ştiut unde să mă găseşti? continuă el. Mama ta ţi-a spus unde locuiesc?

– Nu, a trebuit să aflu singură. Vezi tu, când aveam vreo doisprezece ani, am găsit certificatul meu de naştere cu numele şi adresa ta. Eram confuză, deoarece după ce am citit certificatul, mi-am dat seama că noi folosisem numele de domnişoară al mamei în toţi aceşti ani, şi nu pe-al tău.

– Ai întrebat-o pe mama ta de asta?

– Da. Atunci mi-a spus de scandalul din Galveston. Mi-a mai spus că după divorţ, nu a mai vrut să-şi amintească de tine, nici măcar de numele tău.

James dădu din cap nemulţumit.

– Stella a acoperit bine urmele!

– Da. Cred. În orice caz, continuă Kristen pe un ton tremurat, după absolvirea liceului, acum un an şi jumătate, am

lucrat câteva luni economisindu-mi banii ca să pot veni aici în Galveston.

– Înțeleg, spuse James înțelegător. Dar, Kris, ai spus că ai terminat acum un an? De ce n-ai venit imediat să mă vezi?

– Păi, mi-a fost greu să capăt curaj, recunoscu ea. Și în plus, l-am întâlnit pe Joshua și ne-am căsătorit imediat, deci am deviat puțin de la planul propus. Se opri o clipă, apoi continua:

— De fapt, într-o zi anul trecut, am îndrăznit să bat la ușa casei tale, dar o doamnă în vârstă a ieșit din casă și a început să strige la mine să plec imediat, că tu nu mă vrei prin preajmă.

– Oh, Kris. James părea dezamăgit. Cea care a strigat la tine era bunica ta – mama mea. A murit de cancer curând după aceea, iar turiștii deseori ne hăituiau în acea vreme. Sunt sigur că te luase drept un alt pierde-vară. Ar fi fost pustiită dacă ar fi știut că tu ești nepoata ei.

Kristen simți cum privirea i se împăienjenește de lacrimi.

– Nu știam asta, dar sunt fericită că mi-ai explicat ce s-a întâmplat în realitate.

Și îmi pare rău că ți-ai pierdut mama!

– Mulțumesc, draga mea. Deci, ce s-a întâmplat după ce-ai venit aici în acea zi?

Kristen oftă.

– Am părăsit Galveston-ul chiar a doua zi dimineața. Aveam probleme și în căsătorie, deci m-am întors la Las Vegas. Dădu din cap cu tristețe. Știi, după ce m-am întors acasă, mama nu mi-a mai spus un cuvânt despre tine, nici măcar nu m-a întrebat dacă luasem legătura cu tine. În orice caz, curând după întoarcerea mea, am aflat că rămăsesem însărcinată, iar apoi la scurt timp, am pierdut-o pe mama... și apoi, după ce s-a născut Teddy, m-am hotărât să mă întorc aici pentru că am considerat că nu aveam unde să mă duc în altă parte.

James îi luă mâna.

– Draga mea, acum ai o casă. Întotdeauna ai avut o casă aici. Dar căsătoria ta – tot prost merge? Deoarece, dacă nu...

– Nu. Sunt încrezătoare că Joshua și cu mine ne vom rezolva problemele acum. Zâmbi printre lacrimi. E un pic misogin în

anumite privințe, dar inima îi este la locul ei. Și sunt convinsă că problema nu era atât de mare precum am făcut-o eu să fie.

Își privi tatăl direct în ochi.

– Ziua de azi m-a ajutat foarte mult.

– Oh, Sarah! James își îmbrățișă fiica din nou.

Trebuie să facem din ziua de azi un început, nu un sfârșit.

– Așa vom și face! promise ea.

James îi cuprinse mâna și i-o puse pe genunchi.

– Acum, hai s-o sunăm pe Mary, în Carolina de Nord, îi propuse el zâmbind mândru. De-a lungul anilor, Mary mi-a împărtășit toate neliniștile mele, toată durerea în privința ta. Și te va iubi și ea, Sarah! Doar așteaptă să audă că are un nepot!

CAPITOLUL XV

Câteva clipe după aceea, Kristen și Teddy părăsiră casa lui James, nu înainte de a-i promite acestuia că îl vor vizita curând împreună cu Joshua.

Nu mai avea răbdare să vorbească cu Joshua, așa că se hotărî să-l sune la birou de îndată ce ajunge acasă. Totuși, la jumătatea drumului, se lovi de el pe trotuar.

– Kris! strigă el, îmbrățișându-i pe amândoi. Mă simțeam atât de rău după discuția noastră încât m-am întors acasă. Apoi, când am văzut că nu erați, am crezut că m-ai părăsit.

– Niciodată n-o voi mai face! interveni ea violent, luându-l de gât. Este bine acum. Îți voi mărturisi totul.

– Ai fost iar la acel bărbat, nu-i așa? întrebă Joshua, dar de data asta fără furie.

– Da, am fost, recunoscu ea, întinzându-se să-l sărute pe obraz. Vino, hai acasă!

Cei trei se întoarseră acasă. O dată ajunși, Kristen îl culcă pe Teddy, apoi i se alătură lui Joshua în camera de zi.

– Ai de gând să-mi vorbești despre James Richards acum? o întreba Joshua în timp ce ea se așeza pe canapea lângă el.

– Da. Este tatăl meu, spuse ea simplu și direct.

– Tatăl tău! strigă el, părând stupefiat. Știi, mă mir de asta! Îți aduci aminte că în noapte aceea te-am întrebat de el și mi-ai spus că e mort.

– Îmi aduc aminte. Și-mi pare rău că te-am mințit, îi spuse Kristen, dar nu mă simțeam în stare să-ți povestesc despre asta atunci.

Joshua încă mai dădea din cap.

– Deci tatăl tău a locuit în Galveston, în tot acest timp?

– Da. De fapt, de aceea am venit la Galveston anul trecut. Părinții mei s-au căsătorit aici, apoi am apărut eu. Ei au divorțat, iar mama a fugit cu mine la Las Vegas.

– Te-ai născut aici? Nici asta nu mi-ai spus-o niciodată! Cred că ai face bine să începi cu începutul, Kris.

– Așa și voi face!

Astfel, Kristen îi povesti lui Joshua despre căsătoria părinților ei, despre nașterea ei în Galveston. Îi spuse cum a crescut în Las Vegas și cum mai târziu a dat peste certificatul ei de naștere, cu numele și adresa tatălui ei. Cu părere de rău, îi mărturisi că mama ei îi îndrugase tot felul de minciuni în legătură cu divorțul lor. Iar apoi, îi spuse despre surprinzătoarele adevăruri pe care le aflase de la tatăl ei în acea zi.

– Oh, Kris! exclamă Joshua după ce soția lui termină de povestit. Vrei să spui că mama ta te-a mințit în privința tatălui tău? L-a învinovățit pentru propria-i infidelitate, apoi a fugit cu tine din Galveston?

– Da.

– Asta-i curată nebunie!

Ea încuviință.

– Știu că totul sună ciudat, dar după discuția mea cu tata azi, cred că pot s-o înțeleg și pe mama, pentru prima dată în viața mea. Mama era o persoană foarte mândră. Cred că după ce iubitul ei a respins-o, a făcut clasica întorsătură de situație, benefică ei, învinovățindu-l pe tata pentru a-și acoperi propria-i rușine și vină. Și din tot ce mi-a spus tata, bănuiesc că ea a fugit cu mine deoarece se temea ca nu cumva el să încerce să mă îndepărteze de ea.

Joshua încuviință.

– Pun pariu că mama ta se temea că, dacă recunoștea adevărul în fața ta, sau dacă tatăl tău ți-ar fi spus adevărul, te-ar fi pierdut pentru totdeauna.

Kristen îl privi uimită pe soțul ei.

– Ai dreptate. Mama niciodată n-a avut o viață fericită și probabil dacă m-ar fi pierdut și pe mine, ar fi fost o adevărată tragedie.

Joshua își puse o mână pe după umerii soției sale.

– Ești supărată – pentru ceea ce a făcut mama ta?

Kristen oftă tristă.

– În momentul ăsta, cred că sunt doar amorțită, dar și fericită că în sfârșit m-am împăcat cu tata.

– Deci ai venit anul trecut să-l cauți?

– Exact.

– Atunci de ce n-ai stat? De ce ai preferat să fugi?

Kristen îi povesti lui Joshua despre femeia bătrână care țipase la ea din veranda casei tatălui ei, în ziua de dinaintea plecării ei din Galveston.

– A făcut să-mi confirme convingerea că tatăl meu nu mă dorise niciodată. Am mers la casa lui și ea m-a gonit. N-am știut până astăzi că acea femeie era de fapt bunica mea, că a murit de cancer curând după aceea și că era furioasă pe turiștii zgomotoși și nicidecum pe mine.

Joshua dădu din cap plin de compasiune.

– Așa că te-ai simțit respinsă și ai plecat a doua zi la Las Vegas.

– Corect.

– Ăsta a fost singurul tău motiv, Kris?

Ea își plecă privirea, deodată orbită de lacrimi. Joshua o strânse lângă el și îi spuse cu blândețe:

– Te rog, spune-mi draga mea! Niciodată n-am să uit noaptea de dinaintea plecării tale, cum ne-am certat, cum m-ai amenințat că mă vei părăsi. Apoi, cum am făcut dragoste ca niciodată până atunci, crezând că ne apropiaserăm foarte mult. Cu toate astea, ai plecat a doua zi dimineața.

– Știu și-mi pare rău, șopti ea tremurat. Îl privi printre lacrimi. În noaptea aceea când l-am conceput pe Teddy, am realizat cât de mult însemni pentru mine, Joshua, cât de multă putere aveai asupra vieții mele, nu doar pentru a mă iubi, dar și pentru a mă răni.

Când Joshua vru s-o întrerupă, ea ridică mâna pentru a-l opri și continuă:

– Te rog, ascultă-mă! După tot ce se întâmplase pe veranda casei tatălui meu, în acea zi, devenisem foarte vulnerabilă. Cred că întotdeauna m-am temut că și tu m-ai putea respinge la fel ca el.

– Să te resping? repetă el. Draga mea, cred că glumeşti. Niciodată n-aş face asta!

– Acum ştiu! Şi lucrul ciudat este că tata niciodată nu m-a respins. Eu am crezut asta, doar din cauza minciunilor mamei mele. Adevărul e că tata a suferit foarte mult neştiind niciodată nimic despre mine.

– Exact cum aş fi suferit şi eu dacă nu mi-l aduceai pe Teddy, sublinie Joshua.

– Aşa e, încuviinţă ea. Cred că am întrerupt ciclul într-un fel. Mama întotdeuna fugea şi am procedat şi eu ca ea, dar o singură dată în viaţă. Însă de data asta...

– Ce te-a făcut să te răzgândeşti acum?

Kristen îşi privi soţul cu multă dragoste.

– Dragostea ta, Joshua. Ea îl îmbrăţişă. Oh, dragul meu, după ce-am ajuns să te cunosc din nou, după noaptea trecută, niciodată nu voi mai fugi de tine. Nu pot face asta dragostei noastre sau lui Teddy. Fără ceea ce aveam, niciodată nu aş fi găsit curajul să mă întorc şi să-ţi bat la uşă din nou.

– Oh, Kris! suspină Joshua, ţinând-o strâns. Te iubesc atât de mult!

– Şi eu te iubesc, dragul meu. Şi am învăţat atâtea de data asta, continuă ea. Nu eşti căpcăunul pe care l-am inventat în mintea mea. Cred că am folosit asta ca parte a scuzei mele pentru a pleca departe, şi am greşit.

– Cred că am fost prea posesiv, Kris, recunoscu Joshua zâmbind timid. Am fost doar temător că te voi pierde. Poate am reacţionat amândoi din cauza fricii noastre. Dar acum am realizat, în sfârşit, că te voi pierde pentru totdeauna dacă nu renunţ să te ţin prizonieră lângă mine. Chiar mă gândeam cât de nefericit aş fi dacă cineva ar proceda la fel cu mine. Deci, vreau să ştii, Kris, că m-am hotărât să-ţi dau toată libertatea de care ai nevoie.

Îi strânse mâna soţiei sale şi continuă:

– Mai intenţionezi să scrii articolul despre tatăl tău şi despre casa lui?

– Bineînţeles, spuse ea nerăbdătoare. Şi mai vreau să mergem să luăm cina într-o seară cu el şi să-i cunoaştem soţia. Ea îşi privi soţul cu ochii strălucind de dragoste. Joshua, chiar

vreau să merg la colegiu și să-mi urmez visul. Dar mai vreau să știi că tu și Teddy sunteți mai presus de toate pentru mine, înainte de munca mea sau de orice altceva.

– Așa simt și eu.

– Și tocmai mă gândeam, continuă ea, mângâindu-i obrazul aspru cu degetele-i delicate, că sunt liberă în dimineața asta...

– Doamnă Brady, sugerezi cumva să...?

– Trebuie să sugerez?

– Nu. El râse și se ridică în picioare, luând-o și pe ea în brațe. Făcându-i cu ochiul, el adăugă: Și nu trebuie să ținem cont de ceea ce ziceau femeile bătrâne, nu-i așa? M-am oprit la magazinul universal, deci acum sunt gata pentru tine... mică tigroaică

Ea chicoti.

– Oh, prudență!

– Prudența e importantă, i-o întoarse el, încruntându-se în glumă. Știu că eu voi fi cel care va face munca de baby-sitter în timp ce tu te duci la cursurile serale. Dar, mă întreb, ce voi face dacă vei avea tripleți, sau cine știe câți?

– Cumperi stocuri de pampers.

– Ha!

Kristen râse în timp ce Joshua o ducea în patul lui. Furtuna trecuse, pasiunea și tumultul din noaptea trecută lăsaseră o moștenire tandră, arzătoare, iar ei s-au iubit în lumina plină a dimineții.

– SFÂRȘIT –

THE BEST

Ca o avalanșă atingându-și apogeul la fiecare vârf colțuros, viața lui Kristen ia o întorsătură ciudată când îl întâlnește pe Joshua Brady.

Dominant și autoritar, Joshua o atrage pe Kristen și o convinge cu repeziciune să-i devină mireasă. Dar apoi, într-o noapte ploioasă, lucrurile merg prea departe.

Kristen era o femeie îndrăgostită care își pierduse controlul. Dar ceva o oprea să rămână în brațele lui Joshua. Hăituită de trecut, Kristen trebuie să-și găsească familia înainte de a fi prea târziu.

Va putea ea să-l părăsească pe Joshua pentru totdeauna?

Încă de la început au existat ciocniri între ei. Deși Kristen era îndrăgostită de Joshua, se simțea sufocată de intimitatea căsătoriei. Era obișnuită să fie singură, să gândească pentru ea, și nu se obișnuise încă să se împartă cu altcineva, la un nivel emoțional atât de intens. Iar Joshua a încercat să se ocupe de toate.

ISBN-973-9405-03-7

Preț 9000 Lei